

การถ่ายภาพแฟชั่น เรื่อง “แฟลปเปอร์”
FASHION PHOTOGRAPHY TITLED “THE FLAPPER”

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการถ่ายภาพ ภาควิชาศิลปะ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2559

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การถ่ายภาพแฟชั่น เรื่อง “แฟลปเปอร์”

FASHION PHOTOGRAPHY TITLED “THE FLAPPER”

นางสาวฐิติชญาณ์ แปลงกุล

MISS THITICHAYA PLAENKHOON

ภาควิชาศิลปะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... *ทพพร อนุ*วันที่ *09/06/60*
(อาจารย์พงษ์ศักดิ์ ตั้งติวจา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปินพันธ์จะสามารถดำเนินการไปด้วยดีไม่ได้ หากขาดความช่วยเหลือในทุกๆด้านไม่ว่าจะเป็นคำแนะนำ การเอื้อเฟื้อข้อมูลที่เป็นในงาน สถานที่ การเสียสละเวลา และร่างกายแรงใจทั้งหมดเพื่องานชิ้นใหญ่ที่สุดในชีวิตการศึกษาชิ้นนี้ จึงขอขอบคุณทุกๆ ความช่วยเหลือ

ขอขอบคุณ อาจารย์สาขาวิชาการถ่ายภาพทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือทุกครั้งที่ประสบปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบคุณ อาจารย์พงษ์ศักดิ์ ตั้งติวาจา ที่ให้คำปรึกษาและแนะนำแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม ควบคุมทิศทางการทำงานให้เป็นไปตามที่วางแผนไว้ โดยไม่ให้ขาดตกบกพร่อง และตรวจทานใส่ใจทุกรายละเอียดในการทำงานในทุกๆขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็จุดเล็กๆน้อยๆเพียงใดก็ตาม

ขอขอบคุณ ครอบครัว คุณพ่อ คุณแม่ที่เป็นผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการในด้านการเงินในโครงการนี้ และเข้าใจถึงกระบวนการทำงานและคอยให้กำลังใจ รับฟังปัญหาโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณชนะสรณ์ พรประสิทธิ์ดาร์ช (พี่กอล์ฟ) ที่สละเวลามาช่วยในงานครั้งนี้ ในตำแหน่งสไลด์ลิสต์ จัดหาเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ

ขอขอบคุณ คุณภูวตล เดชพรหม (พี่มิมิ) ที่สละเวลาในการทำงานของตัวเอง มาช่วยในการถ่ายงานในครั้งนี้ ในตำแหน่งช่างแต่งหน้า ทำผม ที่ดูแลเรื่องหน้าผมของนางแบบ นายแบบทั้งสองตลอดการทำงาน

ขอขอบคุณ เพื่อนๆทุกคน ไม่ว่าจะเป็ อาร์ม มิน ฝน พิง ไหม ซี เคิร์ก พีโป้ง และเทห์ ที่สละเวลาในการทำงานของตัวเอง มาเป็นผู้ช่วยในงานนี้ตั้งแต่เริ่มเสนอโครงการ รับฟังปัญหา ให้กำลังใจ และอดทนต่อสู้อมาด้วยกัน งานนี้จะสำเร็จไม่ได้หากไม่ได้ความทุ่มเททั้งร่างกายแรงใจของทุกคน

ขอขอบคุณ สถานที่และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ในการถ่ายภาพ และอุปกรณ์ประกอบฉาก

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกคน ที่มีส่วนร่วมในงานนี้และขออภัย ณ ที่นี้หากมีรายชื่อผู้ใดตกหล่นไปบ้างแต่ต้องขอขอบคุณด้วยใจจริงและดีใจเป็นอย่างยิ่งที่เราได้ร่วมงานกัน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ที่มาและความสำคัญของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	1
1.3 แนวคิดโครงการ	2
1.4 ประเด็นในการศึกษา	2
1.5 ขอบเขตของโครงการ	2
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 ข้อมูลในการสร้างสรรค์	
2.1 ภาพยนตร์เรื่อง The Flapper	3
2.1.1 เนื้อหาภาพยนตร์เรื่อง The Flapper โดยย่อ	3
2.1.2 วิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง The Flapper	4
2.2 ประวัติแฟชั่นในปี ค.ศ.1920	5
2.2.1 การแต่งกายของผู้หญิงในปี ค.ศ. 1920	7
2.2.2 การแต่งกายของผู้ชายในปี ค.ศ. 1920	8
2.2.3 ศิลปะอาร์ตเดโค (Art Deco) กับแฟชั่นในปี ค.ศ. 1920	8

สารบัญ (ต่อ)

2.2.4 Coco Chanel นักออกแบบเครื่องแต่งกายที่มีชื่อเสียง	11
2.3 แฟลปเปอร์ (Flapper)	14
2.3.1 ลักษณะเด่นในยุคแฟลปเปอร์ (Flapper)	18
2.4 ช่างภาพแฟชั่นในปี ค.ศ. 1920	23
2.4.1 Edward Steichen	23
2.5 ภาพถ่ายแฟชั่นที่นำแนวคิดแฟชั่นจากปี ค.ศ. 1920 มาปรับใช้	26
2.5.1 Esther Haase	26
2.5.2 Arthur Elgort	28
2.5.3 Leslie Chen	30
2.5.4 Greg lotus	32
2.5.5 Sebastian Kim	34
บทที่ 3 ขั้นตอนการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงาน	
3.1 วิเคราะห์ข้อมูล	36
3.2 ภาพแบบร่าง	37
3.3 การเตรียมงานก่อนการทำ	41
3.3.1 นายแบบและนางแบบ	41
3.3.2 เสื้อผ้า	42
3.3.3 รูปแบบการแต่งหน้า	43
3.3.4 รูปแบบทรงผม	44
3.3.5 การเลือกใช้สถานที่ในการถ่ายภาพ	45

สารบัญ (ต่อ)

3.3.6 การเลือกใช้แสงในการถ่ายภาพ	47
3.3.7 การเตรียมความพร้อมก่อนถ่ายภาพ	48
3.4 ขั้นตอนการทำงาน	49
3.5 ขั้นตอนการเลือกภาพ	51
3.5.1 ภาพที่ 1	51
3.5.2 ภาพที่ 2	52
3.5.3 ภาพที่ 3	52
3.5.4 ภาพที่ 4	53
3.5.5 ภาพที่ 5	53
3.5.6 ภาพที่ 6	54
3.5.7 ภาพที่ 7	54
3.5.8 ภาพที่ 8	55
3.5.9 ภาพที่ 9	55
3.5.10 ภาพที่ 10	56
3.5.11 ภาพที่ 11	56
3.5.12 ภาพที่ 12	57
3.5.13 ภาพที่ 13	57
3.5.14 ภาพที่ 14	58
3.5.15 ภาพที่ 15	58
3.5.16 ภาพที่ 16	59

สารบัญ (ต่อ)

3.5.17 ภาพที่ 17	59
3.5.18 ภาพที่ 18	60
3.5.19 ภาพที่ 19	60
3.6 ขั้นตอนการตกแต่งภาพ	61
3.6.1 การปรับโทนสีเบื้องต้น	61
3.6.2 การแปลงไฟล์	61
3.6.3 การตกแต่งภาพ	62
3.6.4 การปรับโทนสีขั้นที่สอง	65
3.7 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์	66
บทที่ 4 บทสรุป	
4.1 สรุปผลการทำงาน	85
4.2 ปัญหาในการทำงาน	85
4.2.1 ปัญหาด้านรายละเอียดของการติดต่อประสานงาน	85
4.2.2 ปัญหาด้านการเลือกใช้สถานที่	85
4.2.3 เวลาในการถ่ายทำมีจำกัด	86
4.2.4 การถ่ายแบบ 2 คน ทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมแบบ	86
4.2.5 นายแบบค่อยข้างเอาแต่ใจ และไม่คอยฟังตามคำสั่ง	86
4.3 ข้อเสนอแนะ	86
บรรณานุกรม	87
ประวัติผู้แต่ง	88

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 ภาพ Glass slide for the film	3
ภาพที่ 2.2 ภาพตัวอย่างภาพยนตร์ The Flapper	4
ภาพที่ 2.3 ภาพเปรียบเทียบเครื่องแต่งกายยุควิคตอเรียกับยุค 1920	6
ภาพที่ 2.4 ภาพการแต่งตัวของผู้หญิงในปี ค.ศ. 1920	7
ภาพที่ 2.5 ภาพการแต่งตัวของผู้ชายในปี ค.ศ. 1920	8
ภาพที่ 2.6 ภาพ ศิลปะอาร์ตเดโค (Art Deco)	9
ภาพที่ 2.7 ภาพสถาปัตยกรรมภายในที่ได้อิทธิพลจากอาร์ตเดโค	10
ภาพที่ 2.8 ภาพเครื่องแต่งกายที่ได้อิทธิพลจากอาร์ตเดโค	11
ภาพที่ 2.9 ภาพโคโค ชาแนล (Coco Chanel)	13
ภาพที่ 2.10 ภาพลักษณะหญิงสาวในยุคแฟลปเปอร์	16
ภาพที่ 2.11 ภาพลักษณะการเดินร่าในปี ค.ศ.1920	17
ภาพที่ 2.12 ภาพลักษณะการแต่งกายในยุคแฟลปเปอร์	18
ภาพที่ 2.13 ภาพทรงผมที่เป็นลักษณะเด่นในยุคแฟลปเปอร์	18
ภาพที่ 2.14 ภาพรูปแบบการแต่งหน้าในยุคแฟลปเปอร์	19
ภาพที่ 2.15 ภาพลักษณะถุงน่องในยุคแฟลปเปอร์	19
ภาพที่ 2.16 ภาพลักษณะหมวกในยุคแฟลปเปอร์	20
ภาพที่ 2.17 ภาพลักษณะเครื่องประดับผมในยุคแฟลปเปอร์	20
ภาพที่ 2.18 ภาพลักษณะผ้าคลุมไหล่ในยุคแฟลปเปอร์	21
ภาพที่ 2.19 ภาพลักษณะกระเป๋าในยุคแฟลปเปอร์	21
ภาพที่ 2.20 ภาพลักษณะรองเท้าในยุคแฟลปเปอร์	22

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่ 2.21 ภาพ Edward Steichen	23
ภาพที่ 2.22 ตัวอย่างผลงานภาพถ่ายของ Edward Steichen	24
ภาพที่ 2.23 ภาพชุด Che Charleslon	26
ภาพที่ 2.24 ภาพชุด The Flapper Wears Prada	28
ภาพที่ 2.25 ภาพชุด Femme Universelle	30
ภาพที่ 2.26 ภาพชุด Suggstions	32
ภาพที่ 2.27 ภาพชุด Tanz! Tanz!	34
ภาพที่ 3.1 ภาพแบบร่างภาพที่ 1	37
ภาพที่ 3.2 ภาพแบบร่างภาพที่ 2	37
ภาพที่ 3.3 ภาพแบบร่างภาพที่ 3	37
ภาพที่ 3.4 ภาพแบบร่างภาพที่ 4	38
ภาพที่ 3.5 ภาพแบบร่างภาพที่ 5	38
ภาพที่ 3.6 ภาพแบบร่างภาพที่ 6	38
ภาพที่ 3.7 ภาพแบบร่างภาพที่ 7	39
ภาพที่ 3.8 ภาพแบบร่างภาพที่ 8	39
ภาพที่ 3.9 ภาพแบบร่างภาพที่ 9	39
ภาพที่ 3.10 ภาพแบบร่างภาพที่ 10	40
ภาพที่ 3.11 ภาพแบบร่างภาพที่ 11	40
ภาพที่ 3.12 ภาพแบบร่างภาพที่ 12	40
ภาพที่ 3.13 ภาพแบบร่างภาพที่ 13	41
ภาพที่ 3.14 ภาพแบบร่างภาพที่ 14	41

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่ 3.15 ภาพนายแบบ Dragon B	41
ภาพที่ 3.16 ภาพนางแบบ Liza	42
ภาพที่ 3.17 ตัวอย่างเสื้อผ้าผู้หญิง	42
ภาพที่ 3.18 ตัวอย่างเสื้อผ้าผู้หญิง	43
ภาพที่ 3.19 ตัวอย่างเสื้อผ้าผู้ชาย	43
ภาพที่ 3.20 รูปแบบการแต่งหน้า	44
ภาพที่ 3.21 รูปแบบทรงผมของหญิงและชาย	44
ภาพที่ 3.22 สถานที่ที่ใช้ในการถ่ายภาพ	45
ภาพที่ 3.23 บรรยากาศสถานที่ด้านใน ที่ใช้ในการถ่ายภาพ	46
ภาพที่ 3.24 ภาพตัวอย่างการจัดแสง	47
ภาพที่ 3.25 ภาพแผนผังการจัดไฟ	48
ภาพที่ 3.26 เบื้องหลังการถ่ายภาพ	49
ภาพที่ 3.27 ตารางการทำงานและเบอร์โทรติดต่อ	50
ภาพที่ 3.28 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 1	51
ภาพที่ 3.29 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 2	52
ภาพที่ 3.30 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 3	52
ภาพที่ 3.31 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 4	53
ภาพที่ 3.32 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 5	53
ภาพที่ 3.33 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 6	54
ภาพที่ 3.34 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 7	54
ภาพที่ 3.35 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 8	55

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่ 3.36 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 9	55
ภาพที่ 3.37 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 10	56
ภาพที่ 3.38 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 11	56
ภาพที่ 3.39 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 12	57
ภาพที่ 3.40 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 13	57
ภาพที่ 3.41 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 14	58
ภาพที่ 3.42 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 15	58
ภาพที่ 3.43 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 16	59
ภาพที่ 3.44 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 17	59
ภาพที่ 3.45 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 18	60
ภาพที่ 3.46 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 19	60
ภาพที่ 3.47 ภาพตัวอย่างการปรับโทนเบื้องต้น	61
ภาพที่ 3.48 ภาพตัวอย่างการตั้งค่าในการแปลงไฟล์	61
ภาพที่ 3.49 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพในส่วนของการรายละเอียดต่างๆ	62
ภาพที่ 3.50 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ	62
ภาพที่ 3.51 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ	63
ภาพที่ 3.52 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ	63
ภาพที่ 3.53 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ	64
ภาพที่ 3.54 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ	64
ภาพที่ 3.55 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ	64
ภาพที่ 3.56 ภาพที่ผ่านการตกแต่งเสร็จสมบูรณ์	65

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่ 3.57 ขั้นตอนการปรับโทนสีขั้นที่สอง	65
ภาพที่ 3.58 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 1	66
ภาพที่ 3.59 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 2	67
ภาพที่ 3.60 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 3	68
ภาพที่ 3.61 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 4	69
ภาพที่ 3.62 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 5	70
ภาพที่ 3.63 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 6	71
ภาพที่ 3.64 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 7	72
ภาพที่ 3.65 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 8	73
ภาพที่ 3.66 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 9	74
ภาพที่ 3.67 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 10	75
ภาพที่ 3.68 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 11	76
ภาพที่ 3.69 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 12	77
ภาพที่ 3.70 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 13	78
ภาพที่ 3.71 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 14	79
ภาพที่ 3.72 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 15	80
ภาพที่ 3.73 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 16	81
ภาพที่ 3.74 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 17	82
ภาพที่ 3.75 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 18	83
ภาพที่ 3.76 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 19	84

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของโครงการ

แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานชิ้นนี้เกิดจากภาพยนตร์เรื่อง The Flapper ภาพยนตร์ตลกเงียบในปี 1920 ในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื้อเรื่องพูดถึงพฤติกรรมของหญิงสาวที่มีความปรารถนาจะใช้ชีวิตนำดีเด่นมีสีสัน ทั้งในเรื่องความรัก การดำเนินชีวิต และอิสระ แต่ต้องมาถูกส่งไปโรงเรียนประจำหญิงล้วนที่มีกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด แต่เธอก็ยังไม่หยุดยั้งความปรารถนา ผิกกฎเกณฑ์หญิงสาวแบบเดิมๆ สร้างวีรกรรมอย่างไม่หยุดยั้ง

จากเนื้อหาข้างต้นของตัวภาพยนตร์ เป็นเนื้อหาที่สะท้อนเหตุการณ์ในยุคนั้นได้เป็นอย่างดี เพราะหลังจากเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่งในช่วงปี 1914-1918 สังคมทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลง คนหนุ่มได้ล้มตายไปเป็นจำนวนมาก ผู้หญิงต้องเข้มแข็งและมีหน้าที่มากขึ้น พอหมดสงครามผู้คนจึงทำให้ต้องการใช้ชีวิตแบบสุดเหวี่ยง ทำให้สาว ๆ ในยุคนั้นทำตัวกระฉับกระเฉง ผู้หญิงเริ่มมีความกล้าทำตัวเลียนแบบผู้ชาย กินเหล้า สูบบุหรี่ ออกเที่ยวกลางคืนกันอย่างเปิดเผย แต่กิจกรรมที่สำคัญที่สุดก็คือการเต้นรำ เพราะเป็นยุคที่เพลงแจ๊สกำลังเฟื่องฟู จึงต้องการหิบบยกประเด็นเล้านี้มาถ่ายทอดในรูปแบบแฟชั่น ผ่านเครื่องแต่งกายในช่วงปี 1920s

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

เพื่อนำเสนอภาพถ่ายแฟชั่นที่สะท้อนถึงชีวิตความเป็นอยู่อย่างอิสระที่หญิงสาวได้รับ ไม่ว่าจะเป็นการกินเหล้า สูบบุหรี่ ตลอดจนการออกไปเที่ยวกลางคืนอย่างเปิดเผย การเต้นรำแบบสุดเหวี่ยงด้วยเครื่องแต่งกายผสมผสานกลิ่นอาย Styling ของยุค Flapper มาทำให้เป็นปัจจุบันมีความทันสมัยมากขึ้น

1.3 แนวคิดของโครงการ

อิสระที่ผู้หญิงได้รับ ความกล้าการทำตัวเลียนแบบผู้ชาย ชีวิตที่ได้ทำตามความปรารถนาของตัวเอง

1.4 ประเด็นในการศึกษา

- 4.1 ศึกษาการถ่ายภาพแฟชั่นที่ใช้แนวคิดและสไตล์ในยุค 1920s
- 4.2 ศึกษาสไตล์เครื่องแต่งกายในยุค 1920s
- 4.3 ศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง The Flapper

1.5 ขอบเขตของโครงการ

ภาพถ่ายแฟชั่น อัดขยายขนาด 16x24 นิ้ว จำนวน 16 ภาพ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 6.1 ได้นำแนวคิดผลงานภาพถ่ายแฟชั่นที่ศึกษามาเป็นแนวทางในการพัฒนาการทำงาน
- 6.2 ได้นำความรู้สไตล์เครื่องแต่งกายในยุค 1920s มาปรับใช้ในการทำงาน
- 6.3 ได้เรียนรู้การสร้างสรรค์ภาพถ่ายแฟชั่นที่สะท้อนเหตุการณ์ในยุค 1920s

บทที่ 2

ข้อมูลในการสร้างสรรค์

2.1 ภาพยนตร์เรื่อง The Flapper

ภาพยนตร์เรื่อง The Flapper ภาพยนตร์ตลกเงียบในปี 1920 ที่นำแสดงโดย Olive Thomas กำกับการแสดงโดย Alan Crosland ในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นภาพยนตร์ที่บอกเล่าเรื่องราวและสะท้อนวิถีชีวิตของผู้หญิงในช่วงนั้นได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็น เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า และความต้องการทำตัวเลียนแบบผู้ชาย

ภาพที่ 2.1 ภาพ Glass slide for the film

2.1.1 เนื้อหาภาพยนตร์เรื่อง The Flapper โดยย่อ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ดำเนินเรื่องโดยหญิงสาวที่มีนามว่า Genevieve 'Ginger' King หญิงสาววัย 16 ปี ที่เติบโตในเมืองออเรนสปริงส์ เมืองที่แสนสงบไร้ความตื่นเต้นแสบสิดใดๆ เธอได้แอบคบกับ Bill F. Forber และมีพฤติกรรมหนีไปเที่ยวกัน เธอมีความปรารถนาในชีวิตที่น่าตื่นเต้น และอิสระ จนทำให้พ่อของเธอตัดสินใจส่งไปอยู่โรงเรียนประจำ ที่มีกฎระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดในนิวยอร์ก แม้จะมีกฎระเบียบที่เข้มงวดก็ไม่สามารถหยุดยั้งความปรารถนา เธอยังสร้างวีรกรรมอย่างไม่หยุดยั้ง จนเธอได้พบกับคนรักของเธออีกครั้ง และได้หนีออกจากโรงเรียนเพื่อไปเที่ยวกับเขา แต่ด้วยเหตุการณ์ที่ไม่

คาดฝันเกิดขึ้นทำให้เธอได้แยกกับคนรัก และได้พบ Channing เธอตกหลุมรักเขาและได้โกหกว่าตัวเองอายุ 20 ปี และยังแอบหนีออกไปค้นหรีคลับที่ Channing จัดปาร์ตี้ตามคำเชิญ แต่มีนักเรียนของเธอคนหนึ่งชื่อ Hortense ได้เอาเรื่องที่เธอแอบหนีไปค้นหรีคลับรายงานให้กับอาจารย์ใหญ่ เพื่อที่จะปล้นโรงเรียนและหนีไปกับแฟน และหลังจากนั้น Hortense ได้วางแผนเพื่อที่จะโยนความผิดให้ Genevieve 'Ginger' King ทำให้เธอต้องนำของที่ขโมยกลับไปออเรนสปริงส์ เพื่อที่ทั้งสองคนจะมารับของ แต่เกิดนิกสนุกเอาของในกระเป๋ามาแต่งตัว แล้วโกหกที่บ้านว่าเธอเป็นผู้หญิงของโลก จนความจริงเปิดเผยจากนิกสืบ เธอจึงบอกพ่อเธอว่าเป็นเพียงเรื่องตลกเท่านั้นอย่าได้โกรธเธอ

ภาพที่ 2.2 ภาพตัวอย่างภาพยนตร์ The Flapper

2.1.2 วิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง The Flapper

2.1.2.1 วิเคราะห์ตัวละครหลักที่ใช้เป็นแรงบันดาลใจในโครงการ

- 1) ต้องการนำเสนอผู้หญิงที่มีความกล้า ทำตัวเลียนแบบผู้ชาย ต้องการอิสระ
- 2) ต้องการนำเสนอผู้หญิงที่ต้องการเป็นจุดเด่นและเป็นที่ยอมรับในสังคม
- 3) ต้องการนำเสนอภาพลักษณ์ของหญิงสาวที่หลงใหลการเข้าสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2.2 วิเคราะห์เครื่องแต่งกายผู้หญิงในภาพยนตร์เรื่อง The Flapper

เครื่องแต่งกายในเรื่องของผู้หญิงกระโปรงจะไม่ยาวมากเพื่อให้ดูกระฉับกระเฉง มีการเพิ่มเครื่องประดับเป็นที่คาดผมหรือหมวก เครื่องประดับส่วนใหญ่จะเน้นไปทางสร้อยมุก

2.1.2.3 วิเคราะห์เครื่องแต่งกายผู้ชายในภาพยนตร์เรื่อง The Flapper

เครื่องแต่งกายในเรื่องของผู้ชายในเรื่องจะเน้นการใส่สูท ผูกเนคไทด์หรือ การผูกโบว์หูกระต่ายและอาจจะการสวมหมวกปีกกว้าง

2.1.2.4 วิเคราะห์ฉากภาพยนตร์ที่จะนำมาปรับใช้ในโครงการ

1) ฉากคันทริคคลับ บรรยากาศจะเต็มไปด้วยผู้คนแต่งตัวกันอย่างสวยงามในแบบฉบับยุค 1920 ผู้หญิงจะใส่กระโปรงไม่ยาวมาก ผู้ชายจะใส่สูท มีวงดนตรีแจ๊สบรรเลงเพลงไปด้วยทำให้บรรยากาศดูรื่นเริง มีพื้นที่สำหรับการเต้นรำ

2) ฉากที่โรงแรม บรรยากาศผู้คนจะแต่งตัวไม่ต่างกับในคันทริคคลับแต่หญิงสาวจะมีเครื่องประดับมากกว่า มีสร้อยมุก ขนเฟอร์ หรือมีที่คาดผมด้วย

2.2 ประวัติแฟชั่นในปี ค.ศ. 1920

หลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งที่สหรัฐอเมริกาเข้าสู่ยุคที่เจริญรุ่งเรือง และเป็นผลมาจากบทบาทในสงครามบนเวทีโลก สังคมต้องการความสงบ หลังจากสิ้นสุดของสงคราม เกิดการฟื้นฟูเศรษฐกิจ ผู้หญิงเริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงาน มีการห้ามดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั่วประเทศ แต่ไม่มีคนสนใจ มีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมครั้งใหญ่ เริ่มต้นจากสิทธิการเลือกตั้งของผู้หญิง เกิดจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญในประเทศสหรัฐอเมริกา และผู้หญิงเริ่มมีสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกมากขึ้น มีหน้าที่ในครอบครัวและสังคม ต้องออกไปทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ

การแต่งกายในยุคนี้จะแตกต่างจากยุคอดีตอย่างสิ้นเชิงเน้นไปในด้านการใช้เสื้อผ้าหลายชิ้น ขนาดรูปทรง ที่ดูมีความอปลั่งการเป็นต้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงในด้านแฟชั่นได้รับอิทธิพลอย่างมากจากนักออกแบบเสื้อผ้าของปารีส เช่น Poiret, Jean Patou, Molyneux, Chanel, Lanvin Lelong, Callot Soeurs และ Vionnet ยังมีดีไซเนอร์ชาวอังกฤษที่ยังไม่ได้กล่าวถึงข้างต้น คือ Norman Hartnell เป็นนักออกแบบเสื้อผ้าให้เฉพาะชนชั้นสูงในปี ค.ศ. 1920 ที่เน้นเรื่องความสวยงามและดีไซเนอร์เป็นหลัก หลังจากนั้นมีการพัฒนาเทคโนโลยีผ้าไหมเทียมเกิดขึ้น เนื่องจากเกิดผล กระทบจากผ้าไหมขาดตลาด มีจำนวนไม่พอต่อความต้องการ ทำให้ผ้าไหมมีราคาที่แพง จึงเกิดการทำให้ผ้าไหมเทียมเป็นครั้งแรก เพื่อมาแก้ปัญหาผ้าไม่พอต่อความต้องการของผู้บริโภค และได้เริ่มผลิตผ้าไหมเทียมนี้ขึ้นจนกลายเป็นที่รู้จักกันในฐานะ เรยอน ไม่นานเรยอนเป็นที่นิยมในทศวรรษแทนผ้าไหม และยังได้

ปรับเปลี่ยนการยัดเสื้อผ้าจากเดิมที่ใช้การปัก เป็นการใช้ตะขอและซิปเพื่อยัดเสื้อผ้าเพื่อให้ง่ายต่อการใช้งาน ผู้ผลิตเครื่องแต่งกายเริ่มหาวิธีการผลิตที่ง่ายขึ้นผลิตเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับการสวมใส่ทำงาน ลดความซับซ้อนของเครื่องแต่งกายลง พร้อมกับผู้หญิงเริ่มมองหาารูปแบบที่ทันสมัยของการเครื่องแต่งกายและเหมาะที่จะใส่ประกอบอาชีพได้อย่างหมดพะเนียง ทำให้เกิดแนวทางการแต่งกายใหม่ เริ่มนำเสื้อผ้าของผู้ชายสวมใส่ ตัดกระโปรงให้สั้นลงเพื่อความกระฉับกระเฉงเอื้อประโยชน์ในการทำงาน

ภาพที่ 2.3 ภาพเปรียบเทียบเครื่องแต่งกายยุควิกตอเรียกับยุค 1920

ยุคแจ๊สเป็นช่วงเวลาในปี ค.ศ. 1920 ดนตรีแจ๊สเป็นดนตรีสำหรับการเต้นรำ โดยมีลักษณะพิเศษคือ โน้ต บลูส์ การลัดจังหวะ จังหวะสวิง การโต้ตอบทางดนตรี และการเล่นสด เป็นที่นิยมในประเทศสหรัฐอเมริกา ดนตรีแจ๊สที่เกิดขึ้นในเมืองนิวยอร์ก เป็นการรวมตัวของดนตรีแอฟริกันและยุโรปเข้าด้วยกันและยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ดนตรีแจ๊สต้นกำเนิดเกิดจากชาวแอฟริกันอเมริกัน และไม่านได้ขยายปรับเปลี่ยนให้เป็นที่ยอมรับของชาวอเมริกันผิวขาว

ในปี ค.ศ. 1920 ในประเทศสหรัฐอเมริกามีการห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทาง การสั่งปิดสถานเริงรมณ์ในเมืองนิวยอร์ก ทำให้นักดนตรีส่วนใหญ่เดินทางมาหากินในชิคาโก นิวยอร์ก และ ลอสแอนเจลิส ทั้งสามเมืองจึงกลายเป็นแหล่งบ่มเพาะนักดนตรีแจ๊สในช่วงนั้น ชิคาโกจะเป็นเมืองที่มีความก้าวหน้าทางดนตรีแจ๊สเหนือกว่าอีกสองเมือง เพราะมีนักดนตรีมาทำงานมาก ชิคาโกเป็นเมืองที่ทำให้ หลุยส์ อาร์มสตรอง (Louis Armstrong) เป็นที่รู้จัก และกลายเป็นนักดนตรี นักร้องแจ๊สชื่อ ก้องโลกในเวลาต่อมา ในด้านการพัฒนา ชิคาโกมีดนตรีแจ๊สที่สืบสายมาจากนิวยอร์กแต่มีลักษณะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เฉพาะตัว มีการทดลองจัดวงในแบบของตัวเอง เริ่มเอาเครื่องดนตรีใหม่ ๆ เช่น แซกโซโฟนมาใช้รวมกับ คอรัสทรัมเป็ต มีการทดลองแนวดนตรีใหม่ ๆ เช่น การเล่นเปียโนแบบสไตรด์ (Stride piano) ของเจมส์ จอห์นสัน (James P. Johnson) ซึ่งมีพื้นฐานจากเร็กไทม์ การทดลองลากโน้ตให้ยาวจนผู้ฟังคาดเดาได้ยากของอาร์มสตรอง และการปรับแพทเทิร์นของจังหวะกันใหม่เป็น Chicago Shuffle

ส่วนนิวยอร์กรับหน้าที่เป็นศูนย์กลางของแจ๊สในยุคปลายทศวรรษ 1920 แทนชิคาโก ดนตรีแจ๊สในนิวยอร์กพัฒนาเพื่อเป็นดนตรีเต้นรำให้ความสนุกสนานบันเทิง และเป็นที่มาของ สวิง (Swing) และ บิ๊กแบนด์ (Big Band)

สวิงเป็นดนตรีที่ก่อให้เกิดการจัดวงแบบใหม่ที่เรียกว่า "บิ๊กแบนด์" ซึ่งได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว และองค์ประกอบของวงก็เริ่มลงตัว มีการแบ่งโครงสร้างเครื่องดนตรีเป็นสามส่วนคือ เครื่องทองเหลือง คือ กลุ่มแตรซึ่งมีทรัมเป็ตและทรอมโบนเป็นหลัก จำนวน 3-5 คัน, เครื่องลมไม้ มีแซกโซโฟนเป็นหลัก จำนวน 3-5 คันและมักมีคลาริเน็ต ไว้ให้นักแซกโซโฟนเพื่อให้เล่นสลับกันด้วย และเครื่องให้จังหวะ ได้แก่ กลองชุดซึ่งมีกลองเพิ่มเติม และกระดิ่งกับฉาบเพิ่มขึ้นอีก นอกจากนี้ มีเปียโนสตริงเบส และกีตาร์ ส่วนแบนโจก็จะถูกแทนที่ด้วยเปียโน

ศิลปินที่แจ้งเกิดในยุคนี้เช่น เอลลา ฟิทซ์เจอร์ลด์ (Ella Fitzgerald) บิลลี ฮอลิเดย์ (Billie Holiday) และหลุยส์ อาร์มสตรอง จุดเด่นของนักร้องแจ๊สคือการ "สแกต" (Scat) หรือเปล่งเสียง ฮัมเพลง แทนเครื่องดนตรี ซึ่งนับเป็นการแสดงสติปัญญาของนักร้อง

2.2.1 การแต่งกายของผู้หญิงในปี ค.ศ. 1920

แฟชั่นเครื่องแต่งกายมีการเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับบทบาทในสังคมของผู้หญิง การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นหลังสงครามโลก นักออกแบบเสื้อผ้าเริ่มเปลี่ยนรูปแบบเครื่องแต่งกายให้มีความโดดเด่นในเรื่องของรูปร่าง เอวต่ำ กระโปรงสั้นประมาณเข่า แต่ด้วยในสมัยก่อนผู้หญิงใส่แต่กระโปรงยาวถือว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วมากสำหรับผู้หญิงในสมัยนั้นจึงทำให้ผู้หญิงเริ่มใส่ถุงน่องกับกระโปรงสั้น ไข่เครื่องประดับที่ทำมาจากมุก ใส่หมวกครอบ และผมสั้น ทรงบ๊อบ ชุดราตรีของผู้หญิงในยุคนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรือง และความสง่างาม ชุดจะถูกปักไปด้วยลูกปัด เพื่อแสดงถึงความหรูหรา

ภาพที่ 2.4 ภาพการแต่งตัวของผู้หญิงในปี ค.ศ. 1920

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 การแต่งกายของผู้ชายในปี ค.ศ. 1920

การแต่งกายของผู้ชายในปี ค.ศ. 1920 ถูกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกเกิดขึ้นระหว่างปี 1920 ถึงต้นปี 1925 เป็นช่วงเวลาที่ผู้ชายใส่เสื้อสูทกับกางเกงเอวสูงเพื่อที่จะใส่เข็มขัด ปกของเสื้อไม่กว้าง เครื่องแต่งกายจะได้รับอิทธิพลมาจากเครื่องแบบของทหาร กางเกงในช่วงนี้จะเป็นทรงตรงและแคบ ช่วงปลายปี 1925 เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทิศทางเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ชาย กางเกงมีความกว้างขึ้นมากกว่าในอดีต ปกคอเสื้อกว้าง มีลักษณะแหลม กระดุมของเสื้อสูทเริ่มเป็นกระดุมสองแถว เครื่องแต่งกายเป็นทางการในช่วงปลายยุค 20 ผู้ชายมักสวมใส่ ทักซิโด เรียกว่าเป็นครั้งแรกที่ผู้ชายเริ่มผูกโบสตีดำ ลักษณะเด่นของเครื่องแต่งกายของผู้ชายที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นยุค 20 คือ หมวก "ฟีดอรา" (Fedora) หมวกฟีดอราได้รับความนิยมในยุโรป และสหรัฐอเมริกา รวมทั้งพบเห็นบ่อยจนกลายเป็นความคุ้นเคย นับตั้งแต่ปีค.ศ. 1920 เป็นต้นมา

ภาพที่ 2.5 ภาพการแต่งตัวของผู้ชายในปี ค.ศ. 1920

2.2.3 ศิลปะอาร์ตเดโค (Art Deco) กับแฟชั่นในปี ค.ศ. 1920

"อาร์ตเดโค" คือ ยุคแห่งศิลปะที่เต็มไปด้วยสไตล์ที่งามสง่า ศิลปะ "อาร์ตเดโค" เฟื่องฟูอยู่ในช่วงทศวรรษที่ 20 ถึงทศวรรษที่ 30 นับว่าเป็นช่วงต่อเนื่องจากงานศิลปะลวดลายวิจิตรแบบ "อาร์ตนูโว" ลายเครื่องเรือนวิจิตรอ่อนช้อยค่อยคลี่คลายเป็นเส้นสายที่เรียบง่ายขึ้น คล้ายๆ กับลวดลายกราฟฟิกในยุคสมัยของ "อาร์ตเดโค" นี้

"อาร์ตเดโค" จัดอยู่ในศิลปะยุคโมเดิร์น โดยเป็นศิลปะในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ซึ่งงานที่เด่นๆ มักจะเป็นเรื่องที่ย้อนกลับมาใกล้ตัว หรือเกี่ยวเนื่องกับชีวิตประจำวันของผู้คน เป็นงานศิลปะที่จับต้อง ใช้สอยได้ มากกว่าจะเป็นศิลปะที่ได้เพียงแต่ชื่นชมความงามด้วยสายตาเท่านั้น นอกจากชิ้นงานศิลปะแบบเพียวอาร์ต หรือไพรอาร์ตแล้ว "อาร์ตเดโค" ยังโดดเด่นสอดแทรกอยู่ในงานสถาปัตยกรรม และงานดีไซน์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานออกแบบทางสายแฟชั่น ทั้งเสื้อผ้า

กระเป่า รองเท้า และลายพิมพ์บนผืนผ้าต่างๆ ล้วนยังเป็นแรงบันดาลใจให้วงการแฟชั่นหลายยุคหลายสมัย มาจนถึงปัจจุบันทีเดียว

ศิลปะหลักๆ ในยุค "อาร์ตเดโค" นั้น ได้รับการสร้างสรรค์ระหว่างช่วงต่อของสงครามโลกครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยมีวิวัฒนาการมาจากศิลปินในยุคเริ่มต้นของยุคสมัย ซึ่งสร้างสรรค์ชิ้นงานออกมาตอบสนองการปฏิบัติของวงการวิทยาศาสตร์ สังคม และเหตุการณ์ต่างๆ ทาง การเมืองในช่วงต้นศตวรรษที่ 20

"อาร์ตเดโค" ต่างจากการเคลื่อนไหวของศิลปะในช่วงอื่นๆ เท่าที่เคยมีมา "อาร์ตเดโค" แพร่หลายสู่สังคมโลกในวงกว้างอย่างรวดเร็ว คล้ายๆ กับเป็นป็อบอาร์ตของช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ทุกวันนี้ ศิลปะ "อาร์ตเดโค" ยังคงได้รับการนำกลับมาสร้างสรรค์ใหม่ ทั้งสไตล์ในงานปั้น งานแฟชั่น รวมทั้งลายพิมพ์ต่างๆ ที่ไม่ได้สะท้อนให้เห็นเพียงวิถีคิดและวัฒนธรรมแห่งยุคสมัยอันเป็นจุดกำเนิดเท่านั้น ทว่า ยังคงมีอิทธิพลต่อยุคสมัยต่อๆ มาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะในแวดวงแฟชั่นดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ครั้งแรกที่ "อาร์ตเดโค" กลับมาได้รับความนิยมอีกครั้ง หลังจากช่วงยุคสมัยของตัวเอง ก็คือเมื่อปี 1966 โดยกลับมาในงานออกแบบ เครื่องตกแต่งบ้านในงานแสดงสินค้าตกแต่งบ้านย้อนยุคไปในปี 1925 ที่ประเทศฝรั่งเศส ตั้งแต่บัดนั้น ศิลปะ "อาร์ตเดโค" ก็กลับมาโดดเด่นอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

ศิลปะแบบ "อาร์ตเดโค" ส่วนมากออกมาในรูปแบบของโปสเตอร์ภาพพิมพ์ภาพโฆษณายุคแรกๆ โปสเตอร์ภาพยนตร์ หรือใบปิดหนังในช่วงทศวรรษที่ 20 นั้นล้วนเป็นอิทธิพลจาก "อาร์ตเดโค" เช่นเดียวกับสถาปัตยกรรมอันโดดเด่น เช่น อาคารโครส์เลอร์ในอเมริกา ในฝั่งของแฟชั่น ก็วนเวียนอยู่ตั้งแต่ พอล ปัวเรต์ แอร์เต้ รวมไปถึงงานออกแบบฉากของ เซดริก กิบบอน ในด้านงานจิตรกรรมที่มีสไตล์ของ "อาร์ตเดโค" ได้แก่ ผลงานของ ทามารา เลมปิกคา ฯลฯ

ภาพที่ 2.6 ภาพ ศิลปะอาร์ตเดโค (Art Deco)

ในยุคสมัยแห่งการกำเนิด "อาร์ตเดโค" จริงๆ นั้น ตัวตนของ "อาร์ตเดโค" เองไม่ได้เป็นสิ่งที่คนในยุคนั้นเชื่อถือเป็น "ศิลปะ" สักเท่าไร ส่วนใหญ่จะเรียกกันมาว่า เป็น "สไตล์" ของยุคสมัยเสียมากกว่า ความจริงแล้วในการออกแบบสถาปัตยกรรม เสื้อผ้า ภาพพิมพ์ รวมทั้งจิตรกรรมทั้งหลายนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ล้วนมีอิทธิพลของศิลปะยุคโมเดิร์น สำหรับชื่อเรียกว่า "อาร์ตเดโค" นั้นก็ได้มาจากการแสดงสินค้า ตกแต่งบ้านย้อนยุค ปี 1925 ที่จัดขึ้นในฝรั่งเศสเมื่อปี 1966 นั่นเอง "อาร์ตเดโค" คือศิลปะที่แสดงความผสมผสานระหว่างงานในทศวรรษที่ 20 และทศวรรษที่ 30 โดยเฉพาะอิทธิพลของ "เกย์" ที่เริ่มมีการเปิดเผยตัวตนในสังคมมากขึ้น และส่วนใหญ่พวกเขาเกย์มักจะมีอิทธิพลในแวดวงบันเทิงและแฟชั่น นอกจากนี้ ช่วงเวลาดังกล่าว ยังเป็นยุคสมัยแห่งความฟุ้งเฟ้อ และความเหลวไหลไร้สาระพร้อมๆ กับจุดพลิกผันทางสังคมที่ผู้หญิงทั้งหลายลุกขึ้นมาสลัด คอร์เซ็ต หรือเครื่องรัดทรง กับกระโปรงทรงสุ่มทิ้งไป หันมานิยมใส่กางเกง หรือแม้กระทั่งกระโปรงทรงหลวมสบาย ผู้หญิงเริ่มมีสิทธิมีเสียง และเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น สามารถที่จะสวมกระโปรงสั้นโชว์หัวเข่า และ สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ สำหรับอิทธิพลของสงครามโลกครั้งที่ 1 ก็นับว่ามีอิทธิพลต่อศิลปะที่เรียกในภายหลังว่า "อาร์ตเดโค" ไม่น้อย ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในโลกของการทำงาน เนื่องจากผู้ชายต้องออกไปรบ แม้เมื่อสงครามสงบลงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ช่วงเวลาแห่งความอึมครึมหลังสงครามโลก มีใช้เพียงอุตสาหกรรมเหมืองถ่านหินที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อเศรษฐกิจและสังคม ยังมีการ ล่มสลายของตลาดหุ้นวอลสตรีท ที่เพิ่มความขมขมัวและเคร่งเครียดให้บรรยากาศของสังคมยุคนั้นเข้าไปอีก ตึกรามบ้านช่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตึกระฟ้าที่สวยงามตระการตาจำนวนมาก คือการระบายออกถึงความเครียดแห่งยุคสมัย ผู้คนส่วนใหญ่เกิดมาในยุคที่ไม่เคยมีกระแสไฟฟ้าและโทรศัพท์ใช้ มาก่อน ทั้ง 2 สิ่งนี้กลายมาเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญอีกอย่างของช่วงรอยต่อระหว่างทศวรรษที่ 20 และ 30 วิถีชีวิตผู้คนก็เปลี่ยนแปลง จากการมีเครื่องบินที่สามารถพาตัวเองข้ามทวีปได้ในระยะเวลาอันสั้น โทรศัพท์กลายเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวัน แล้วยังมีเครื่องซักผ้า เครื่องล้างจาน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง โทรทัศน์ ที่เป็นผลผลิตจากการมีกระแสไฟฟ้านั่นเอง

ภาพที่ 2.7 ภาพสถาปัตยกรรมภายในที่ได้อิทธิพลจากอาร์ตเดโค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.8 ภาพเครื่องแต่งกายที่ได้อิทธิพลจากอาร์ตเดโค

2.2.4 Coco Chanel นักออกแบบเครื่องแต่งกายที่มีชื่อเสียง

Coco Chanel เป็นนักออกแบบเครื่องแต่งกายที่สร้างประวัติศาสตร์วงการแฟชั่น ครั้งหนึ่งคริสตออง ดืออร์ เคยกล่าวถึงโคโค ชาแนลว่า "With a black pullover and ten rows of pearls she revolutionized fashion." ซึ่งไม่เป็นการกล่าวที่เกินจริงเลย มาตามโคโค ชาแนล ผู้ปฏิวัติโลกแห่งแฟชั่นของหญิงสาว ไม่เพียงแต่จะเป็นเจ้าของตำนานน้ำหอม Chanel No. 5 อันเลื่องชื่อ และ little black dress อันเป็นอมตะ แต่ยังมีผลงานการออกแบบมากมาย ทั้งเสื้อผ้า ชุดสูท รองเท้า และเครื่องประดับมากมาย สิ่งทีโคโค ชาแนล สร้างไว้แก่วงการแฟชั่น ไม่ใช่เพียงสไตล์เสื้อผ้าที่ทรูหราโดดเด่นไม่เหมือนใคร แต่สิ่งที่เธอทำนั้น คือการพลิกความหมายของคำว่า “แฟชั่น” เธอเปลี่ยนโลกของผู้หญิง สร้างกฎของเธอเอง กฎอันแสนเรียบง่ายแต่ทรงพลัง ผลงานของเธอเป็นแฟชั่นที่เดินไปถึงตัวผู้หญิงทุกคน ทุกหัวระแหง ทุกมุมของถนน นอกจากจะได้ชื่อว่าเป็นผู้นำเทรนด์แฟชั่นผู้หญิงและแฟชั่นชั้นสูงแล้ว เธอยังเป็น 1 ใน 100 คนที่มีอิทธิพลมากที่สุดในศตวรรษที่ 20 จาก Time Magazine ด้วยความเป็นเฟมินิสต์ที่หาญกล้าลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิใหม่ๆมากมายให้กับความเป็นสตรี แม้เธอจะไม่เคยกล่าวอ้างถึงสิทธิสตรีหรือประกาศตัวเองว่าเป็นเช่นนั้น แต่ทว่าผลงานทั้งชีวิตของเธอเป็นประจักษ์พยานที่ดีที่สุด โดยการหยิบยืมไอเดียในการสร้างสรรค์ผลงานแฟชั่นของเสื้อผ้าผู้ชายมาดัดแปลงให้เป็นเสื้อผ้าสำหรับผู้หญิงยุคใหม่ เธอปลดปล่อยผู้หญิงออกจากคอร์เซตอันรัดรีงจนแทบจะหายใจไม่ออก กับกระโปรงสู่มัโก้ฟูฟ่อง ทั้งยังนำกางเกงซึ่งเป็นอาภรณ์ต้องห้ามสำหรับ ผู้หญิงในยุคนั้น มาสร้างเป็นแฟชั่นในแบบของเธอ อีกทั้งยังช็อกผู้คนในสมัยนั้นด้วยการตัดผมบ็อบสั้น อบาแดด จนผิวเป็นสีแทน สวมหมวกเบเรต์ อย่างเก๋ไก๋ อันเป็นการปฏิเสธการแต่งตัวตามขนบนิยมแห่งความเป็นหญิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาแนลเด็บโตมาในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทำให้งานของเธอได้รับอิทธิพลอย่างมากจากความเรียบง่ายและงามสง่าของชุดแม่ชี และโทนสีขรึมๆในโทนขาวดำ เธอแนะนำให้ผู้หญิงได้รู้จักกับเสื้อผ้าที่ใส่สบาย ดูเท่ เก๋ และมีสไตล์ เธอทำให้ผู้หญิงรู้จักกับ Little Black Dress และเสื้อคาร์ดิแกนที่สวมใส่สบาย และดูไม่เหมือนใคร จนเป็นเสมือนตัวแทนแฟชั่นของชาแนลไปแล้ว นอกจากนี้เธอยังทำให้สูททรงตรงและผ้าเจอร์ซี กลายเป็น คอลเล็กชั่นคลาสสิกของเธอ ทั้งยังนำเสนอแฟชั่นเดรสยาวเพียงเช่าซึ่งเสมือนการเปิดให้เห็นข้อเท้าของผู้หญิงครั้งแรก

สัญลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นชาแนล ได้แก่ โลโก้ CC กระเป๋าหลายข้าวหลามตัดที่มีโซ่พันทาย แจ็กเก็ตที่มีซิปในผ้าไหมพิมพ์ลายชาแนลกระดุม เหยี่ยวพิมพ์ลายดอก Camillia หรือพิมพ์ Mademoiselle Chanel ฯลฯ รายละเอียดเหล่านี้เป็นเอกลักษณ์ของแบรนด์ที่รับแรงบันดาลใจจากความ เป็นโคโค ชาแนล ที่มีมักจะปรากฏตัวในภาพถ่ายโดยมือหนึ่งคิบบูหรี หรือไม่กี่ยืนอยู่หน้ากระจกเงาอันเลื่องชื่อ

ทางด้านชีวิตส่วนตัวนั้น ชีวิตของเธอไม่ได้โรยไปด้วยกลีบกุหลาบ แต่ทว่าเต็มไปด้วยเรื่องราวของการต่อสู้ โคโค ชาแนลมีชื่อเต็มว่า Gabrielle Bonheur Chanel เกิดในปี ค.ศ. 1883 ที่เมืองเล็กที่ชื่อว่า Saumur, Maine-et-Loire ประเทศฝรั่งเศส อันห่างไกลจากแฟชั่น หรือ สิ่งหรูหรา ไม่เหมือนดังเช่นผลงานของเธอ ทั้งยังมีชีวิตในวัยเด็กที่ค่อนข้างลำบาก เนื่องจากฐานะทางบ้านของเธอยากจน มารดาเสียชีวิตเมื่อเธออายุได้ 6 ขวบ ทั้งเธอและพี่น้องอีก 4 คน ไว้กับพ่อ ซึ่งไม่นานพ่อของเธอก็หายตัวไป เธอถูกส่งไปอยู่ที่ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในแคว้น Auvergne และหาเลี้ยงชีพด้วยการเย็บผ้า เธอเปลี่ยนชื่อเป็น Coco Chanel เมื่อเริ่มต้นอาชีพการเป็นนักร้องในช่วงสั้น ๆ ก่อนจะไปมีความสัมพันธ์ในฐานะภรรยาของนายทหารผู้ร่ำรวยชื่อ Etienne Balsan ผู้ซึ่งเป็นรักแรกและเป็นนายทุนให้เธอเปิดร้านขายหมวกแห่งแรกใน Deauville ในปี ค.ศ. 1909 แต่ด้วยการสนับสนุนของ Arthur ชายหนุ่มผู้ร่ำรวยชาวอังกฤษ ทำให้กิจการของเธอเติบโตและเป็นที่รู้จัก จาก หมวก เป็นเสื้อผ้า และก่อตั้งห้องเสื้อ ชาแนล (The House of Chanel) ขึ้นที่ Deauville ในปี ค.ศ. 1913 จากนั้นจึงย้ายไปที่ เลขที่ 31 ถนน Cambon ในปารีสในปี ค.ศ. 1914 การได้เป็น Mistress ของ Grand Duke Dimitri แห่งรัสเซีย เปิดโอกาสให้เธอออกน้ำหอมในชื่อ Chanel No. 5 ขึ้นในปี ค.ศ. 1921 ด้วยการวางตำแหน่งของแคมเปญโฆษณาให้เป็น "A very improper perfume for nicely brought up ladies" ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีการออกน้ำหอมภายใต้ชื่อของดิแซนเนอร์ ความสำเร็จของน้ำหอม Chanel No. 5 ทำให้แบรนด์ของเธอได้รับความนิยมอย่างสูงในหมู่ไฮโซในปารีสและลอนดอน ครั้งหนึ่งมาตามโคโคเกือบจะตกลงแต่งงานกับดยุคแห่งเวสต์มินสเตอร์ (the Duke of Westminster) ชายหนุ่มผู้ร่ำรวยที่สุดในยุโรปในยุคนั้น แต่เธอก็กลับปฏิเสธ ด้วยเหตุผลว่า "There have been several Duchesses of Westminster. There is only one Chanel." ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ปารีสถูกยึดโดยนาซีเยอรมัน ทำให้เธอจำเป็นต้องปิดกิจการและไปทำงานรับใช้ชาติในฐานะพยาบาล แต่แล้วความสัมพันธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของเธอกับ Hans Gunther von Dicklage คู่รักซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของนาซี ก็ทำให้ชื่อเสียงของเธอตกต่ำและถูกเนรเทศจากสังคมชาวปารีสอยู่เกือบ 15 ปี กว่าที่เธอจะมีโอกาสได้กลับเข้าสู่วงการแฟชั่นอีกครั้งในปีค.ศ. 1954 นอกเหนือไปจากการออกแบบเสื้อผ้า ชาแนลยังออกแบบคอสตูมให้กับละครเวทีอย่าง Cocteau's Antigone (1923) และ Oedipus Rex (1937) Coco ทั้งยังออกแบบคอสตูมให้กับหนังดังๆหลายเรื่อง เช่น เรื่อง Renoir's La Regle de Jeu, Alan Resnais (Last Year in Marienbad) ฯลฯ

ชาแนลเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1971 เมื่ออายุ 87 ปี ในขณะที่กำลังออกแบบคอเลคชันฤดูใบไม้ผลิของปีนั้นอยู่ จากนั้นผลงานของเธอก็ได้รับการดูแลต่อโดย ฟิลิปป์ กิวโบเช่ (Philippe Guiborge) จนกระทั่งถึงปีค.ศ. 1977 ปัจจุบันกิจการของมาตามชาแนล อยู่ภายใต้การบริหารงานของ Alain Wertheimer และ Gerard Wertheimer ซึ่งเป็นหลานของ Pierre Wertheimer ผู้ร่วมก่อตั้ง House of Chanel โดยมี คาร์ล ลาเกอร์ฟิลด์ (Karl Lagerfeld) ดีไซน์เนอร์ชาวเยอรมัน เป็นผู้ดูแลการออกแบบของผลิตภัณฑ์ชาแนลทั้งหมดในตำแหน่ง Artistic Director ซึ่งเขาก็สามารถสืบสานสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์ของมาตามชาแนล และนำมาผสมผสานในงานของเขาได้อย่างลงตัว แม้ว่า มาตามชาแนลจะอำลาโลกนี้ไปแล้วสไตล์ของเธอที่เป็นตำนาน ยังคงเป็นอมตะไม่ผิดไปจากคำกล่าวของเธอที่ว่า “Fashion comes and goes but style remains” นี่ก็คือเหตุผลว่าทำไมสินค้าชาแนลหลายรุ่นยังเป็นที่ยอมรับจนกลายเป็นรุ่น “timeless classic” เช่น กระเป๋าสายข้าวหลามตัดรุ่น 2.55 ซึ่งชื่อรุ่นมีที่มาจากเดือนและปีที่เปิดตัวกระเป๋ารุ่นนี้ คือเดือนกุมภาพันธ์ ปีค.ศ. 1955 หรือแจ็กเก็ตผ้า tweed เดินเส้นด้วยไหมเงินหรือทอง เป็นต้น มาตามชาแนลเคยกล่าวว่า “Luxury must be comfortable, otherwise it is not luxury.” ซึ่งนี่เองคือความหรูหราในแบบชาแนลที่ทำให้ราคาเสื้อแจ็กเก็ตของชาแนลมีราคาถึงตัวเลขแสนหกหมื่นบาท ชุดสูทมีราคาเฉลี่ยอยู่ระดับ 2 แสนบาทขึ้นไป ส่วนกระเป๋าก็มีตั้งแต่ราคาย่อมเยาสุดที่ 4 หมื่นกว่าบาท ไปจนถึงเหยียบแสนบาทในรุ่น Limited edition

ภาพที่ 2.9 ภาพโคโค ชาแนล (Coco Chanel)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 แฟลปเปอร์ (Flapper)

ในเดือนกุมภาพันธ์ปีคริสต์ศักราช 1920 นิตยสาร The Times ถูกดักเตือนเกี่ยวผลกระทบจากการนำเสนอภาพการแต่งตัวแบบ “นุ่งน้อยห่มน้อย” ของวัยรุ่นสาวที่น่าอายจนแสดงออกถึงการขาดความรับผิดชอบและหลงระเรีง ต่อภาพการเดินร่า ภาพหมวกใบใหม่หรือภาพคู่กับผู้ชายกับรถยนต์มากกว่าใส่ใจชะตากรรมของประเทศ

ในทศวรรษที่ยี่สิบเป็นช่วงที่ผู้หญิงมีตัวเลือกมากขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ในเรื่องการใช้ชีวิต ดั่งวัยรุ่นสาวทั่วไปที่มองหาความสำราญและคิดแต่เรื่องปาร์ตี้ ค็อกเทล และทำให้ผู้ใหญ่รุ่นเก่าสะเทือนใจ ด้วยการตัดผมให้สั้นและใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยสัดส่วนร่างกาย ข้อห้ามการดื่มสุราในประเทศอเมริกาจึงทำให้เกิดชีวิตกลางคืนอย่างลึบๆของผู้หญิง ที่พวกเธอจะดื่มสุราในตลาดมืดที่ผิดกฎหมายหรือหิวขวิดพกพาไปมา ที่ข้างในบรรจุเหล้าเถื่อนเอาไว้

ผู้หญิงได้ถูกปลดออกจากข้อบังคับต่างๆ ตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งเป็นช่วงหดหู่แห่งสงคราม เหลือผู้ชายจำนวนน้อยให้แต่งงานด้วย และมีเทคโนโลยีใหม่เข้ามาที่เปลี่ยนชีวิตของผู้หญิงมากกว่าคนรุ่นก่อนหน้านี้ ทั้งเครื่องเล่นแผ่นเสียง โรงหนังและโทรศัพท์ ได้นำอิสระมาสู่ความล้ำสมัยหลังเวลาที่ว่างจากงาน ส่งผลให้เกิดการขับรถแบบเมาแล้วขับ การจุกอดลูกคล้ำและจัดปาร์ตี้เปลื้องผ้า ทำให้เศรษฐกิจมีความเจริญอย่างมาก แต่พวกวัยรุ่นก็ยังคงเบื่อหน่ายจากความเจ็บปวดของสงคราม และวางแผนว่าจะใช้ชีวิตให้สุดเหวี่ยงในทุกวัน เหล่าหญิงสาวได้เล่าให้ฟังในนิตยสาร Outlook magazine ในปีคริสต์ศักราช 1992 ว่า “เราคือคนรุ่นใหม่ สงครามได้ทำร้ายรากฐานทางจิตใจของพวกเราและทำลายต่อศรัทธาที่มี เรากำลังพยายามอย่างหนักที่จะฟื้นฟูสมดุลสภาพกลับมา เวลาทำให้เราแข็งแกร่งและมีประสบการณ์มากขึ้นกว่าที่คุณเคยมีตอนอายุเท่าเรา”

คำว่า “หญิงสาววัยรุ่น” (flapper) เกิดขึ้นในทศวรรษที่สิบเจ็ด บอกเล่าตัวตนของหญิงสาวที่พยายามเฉียดชายรัศมีเสมือนลูกนกพลัดปีกของมันเป็นครั้งแรก ซึ่งต่อจากนั้นไม่นาน ในปีคริสต์ศักราช 1890 คำว่า flapper ก็กลายเป็นคำแสลงที่เอาไว้เรียกโสเภณีสาว และก่อนเกิดสงครามไม่นานมันใช้แทนการเรียกผู้หญิงที่มีชีวิตชีวา คำๆ นี้มาจากกระแสการใช้ในช่วงปี 1920 เมื่อ Olive Thomas เริ่มฉายภาพยนตร์ที่มีชื่อว่า The Flapper และวิถีการดำเนินชีวิตได้ถูกพรรณนาให้เห็นในนิยายของ Vioctor Margueritte ในปี 1922 La Garconne ด้วยตัวนางเอกที่ทิ้งคู่หมั้นของเธอให้เป็นผู้หญิงรักร่วมเพศ ติดยาและเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวแบบเล่นๆ นักแสดงชาวอเมริกัน Tallulah Bankhead เป็นหนึ่งในผู้หญิงสายพันธุ์ใหม่ ตกใจกับคำพูดตลกที่ละลาบละลั้งว่า “พ่อเคยเตือนฉันให้ระมัดระวังผู้ชายและสุราให้ดี แต่พ่อไม่เคยเตือนให้ระมัดระวังผู้หญิงและโคเคน”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Zelda ภรรยาของ F.Scott Fitzgerald เคยเป็นนางแบบอิสระที่ปรากฏภายในเรื่องสั้นและนิยายอย่างเรื่อง The beautiful and the Damned and The Great Gatsby ซึ่งเขาได้พากย์ให้กับตัวละคร “เด็กทารกโรครจิต” เธอแต่งหน้าด้วยเฉดสีแดง ถือคือกมลเทศขณะที่ยังหวั่นระกับมุกชดลกหยาบคายและเปลอนอนหลับไปบนโหลของผู้ชายที่เธอเพิ่งรู้จัก ในปี 1922 Zelda ได้อธิบายถึงวัยรุ่นสาวที่กำลังเฉิดฉายความเป็นตัวเองออกมาเหมือนกับลูกนกที่ส่องแสงตามรอยทางว่า “เธอทำตัวเจ้าชู้เพราะว่ามันสนุกที่ได้เป็นคนเจ้าชู้ และเธอใส่ชุดอาบน้ำท่อนเดียวเพราะว่าเธออยากโชว์รูปร่าง เธอปกปิดใบหน้าด้วยแป้งฝุ่นและสีเพราะเธอไม่อยากจะให้เห็นหน้า และเธอไม่อยากจะให้คนส่วนมากเบื่อเกินไปเพราะว่าเธอไม่ใช่คนน่าเบื่อ”

การตัดผมสั้นเป็นอีกหนึ่งในการกระทำที่น่าตกใจที่ผู้หญิงสามารถทำได้ และขณะที่ผู้หญิงพบว่าการตัดผมสั้นเป็นสิ่งที่สะดวกสบายอย่างมากระหว่างช่วงสงคราม แต่มันก็ยังคงเป็นการประกาศเจตนาอยู่ดีโดยเพียงเอาสงครามมาอ้างเท่านั้น ดังที่ระบุในเรื่องสั้นของ Fitzgerald ปี 1920 ในชื่อว่า Bernice Bobs Her Hair Bernice หวังอยากเปลี่ยนสไตล์ของเธอให้เป็นที่สนใจต่อผู้ชายมากขึ้น และขณะที่เธอถูกถามถึงเรื่องความชอบที่มีต่อผมสั้น เธอตอบว่า “ฉันคิดว่ามันธรรมดาซะนะ” เธอพูดอย่างเคร่งขรึม “แต่ก็แน่นอน คุณต้องมีทรงผมที่ทำให้ผู้คนชอบใจ สนใจ หรือทำให้พวกเขาทิ้งไปเลย”

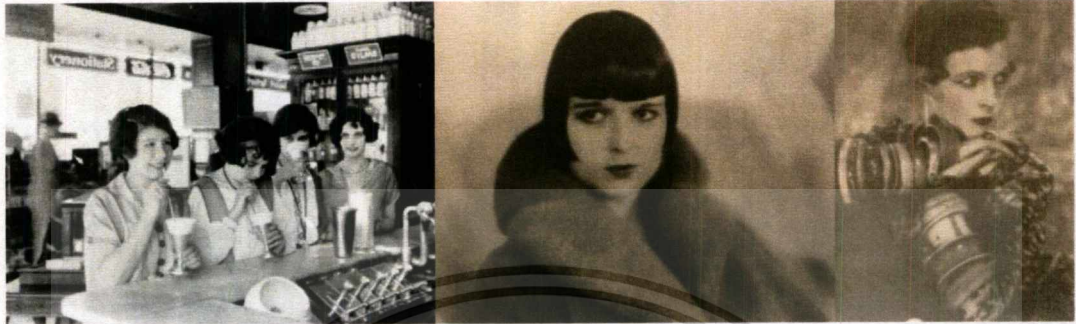
ยุคเปลี่ยนแปลงแฟชั่นแห่งทศวรรษสำหรับผู้หญิงที่มีรูปร่างตัว “S” โดยออกแบบมาในชุดที่รัดรูปให้เห็นสัดส่วนเพื่อให้หน้าอกและสะโพกเข้ารูปทรง ปีแห่งสงครามได้ทำให้เกิดการแต่งกายใหม่ๆ ขึ้นมามากมาย เช่น เสื้อชั้นในสตรี เสื้อผ้าแบบหละหลวมและการคาดเข็มขัดที่เอว และหลังจากสงครามสิ้นสุดลง ผู้หญิงก็ต้องการเสื้อผ้าที่ใส่สบายกว่านี้ โดยไม่มีเสื้อรัดทรงแข็งๆ และของประดับตกแต่งที่ฟุ้งเฟ้อ

โดยปี 1918 นักออกแบบชื่อ coco channel ได้ใช้สไตล์การแต่งชุดเสื้อในสตรีเพื่อออกแบบชุดเอวต่ำ และจากนั้นก็ออกแบบชุดเดรสเรียบๆ ทรงเรขาคณิตด้วยเสื้อถักรัดรูปและผ้าคอตตอนซึ่งทำให้เคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างดี ในปี 1925 เสื้อผ้าสไตล์นี้ได้กลายเป็นที่รู้จักในชื่อ gerconne Channel ยังได้รับความนิยมในเรื่องของเครื่องประดับเครื่องแต่งกาย ด้วยสร้อยคอไข่มุกที่พันรอบคอ หมวกทรงระฆังที่เข้ากับทรงผมบ๊อบ(ผมสั้น)ของผู้หญิงได้อย่างดี ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนแต่จะเป็นตัวเลือกแห่งสไตล์ในทศวรรษถัดไป

กระโปรงยาวลายกุหลาบที่เป็นที่นิยมในครึ่งทศวรรษแรกในปี 1920 โดยถอดแบบมาจากแฟชั่นสไตล์ปารีส แต่ในประเทศอเมริกาพวกเขาตัดสูงเหนือเข่าในปี 1926 “สไตล์การแต่งตัวของวัยรุ่นสาวชาวอเมริกามีลักษณะไม่ตายตัว แต่พวกหล่อนจะสัมผัสได้ถึงชุดที่โดนใจเมื่อเห็นมัน และเธอก็จะสวมใส่มันไปสักกระยะหนึ่ง” กล่าวโดยนิตยสาร The Flapper ในปี 1922 หญิงสาวจะใส่ชุดชั้นในแบบเดรสด้วยผ้าที่พรางพรายประดับด้วยเลื่อม เผยให้เห็นการเปลือยกายรวมถึงเปิดท่อนแขนและเว้าหลัง และผู้หญิงโจนรักแร่ให้เรียบเนียนและโชว์ท่อนขาของพวกเธอ โดยเมื่อ 20 ปีก่อน แฟชั่นสไตล์นี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถูกมองว่าอื้อฉาวและเสื่อมเสียต่อผู้หญิง “เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดยุคอารยธรรมแห่งความเจริญที่โลกรู้ว่าผู้หญิงก็มีหัวเข่า” นิตยสารกล่าวไว้

ภาพที่ 2.10 ภาพลักษณะหญิงสาวในยุคแฟลปเปอร์

ความนิยมของเพลงจังหวะดนตรีแบบ ragtime และ jazz จาก New Orleans เติบโตขึ้น รวมถึงท่าทางการเต้นแบบ black bottom , shimmy และ foxtrot ซึ่งเป็นการเต้นที่ต้องแนบชิดร่างกาย ได้แผ่ขยายเข้ามาในวัฒนธรรมการเต้นสมัยนั้น ในขณะที่เมืองชาร์ลสตันมีความเกี่ยวข้องกันกับ The Great Gatsby ที่เกิดขึ้นในปี 1922 โดยไม่ได้รับความนิยมมากเท่าไรจนกระทั่งปี 1926 ในขณะที่วัฒนธรรมแจ๊สได้แผ่ขยายเข้ามาในประเทศอังกฤษอย่างใหญ่โต ทำให้ผู้คนรุ่นเก๋ามองว่าวัฒนธรรมนี้เป็นภัยต่อต้านศีลธรรมของสังคม โดยเฉพาะกับหญิงสาวที่รับวัฒนธรรมนี้เข้ามาอย่างแรงกล้า เพราะเป็นวัยที่กำลังเรียนรู้ทางเพศ ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่เข้าชมการแสดงของ Gatsby เหมือนกับที่นิตยสาร The Times ชี้ให้เห็นในปี 1920 ว่าผู้หญิงชนชั้นแรงงานส่วนใหญ่ยังคงเป็นผู้หญิงแบบ “นิยมวัฒนธรรมในประเทศ” และหวังที่จะยึดถือวัฒนธรรมเดิมโดยไม่รับวัฒนธรรมใหม่เข้ามา ในขณะที่ชนชั้นกลางและชนชั้นสูงรับวัฒนธรรมใหม่นี้เข้ามามากเนื่องจากสามารถยอมรับความเสื่อมโทรมของวัฒนธรรมใหม่นี้ได้ จนมีการเรียกเหตุการณ์นี้อย่างเป็นที่นิยมว่า Flaming Youth ในประเทศอเมริกา และเรียก Bright Young Things ในประเทศอังกฤษ

การเต้นประเภทนี้จะต้องใช้ความสามารถของร่างกายทุกส่วนกับเพลงที่เร็วและกระฉับกระเฉงแบบ Jazz เสมือนกับว่าต้องปั่นจักรยานและตีเทนนิสในเวลาเดียวกัน Jean Patou ผู้อยู่ในสายอาชีพออกแบบชุดกีฬา ได้ออกแบบชุดเทนนิสแบบเดรสแขนกุดแบบเปิดเผยสัดส่วน ความยาวระดับเข่า (daring sleeveless, knee-length) สำหรับ Suzanne Lenglen ผู้เป็นดาวแห่ง Wimbledon ในปี 1921 เธอสะท้อนให้เห็นถึงชุดแนวกีฬาแบบใหม่ และความปรารถนาที่อยากจะพอมของผู้หญิง การออกกำลังกายสามารถเปลี่ยนแปลงรูปร่างของผู้หญิงได้ และเหมือนกับที่นิตยสาร The Guardian เขียนไว้ในปี 1928 ว่า วัยรุ่นสาว ถึงแม้จะอายุเพียง 15 ปีก็ตาม ยังไม่เท่ากับ “สะโพกสิบหกนิ้ว” ที่แม่ของเธอมีในปัจจุบันอันเป็นผลมาจาก การเล่นกีฬาออกก๊ เทนนิส วัยรุ่นและกายบริหาร ซึ่งเป็นที่นิยมของผู้หญิงส่วนใหญ่แม้กับ “สาวเอวบาง” ก็ตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.11 ภาพลักษณะการเต้นรำในปี ค.ศ.1920

ด้วยความนิยมของภาพยนตร์ที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมากในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งผู้คนจำนวนกว่า 35 ล้านคนได้เข้าชมการฉายภาพยนตร์ประจำสัปดาห์ ทำให้ดารากายยนตร์กลายเป็นแบบอย่างแก่วัยรุ่นสาว ด้วยการได้รับแรงบันดาลใจจาก Colleen Moore ในหนังเรื่อง Flaming Youth ทำให้ผู้หญิงพากันตัดผมสั้นทรงบ๊อบ ทรงผมสั้นของผู้หญิงแบบ Louise Brooks เป็นหนึ่งในทรงผมที่ตัดกันมากที่สุด ทำให้ใบหน้าของผู้หญิงเด่นชัดมากขึ้น และด้วยการแต่งหน้าทาปาก จะทำให้ใบหน้าผู้หญิงนั้นดูเรียวยาวเล็ก โค้งมนเหมือนธนูแห่งกามเทพ พวกผู้หญิงหวังจะสวยอย่างดารา ที่เธออ่านเจอในหนังสือ Photoplay เมื่อ Bebe Daniels อ้างว่าพอกผิวด้วยข้าวโอ๊ต เนยและน้ำผึ้ง ผู้หญิงทั่วประเทศอเมริกาจึงพากันทำตาม การสำรวจในปี 1922 เผยให้เห็นว่าผู้หญิงอายุระหว่าง 18 ถึง 30 ปี เป็นกลุ่มช่วงอายุผู้หญิงที่ซื้อผลิตภัณฑ์จากชุดชั้นใน กางเกงใน เครื่องเล่นงานเสียงและแผ่นเสียงมากที่สุด

The Bright Young Things เป็นกลุ่มคัดเลือกของคนเจ้าสำราญชั้นสูง เป็นที่จับตามองของสาธารณชนสำหรับการเล่น scavenger hunt , การเล่นเกมพิเรนทร์และปาร์ตี้ ‘ประหลาด’ รวมไปถึงปาร์ตี้อ่างอาบน้ำและปาร์ตี้สุรา และปาร์ตี้แต่งกายเลียนแบบ (impersonation party) รวมถึงปาร์ตี้แบบชาวอเมริกันที่แต่งตัวเป็น ‘คนจรจัด’ และนักตกทอง (gold digger) ตัวละครอย่าง Elizabeth Ponsonby, Evelyn Waugh, Bryan Guinness และคู่มั่นของเขา Diana Mitford ใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยการสังสรรค์และค็อกเทลไม่รู้จบ กับ Brenda Dean Paul ที่เคยอยู่จนถึงเช้า ตลอดทุกวันเป็นเวลาหนึ่งปี สำเนียงของเขาถูกตัดทอน(clipped) และพวกเขาสนุกกับคำพูดเล่นลิ้นและการใช้คำพูดโอ้อวดเกินจริงอย่าง “มหัศจรรย์” “ศักดิ์สิทธิ์” และ “น่าสยดสยอง” เพื่อให้ได้ยินขจรขจายไปในเครื่องเล่นแผ่นเสียงหรือปาร์ตี้ค็อกเทล The Flaming Youth ได้สร้างคำเฉพาะของตัวเองเพื่อสะท้อนวิถีชีวิตเมื่อครั้งยังเด็กและชอบไปปาร์ตี้ แหวนแต่งงานเปรียบเสมือนโซ่ตรวน การรักษาอาการเหม่อลอยเหมือนกับเดินกับคู่เต้นที่ขี้อาย นาฬิกาปลุกเหมือนที่เลี้ยง และคำว่า bee' knee และ cat's pajamas แทนคำว่าเจ๋งหรือดีเลิศในปัจจุบัน

แต่พวกคน “หัวโบราณ” ไม่ยอมรับพฤติกรรมที่หลงระเริงและไม่ยั้งคิดของวัยรุ่นสาว ไม่ว่าจะเป็นการตัดผมให้หยิกหรือตีผมของมีนเมามากเกินไป มากไปกว่าคิดถึงอนาคตของตนเองและลงหลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปึกฐาน Bright Young Thing Nancy Mitford ทะเลาะกับผู้ปกครองของเธออยู่เสมอ โดยน้องสาวของเธอชื่อ Jessica จำได้ว่า “บรรยากาศที่เจียบงันปกคลุมทั่วบ้าน กินอาหารทิ้งน้ำตามือต่อมือ เมื่อ Nancy อายุได้ยี่สิบปีและเริ่มตัดผม. ใช้ลิปสติก เล่นออคูเลต์ตัวใหม่ ใส่กางเกงขายาว และสูบบุหรี่.”

ช่วงเวลาที่ดีจบลงอย่างทันทีทันใดด้วยการล่มสลายของ Wall Street ในปี 1929 ตามมาด้วยภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ ทำให้คำสั่งซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นและเครื่องประดับถูกยกเลิกในปารีส และเหล่าวัยรุ่นสาวถูกบังคับให้เลิกดื่มค็อกเทลและม็อคค่า หรืออย่างน้อยพวกเธอต้องจ่ายเงินเองหากต้องการ

2.3.1 ลักษณะเด่นในยุคแฟลปเปอร์ (Flapper)

2.3.1.1 เครื่องแต่งกาย

การแต่งกายของผู้หญิงในยุคนี้จะถูกตัดเย็บให้มีลักษณะเป็นทรงตรงและหลวม หน้าอกแบน เน้นความสะดวกสบายในการเคลื่อนไหว ความยาวในแต่ละช่วงจะมีความแตกต่างกัน ช่วงปี ค.ศ.1926 – 1928 จะเป็นช่วงที่ความยาวของกระโปรงสั้นที่สุด

ภาพที่ 2.12 ภาพลักษณะการแต่งกายในยุคแฟลปเปอร์

2.3.1.2 ทรงผม

ลักษณะทรงผมที่ชัดเจนใน ค.ศ. 1920 ได้รับความนิยมจากนักเต้น มีลักษณะเป็นบ๊อบสั้น ความยาวระดับหู เป็นทรงผมที่เป็นสัญลักษณ์ของวัยรุ่นในสมัยนั้น

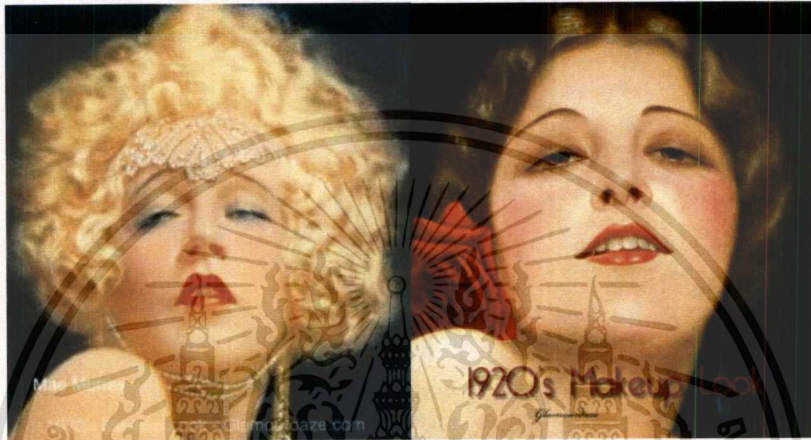

ภาพที่ 2.13 ภาพทรงผมที่เป็นลักษณะเด่นในยุคแฟลปเปอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.1.3 รูปแบบการแต่งหน้า

ค.ศ.1902 ผู้หญิงเริ่มมีการแต่งหน้า การแต่งหน้าในยุคนี้จะมีลักษณะเด่นคือสีของลิปสติกส่วนใหญ่จะเน้นเป็นสีแดง เขียนคิ้วเส้นเล็ก ดำ และปลายตก ตาจะทาอายชาโดวสีเข้ม มีการปิดขนตาให้ขนตาดูหนายิ่งขึ้น แต่ก่อนแบ่งที่ใช้จะมีลักษณะอัดแข็ง เวลาจะปิดแบ่งต้องแตะนั้น้ำก่อนโดยจะเน้นการทาแบบให้ดูขาว และสีของบลัชออนจะปิดให้เห็นชัด

ภาพที่ 2.14 ภาพรูปแบบการแต่งหน้าในยุคแฟลปเปอร์

2.3.1.4 ถุงน่อง

ช่วงแรกจะนิยมใส่ถุงน่องสีดำนับชุดเดรส แต่หลังๆ เริ่มมีสีอื่นมากยิ่งขึ้น เพราะต้องการให้การสวมถุงน่องให้เข้ากับชุดที่สวมใส่ง่ายยิ่งขึ้น ลักษณะของถุงน่องจะมีความยาวประมาณเหนือหัวเข่า สีของถุงน่องที่ให้ความนิยมมากที่สุดคือ สีดำ สีขาว และสีเทา

ภาพที่ 2.15 ภาพลักษณะถุงน่องในยุคแฟลปเปอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.1.5 Cloche Hat

รูปแบบหมวกของช่วงต้นยังคงได้รับอิทธิพลจากหมวกของยุคก่อนหน้านี้หมวกรูปทรงขนาดใหญ่มีการประดับตกแต่งหมวกเพิ่มเติมไม่นานหมวกรูปแบบนี้ได้นิยมกันน้อยลง ลักษณะหมวกที่เป็นสัญลักษณ์ของ Flapper ต้องรูปทรงกลมแคบนิยมตกแต่งหมวกด้วยริบบิ้น เข็มกลัด และอัญมณีหรือแม้กระทั่งขนนกมาตกแต่งหมวก

ภาพที่ 2.16 ภาพลักษณะหมวกในยุคแฟลปเปอร์

2.3.1.6 เครื่องประดับผม

มีหลากหลายรูปแบบเป็นการติดเพื่อเพิ่มลูกเล่นให้กับผมทรงบ๊อบ ไม่ว่าจะเป็นการผูกริบบิ้นรอบหน้าผาก แต่เครื่องประดับผมที่นิยมอย่างมากคือเครื่องประดับที่ประดับด้วยทรงหรืออัญมณีเพชรพลอยนำมาคาดรอบศรีษะ

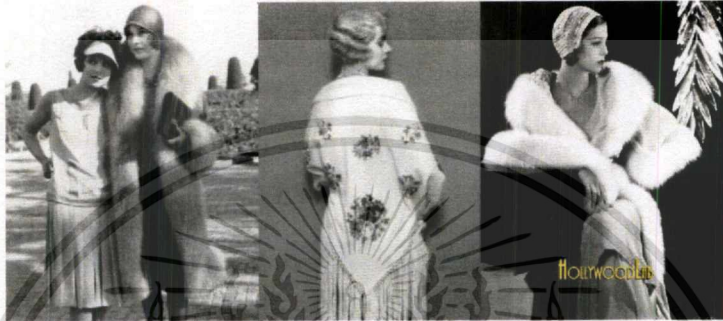

ภาพที่ 2.17 ภาพลักษณะเครื่องประดับผมในยุคแฟลปเปอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.1.7 ผ้าคลุมไหล่

ทำมาจากขนสัตว์เป็นพวกขนเฟอร์ ขนมิงค์ ผู้หญิงที่ใช้ผ้าคลุมไหล่ชนิดนี้จะมีฐานะที่ร่ำรวย เพราะในยุคนั้นผ้าคลุมไหล่ที่ทำมาจากขนสัตว์จัดเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความร่ำรวย มั่งคั่ง และยังมีผ้าคลุมไหล่ที่คนทั่วไปใช้กันทั่วไป คือผ้าคลุมไหล่ที่มีลักษณะเป็นสามเหลี่ยม

ภาพที่ 2.18 ภาพลักษณะผ้าคลุมไหล่ในยุคแฟลบเปอร์

2.3.1.8 กระเป๋า

นิยมเป็นกระเป๋าคลัทช์ที่ปักด้วยลูกปัดส่วนใหญ่นิยมปักเป็นรูปดอกไม้ เน้นความหรูหรา

ภาพที่ 2.19 ภาพลักษณะกระเป๋าในยุคแฟลบเปอร์

2.3.1.9 รองเท้า

แบบรองเท้าของผู้หญิงยุคนี้รูปแบบรองเท้าจะมีสายรัดข้อเท้าจากตัวรองเท้าและรองเท้าจะประดับด้วยเลื่อมหรือวัสดุอื่น ๆ

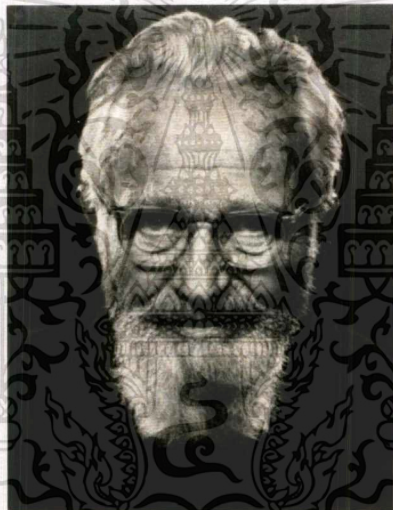

ภาพที่ 2.20 ภาพลักษณะรองเท้าในยุคแฟลปเปอร์

2.4 ช่างภาพแฟชั่นในปี ค.ศ. 1920

2.4.1 Edward Steichen

Edward Steichen ศิลปินช่างภาพชาวอเมริกัน ผู้ซึ่งเป็นทั้ง จิตรกร ช่างภาพ และภัณฑารักษ์ชื่อดัง เขาคือบุคคลที่ผลักดันและต่อสู้เพื่อให้ภาพถ่ายให้เป็นงานศิลปะ จนทำให้เกิดนิทรรศการ The Family of man อีกทั้งเขายังเป็นกุญแจสำคัญของการถ่ายภาพในศตวรรษที่ยี่สิบ เป็นบุคคลสำคัญอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงการถ่ายภาพแฟชั่น ซึ่งเขาได้เปลี่ยนแปลงทั้งความนุ่ม ความเบลอของภาพที่ยุคนั้นนิยม หันมาเน้นความคมชัดและรายละเอียดของภาพ เขาถือว่าเป็นบุคคลผู้มีอิทธิพลต่อช่างภาพรุ่นหลัง

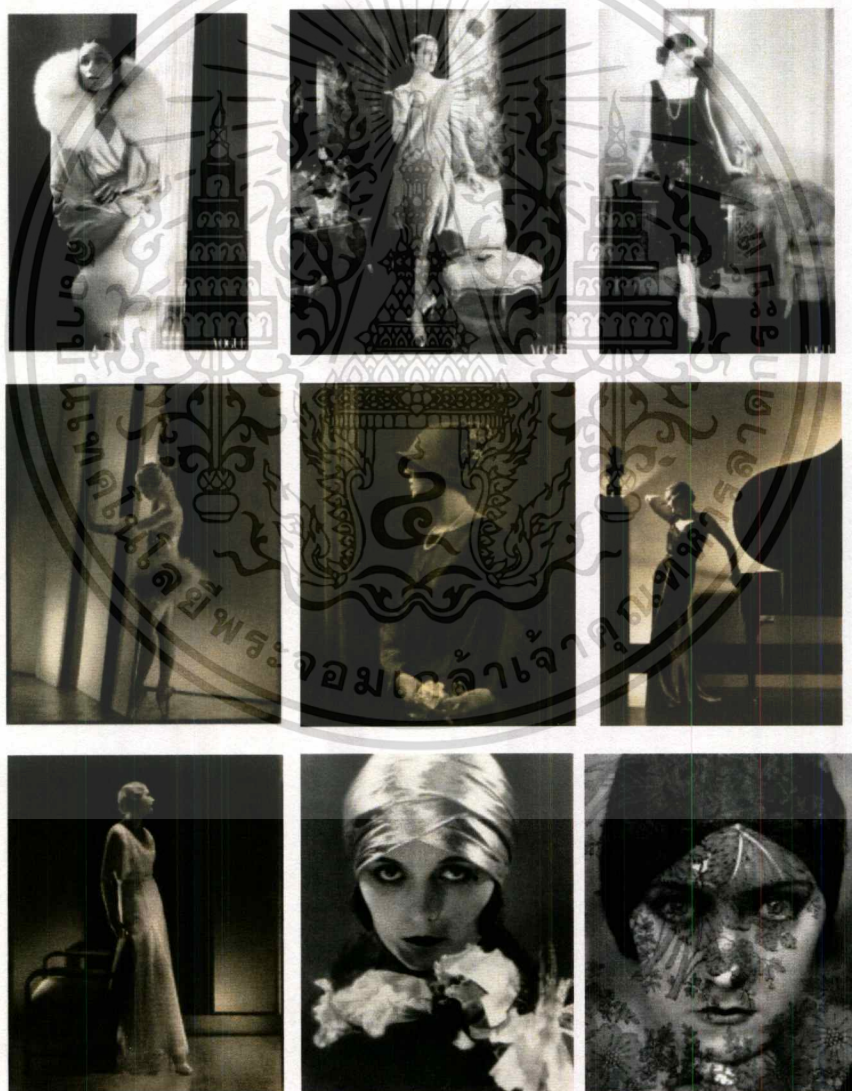
ภาพที่ 2.21 ภาพ Edward Steichen

2.4.1.1 ประวัติช่างภาพ

Edward Steichen เกิดในเมือง Bivange, Luxembourg ในช่วงวัย 15 ปี ได้เข้าไปฝึกงานภาพพิมพ์หินใน American Fine Art Company of Milwaukee เป็นเวลากว่าสี่ปี และเขายังได้ฝึกทักษะการวาดภาพด้วยตัวเองจนมีความสามารถทางด้านกรวาดภาพ แต่เมื่อมีร้านกล้องมาเปิดข้างๆ แถวที่ทำงานของเขา เขาเริ่มมีความสนใจในเทคโนโลยีใหม่นี้ เขามักจะเข้าไปเที่ยวชมและหาความรู้ที่ร้านอยู่เป็นประจำ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1895 เขาได้ซื้อกล้องถ่ายภาพเป็นของตัวเอง สามปีต่อมา งานของเขาก็ได้เข้าไปอยู่ใน the Second Philadelphia Salon of Pictorial Photography ซึ่งถ้าเทียบกับยุคสมัยประวัติศาสตร์ยุคนี้อยู่ในช่วงของ Pictorial ที่พยายามทำให้ภาพถ่ายเป็นเหมือนงานศิลปะ นั่นก็คือการทำภาพให้ดูเลื่อนลอย ไม่ชัด เหมือนงาน Impressionism ในปี ค.ศ. 1900 เขาได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนการเขียนงานที่ปารีสจนได้พบกับเพื่อนของเขาชื่อ Alfred Stieglitz (ช่างภาพอเมริกันและผู้นำทางการถ่ายภาพเป็นงานศิลปะ) และทั้งคู่ได้ก่อตั้ง กลุ่ม Photo-Secession ซึ่งภายหลังกลุ่มนี้ก็ได้เกิดนิทรรศการงานศิลปะที่ชื่อว่า 291 เป็นนิทรรศการที่รวม งาน painting drawing sculpture ซึ่งมีหนึ่งศิลปินในระหว่าง สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ปี 1922 เขาได้ก่อตั้ง Studio ในเมืองนิวยอร์กเพื่อถ่ายภาพแฟชั่นและ โฆษณาให้กับ นิตยสาร Vanity Fair และ Vogue ซึ่งจุดเปลี่ยนตรงนี้คือเขาได้ละทิ้งความนุ่ม ความเบลอของภาพที่ยุคนั้นนิยมเป็นอย่างมาก หันมาเน้นความคมชัดและพื้นผิว ภาพส่วนใหญ่จะเน้นไปในส่วนสว่าง เน้นลายละเอียดของภาพ ซึ่งก่อให้เกิดสไตล์ใหม่ของวงการถ่ายภาพแฟชั่น

ภาพที่ 2.22 ตัวอย่างผลงานภาพถ่ายของ Edward Steichen

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์ผลงานของช่างภาพ

1) วิธีการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องจะไม่หือหวา เน้นการบอกอารมณ์ผ่านสีหน้าของตัวนางแบบ มีวิธีการจัดวางองค์ประกอบภาพในรูปถ่ายให้เข้ากับคาแรคเตอร์ของแบบหรือสิ่งที่ต้องการที่จะสื่อออกมาผ่านภาพถ่าย

2) เทคนิคของช่างภาพ

เน้นวิธีการนำเสนอภาพที่มีลักษณะเป็นเน้นส่วนสว่างในภาพมาก ต้องการให้เห็นถึงรายละเอียดของภาพที่ชัดเจนไม่ว่าจะเป็นการแสดงอารมณ์ของตัวนางแบบหรือองค์ประกอบในภาพ

3) การเลือกใช้สถานที่

วิธีการเลือกใช้สถานที่แต่ละผลงานมีวิธีการเลือกได้ดีมาก สถานที่ส่งเสริมให้เข้าใจถึงความต้องการของช่างภาพว่าจะบอกเล่าเรื่องราว เช่น ภาพถ่ายข้างต้นที่ตัวนางแบบโพสกับเปียโนมีแสงสว่างสาดเข้ามาด้านข้างวิธีการสถานที่และพรอบทำให้เข้าใจว่าช่างภาพต้องการจะสื่อเรื่องราวของหญิงสาวกับดนตรี

4) ท่าทางของแบบ

ท่าทางของแบบจะโพสแบบไม่มีการเคลื่อนไหวมากนัก เน้นการแสดงออกทำสีหน้าของแบบ

5) เครื่องแต่งกายที่เลือกใช้

เลือกแต่งกายจะเป็นเครื่องแต่งกายจะเป็นเครื่องแต่งกายแฟชั่นในปี 1920s

6) วิธีการแต่งหน้า ทำผม

การแต่งหน้าลักษณะการแต่งจะเป็นแบบที่นิยมแต่งในปี 1920s คือเน้นคิ้วที่บางและโก่ง ตาสีเข้ม ทาลิปสติกสีแดง ทรงผมมีทั้งทรงบ็อบที่นิยมและยังมีทรงผมยาวมวยต่ำ

7) จุดเด่นของงาน

7.1 ภาพถ่ายแฟชั่นโดดเด่นเรื่องเครื่องแต่งกายที่ดูหรูหรา เนื่องจากเป็นภาพถ่ายแฟชั่นที่ถ่ายในยุคสมัยนั้นพอดี ทำให้เครื่องแต่งกายมีความสมจริง

7.2 การเลือกใช้สถานที่ และการเลือกใช้พรอบประกอบฉาก และการเลือกใช้แสงทำให้ภาพดูมีมิติและใส่ใจรายละเอียด สังเกตได้จากทุกภาพมีแสงตกที่ผมของแบบ

8) จุดด้อยของงาน

ท่าโพสของแบบดูไม่มีการเคลื่อนไหว ขาดความมีชีวิตชีวา ไม่เป็นธรรมชาติ

2.5 ภาพถ่ายแฟชั่นที่นำแนวคิดแฟชั่นจากปี ค.ศ. 1920 มาปรับใช้

2.5.1 Esther Haase

ภาพที่ 2.23 ภาพชุด Che Charleslon

วิเคราะห์ผลงานของช่างภาพ

1) วิธีการเล่าเรื่อง

นำเสนอภาพถ่ายแฟชั่นในบาร์แจ๊สโดยมีหญิงสาวเป็นคนดำเนินเรื่องเหมือนกับเป็นภาพบรรยากาศอันแสนสนุกของหญิงสาว ที่ออกมาเที่ยวในยามค่ำคืน นำเสนอภาพทั้งสีและขาวดำ ขนาดของภาพมีหลากหลายไม่ครอบงำเกินไป มีทั้งครึ่งตัวและเต็มตัว

2) เทคนิคของช่างภาพ

ภาพถ่ายค้อยข้างมีคอนทราสต์ การนำเสนอภาพที่จัดแสงออกมาคล้ายกับอยู่ในบาร์เหมือนที่ เราได้เห็นกันในภาพยนตร์ รวมทั้งการนำเสนอทั้งภาพขาวดำและภาพสีทำให้เซ็ทภาพดูไม่น่าเบื่อจะสามารถดึงดูดความสนใจได้อย่างมาก

3) การเลือกใช้สถานที่

เลือกใช้สถานที่ที่ช่วยในการบอกเล่าเรื่องเล่าอย่างมาก ทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้ว่าคุณภาพ ต้องการจะสื่ออะไร เพราะลักษณะสถานที่ที่ใช้ เป็นสถานที่ให้ความรู้สึกคล้ายกับบาร์แจ๊ส

4) ท่าทางของแบบ

ท่าทางของแบบให้ความรู้สึกเหมือนตัวแบบกำลังเดินรำ การโพสในท่าทางที่ดูเป็นธรรมชาติ รวมถึงการแสดงออกผ่านทางสีหน้าของแบบ

5) เครื่องแต่งกายที่เลือกใช้

เลือกแต่งกายจะเป็นเครื่องแต่งกายที่ทำให้รู้สึกถึงสไตล์การแต่งกายใน ปี ค.ศ. 1920 แต่มีการปรับให้ดูทันสมัยมากยิ่งขึ้น พร้อมกับเครื่องประดับที่เป็นลักษณะในช่วงนั้นคือเครื่องประดับผม และเครื่องประดับที่ทำจากมุก

6) วิธีการแต่งหน้า ทำผม

การแต่งหน้าลักษณะการแต่งจะเป็นแบบที่นิยมแต่งในปี ค.ศ. 1920 คือเน้นคิ้วที่บางและโค้ง ตาสีเข้ม แต่แฟชั่นเซทนี้ใช้วิธีการนำเสนอบากสีเข้ม ทรงผมมีทั้งทรงบ็อบที่นิยมในสมัยนั้น

สิ่งที่เลือกมาปรับใช้ในโครงการถ่ายภาพแฟชั่น

- 1) เลือกใช้รูปแบบการนำเสนอภายใต้ตัวละครเป็นหญิงสาว ที่มีความกล้าทำตัวเลียนแบบผู้ชาย
- 2) เลือกใช้สถานที่ที่ทำให้รู้สึกเหมือนกับอยู่ในคลับดนตรีแจ๊ส
- 3) เลือกใช้รูปแบบการแต่งหน้าและทรงผมของแบบ
- 4) เลือกใช้ท่าทางของแบบที่เน้นให้ความรู้สึกเหมือนกำลังเดินรำ แสดงออกถึงความสนุกสนาน

2.5.2 Arthur Elgort

ภาพที่ 2.24 ภาพชุด The Flapper Wears Prada

วิเคราะห์ผลงานช่างภาพ

1) วิธีการเล่าเรื่อง

มีการนำเสนอภาพถ่ายแฟชั่นที่คล้ายกับจะบอกเล่าเรื่องราวของหญิงสาวที่กำลังเต้นอยู่ในฟลอร์เต้นรำ สังกะตูดจากแสงที่จัดสงมาที่ตัวแบบ จะเป็นวงคล้ายกับแสงไฟในสถานที่เต้นในฟลอร์เต้นรำ

2) เทคนิคของช่างภาพ

ช่างภาพใช้การจัดไฟช่วยในการบอกเล่าเรื่องราว เมื่อมองภาพจะทำให้รู้สึกถึงแสงไฟในฟลอร์เต้นรำ ทำให้ภาพถ่ายชุดนี้ไม่จำเป็นต้องมีพรอบหรือสถานที่ช่วยในการบอกเล่าเรื่องราวใดๆ

3) การเลือกใช้สถานที่

สถานที่เลือกใช้ก็ใช้เพียงฉากสีขาว แต่ใช้แสงไฟในการช่วยบอกเล่าเรื่องราว

4) ท่าทางของแบบ

ท่าทางของแบบให้ความรู้สึกถึงการเดินร่า มีการเคลื่อนไหว สันเกตุได้จากขาและแขนของแบบ

5) เครื่องแต่งกายที่เลือกใช้

เลือกเครื่องแต่งกายที่ทำให้รู้สึกถึงสไตล์การแต่งกายในปี 1920s เน้นเครื่องแต่งกายที่เป็นเดรสสั้น ตัวเดรสมีลักษณะทั้งตัว ตัวชุดจะเคลื่อนไหวตามการเคลื่อนไหวของตัวแบบ และยังมีเครื่องประดับที่นิยมกันในสมัยนั้น คือสร้อยคอมุก เครื่องประดับผม และรองเท้าที่มีสายรัดเท้า

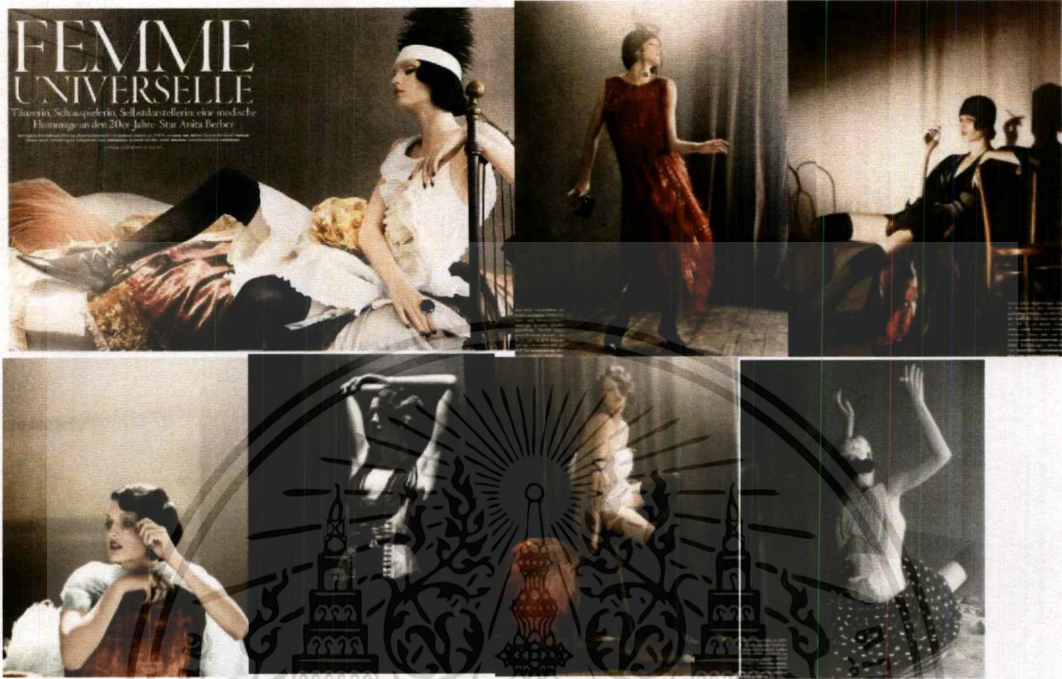
6) วิธีการแต่งหน้า ทำผม

ลักษณะการแต่งหน้าจะเป็นแบบที่นิยมแต่งในปี 1920s คือเน้นคิ้วที่บางและโค้ง ตาสีเข้ม แต่แพนชั่นเซทนี้ใช้วิธีการนำเสนopakสีน้ำตาล ทรงแมมีทั้งทรงบ๊อบ

สิ่งที่เลือกมาปรับใช้ในโครงการถ่ายภาพแฟชั่นเรื่อง

- 1) เลือกใช้การนำเสนอเรื่องราวของหญิงสาวที่กำลังเดินร่า
- 2) เลือกใช้ท่าทางของแบบที่ดูมีการเคลื่อนไหว
- 3) เลือกใช้รูปแบบเครื่องแต่งกายที่เน้นเป็นชุดเดรสสั้นไม่รัดรูป

2.5.3 Leslie Chen

ภาพที่ 2.25 ภาพชุด Femme Universelle

วิเคราะห์ผลงานของช่างภาพ

1) วิธีการเล่าเรื่อง

มีการนำเสนอภาพถ่ายแพนชั่นที่ต้องการนำเสนอหญิงสาวสมัยใหม่ที่มีความมั่นใจ รักความสนุกสนาน และกล้าทำในสิ่งที่แปลกใหม่ ทำตัวเลียนแบบผู้ชาย สะท้อนเหตุการณ์ในช่วงนั้นได้เป็นอย่างดี

2) เทคนิคของช่างภาพ

ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบหลายหลาก ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงเรื่องใดเพียงเรื่องเดียว ช่างภาพอาจจะต้องการนำเสนอมุมมองผู้หญิงในยุคนั้น

3) การเลือกใช้สถานที่

สถานที่เลือกใช้ไม่หวือหวา แต่ใช้พรอบประกอบฉากเพียงเล็กน้อย

4) ทำทางของแบบ

ทำทางของแบบจะเน้นไปทางการเคลื่อนไหวของแขนแบบ และการสื่ออารมณ์ผ่านสีหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) เครื่องแต่งกายที่เลือกใช้

เลือกเครื่องแต่งกายที่ทำให้รู้สึกถึงสไตล์การแต่งกายในปี 1920s ปรับให้ดูทันสมัยเลือกการใช้ลักษณะเสื้อผ้าที่เด่นๆในยุค 20s คือ เครื่องประดับผม เตรสหววม สร้อยคอมุก ขนมิงค์ ถุงเท้า เนื้อหิวเขาและรองเท้าที่มีสายรัด

6) วิธีการแต่งหน้า ทำผม

การแต่งหน้าแบบที่นิยมกันในปี 1920s คือคิ้วที่โก่ง สีตาสีเข้ม และปากสีแดง ทรงผมที่เลือกใช้ในเซทนี้เป็นผมทรงบ๊อบ

สิ่งที่เลือกมาปรับใช้ในโครงการถ่ายภาพแฟชั่น

- 1) เลือกใช้การนำเสนอเรื่องราวของหญิงสาวที่มีความมั่นใจ รักความสนุกสนาน และกล้าทำในสิ่งที่แปลกใหม่ กล้าทำตัวเลียนแบบผู้ชาย เพื่อที่จะสะท้อนเหตุการณ์ในช่วงนั้น
- 2) เลือกใช้รูปแบบเครื่องแต่งกายที่เน้นเครื่องแต่งกายลักษณะเด่น

2.5.4 Greg lotus

ภาพที่ 2.26 ภาพชุด Suggstions

วิเคราะห์ผลงานของช่างภาพ

1) วิธีการเล่าเรื่อง

เล่าเรื่องของหญิงสาวยุคใหม่ในปี 1920s โดยผ่านสองตัวละคร เน้นผู้หญิงเป็นตัวหลักในการดำเนินเรื่อง นำเสนอมุมภาพทำให้นึกถึงภาพยนตร์

2) เทคนิคของช่างภาพ

สร้างความน่าสนใจของภาพ โดยการใช้แสงเงาที่สวยงาม

3) การเลือกใช้สถานที่

สถานที่เลือกใช้อารมณ์เหมือนบ้าน พรอบที่เลือกใช้ไม่เยอะมากนัก

4) ท่าทางของแบบ

ท่าทางของแบบจะมีการเชื่อมโยงกันระหว่างแบบทั้งสอง เน้นการสื่ออารมณ์ทางใบหน้ามาก

5) เครื่องแต่งกายที่เลือกใช้

เลือกเครื่องแต่งกายที่ทำให้รู้สึกถึงสไตล์การแต่งกายในปี 1920s เน้นเครื่องแต่งกายที่เป็นลักษณะเด่นๆในปี 1920s มาใช้ในเครื่องแต่งกายทั้งของผู้หญิงและผู้ชาย

6) วิธีการแต่งหน้า ทำผม

การแต่งหน้าของผู้หญิงมีการปรับ คือเลือกใช้ปากสีน้ำตาล ก็จะมีการใช้สีแดงด้วยเช่นกัน อาจจะเพื่อความหลากหลายและให้รู้สึกร่วมสมัยมากขึ้น ส่วนทางด้านทรงผมผู้หญิง เน้นทรงผมบ๊อบสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ขายเน้นความเรียบง่ายแต่ดูดี โดยการหวิมมแสกไปข้างใดข้างหนึ่ง ทวีให้เรียบมีลักษณะมันเงาอย่างเห็นได้ชัด

สิ่งที่เลือกมาปรับใช้ในโครงการถ่ายภาพแฟชั่น

- 1) เลือกใช้ลักษณะท่าทางของแบบ และการสื่ออารมณ์ทางสีหน้า
- 2) เลือกใช้รูปแบบเครื่องแต่งกายที่เด่นปรับใช้
- 3) เลือกใช้รูปแบบการแต่งหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.5 Sebastian Kim

ภาพที่ 2.27 ภาพชุด Tanz! Tanz!

วิเคราะห์ผลงานของช่างภาพ

1) วิธีการเล่าเรื่อง

มีการนำเสนอภาพถ่ายแฟชั่นที่สะท้อนหญิงสาวที่มีความมั่นใจ สวย สง่า และรักสนุก การนำเสนอภาพถ่ายเน้นการให้เครื่องแต่งกายเด่นเป็นอย่างมาก ทั้งเต็มตัวและมุมที่เน้นช่วงใบหน้าของแบบ เพื่อให้เล่นอารมณ์ของแบบได้ชัดเจน

2) เทคนิคของช่างภาพ

ช่างภาพใช้ท่าทางของแบบ เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า และสีหน้าของแบบในการบอกเล่าเรื่องราว

3) การเลือกใช้สถานที่

สถานที่เลือกใช้ก็ใช้เพียงฉากสีขาว เพื่อไม่ให้ตัวฉากไปบดบังเครื่องแต่งกาย

4) ท่าทางของแบบ

ท่าทางของแบบมีการเคลื่อนไหว ให้ความรู้สึกถึงความสนุก ความมั่นใจ นำเสนอผ่านท่าทางที่เลือกใช้ และการสื่ออารมณ์ของตัวแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) เครื่องแต่งกายที่เลือกใช้

เลือกแต่งกายที่ทำให้รู้สึกถึงสไตล์การแต่งกายในปี 1920s เน้นเครื่องแต่งกายที่มีลักษณะวิบวาวคล้ายกับเลื่อม ขนเฟอร์แสดงให้เห็นถึงความร่ำรวยหรูหราพร้อมกับเครื่องประดับที่เป็นลักษณะเด่นในยุคนั้น สร้อยคอ กระเป๋าคลัทช์ และรองเท้าที่มีสายรัด

6) วิธีการแต่งหน้า ทำผม

การแต่งหน้าแบบที่นิยมกันในปี 1920s แต่มีการปรับเล็กน้อย คือสีของอายชาโดไม่ได้ใช้สีเข้ม แต่ปากและคิ้วยังคงแบบฉบับเดิมไว้ ผมยังคงใช้ทรงผมบ็อบทรงผมลักษณะเด่นในยุคนั้น

สิ่งที่เลือกมาปรับใช้ในโครงการถ่ายภาพแฟชั่น

- 1) เลือกใช้ท่าทางของแบบที่มีการเคลื่อนไหว ให้ความรู้สึกถึงความสนุก ความมั่นใจ
- 2) เลือกเครื่องแต่งกายที่ทำให้รู้สึกถึงสไตล์ 1920 เน้นเครื่องแต่งกายที่มีลักษณะวิบวาวคล้ายกับเลื่อม และขนเฟอร์

บทที่ 3

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน

3.1 วิเคราะห์ข้อมูล

จากแรงบันดาลใจในการสร้างสรรคงานชิ้นนี้เกิดจากภาพยนตร์เรื่อง The Flapper ภาพยนตร์ตลกเจียบในปี 1920 ในประเทศสหรัฐอเมริกา ด้วยตัวเนื้อเรื่องที่น่าสนใจพูดถึงพฤติกรรมของหญิงสาวที่มีความปรารถนาจะใช้ชีวิตนำต้นตั้นมีสีสัน ทั้งในเรื่องความรัก การดำเนินชีวิต และอิสระ นำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรคผลงาน ภายใต้แนวคิดอิสระที่ผู้หญิงได้รับความกล้า การทำตัวเลียนแบบผู้ชาย ชีวิตที่ได้ทำตามความปรารถนาของตัวเอง โดยได้หยิบยกภาพถ่ายแฟชั่นที่ใช้แนวคิดแฟชั่นจากยุค 20 โดยรูปแบบของผลงานจะเน้นไปในแนวทางร่วมสมัย

สรุปลักษณะเด่นที่ช่างภาพที่นำแนวคิดแฟชั่นปี ค.ศ. 1920 เลือกใช้

- 1) ส่วนใหญ่จะเลือกใช้ผู้หญิงเป็นตัวละครหลักในการนำเสนอ
- 2) นิยมเลือกนำเสนอเรื่องราวที่สะท้อนความเป็นผู้หญิงในสมัยนั้น เน้นความสนุกสนาน ความกล้าทำตัวเลียนแบบผู้ชาย
- 3) นิยมเลือกใช้ท่าทางของแบบที่มีการเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ เน้นการเคลื่อนไหวที่ดูสนุกสนาน
- 4) นิยมสื่ออารมณ์ผ่านสีหน้าของตัวแบบ
- 5) เลือกใช้ลักษณะเครื่องแต่งกายที่เป็นลักษณะเด่นใน 1920s มาปรับแต่ยังคงให้ความรู้สึกถึงช่วงปีนั้น
- 6) นิยมเลือกใช้การแต่งหน้าในปี 1920s นิยมแต่งกัน เน้นสีของสลิปสติคที่เป็นสีเข้มและคิ้วที่เส้นเล็ก
- 7) เลือกใช้เครื่องประดับที่ทำให้รู้สึกถึงแฟชั่น 1920s

สรุปสิ่งที่เลือกมาปรับใช้ในงาน

- 1) เลือกใช้วิธีการนำเสนอเรื่องราวของหญิงสาว เน้นความสนุกสนานและความกล้าทำตัวเลียนแบบผู้ชาย
- 2) เลือกใช้ตัวละครเป็นผู้หญิงเป็นตัวละครหลัก
- 3) เลือกใช้ท่าทางของแบบที่เน้นการเคลื่อนไหว ดูสนุกสนาน
- 4) เลือกใช้การสื่ออารมณ์ผ่านสีหน้าของตัวแบบ
- 5) เลือกใช้ลักษณะเด่นของแฟชั่น 1920s มาปรับใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 ภาพแบบร่าง

ภาพที่ 3.1 ภาพแบบร่างภาพที่ 1

ภาพที่ 3.2 ภาพแบบร่างภาพที่ 2

ภาพที่ 3.3 ภาพแบบร่างภาพที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.4 ภาพแบบร่างภาพที่ 4

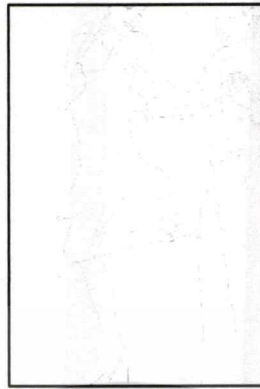

ภาพที่ 3.5 ภาพแบบร่างภาพที่ 5

ภาพที่ 3.6 ภาพแบบร่างภาพที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

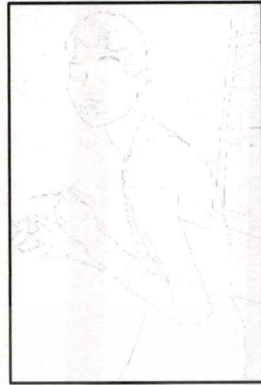
ภาพที่ 3.7 ภาพแบบร่างภาพที่ 7

ภาพที่ 3.8 ภาพแบบร่างภาพที่ 8

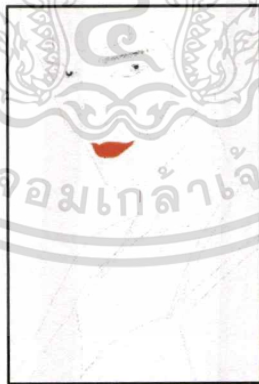
ภาพที่ 3.9 ภาพแบบร่างภาพที่ 9

ภาพที่ 3.10 ภาพแบบร่างภาพที่ 10

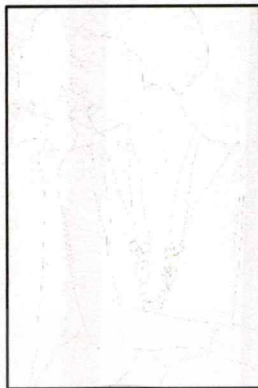

ภาพที่ 3.11 ภาพแบบร่างภาพที่ 11

ภาพที่ 3.12 ภาพแบบร่างภาพที่ 12

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.13 ภาพแบบร่างภาพที่ 13

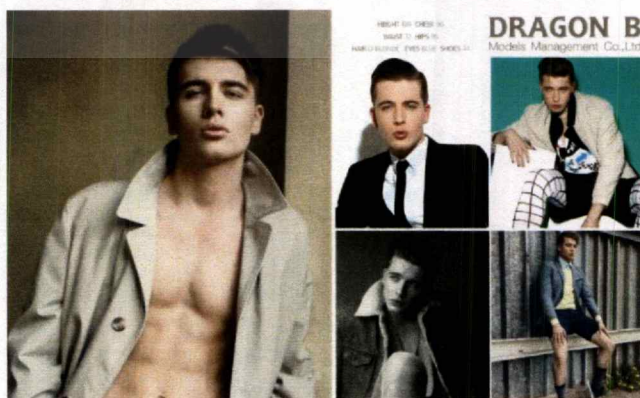

ภาพที่ 3.14 ภาพแบบร่างภาพที่ 14

3.3 การเตรียมงานก่อนการทำ

3.3.1 นายแบบและนางแบบ

นายแบบ ในเรื่องของการเลือกใช้นายแบบต้องการนายแบบที่หน้าตาดี รูปร่างสูง ผิวขาว บุคลิกดูมีความขี้เล่น เจ้าชู้ และมีเสน่ห์ ต้องการแบบที่สามารถสื่ออารมณ์ผ่านทางสีหน้าได้

ภาพที่ 3.15 ภาพนายแบบ Dragon B

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นางแบบ ในเรื่องของการเลือกใช้นางแบบต้องการใบหน้าที่สวยงาม แต่มีบางมุมที่คล้ายกับเด็กผู้ชาย ผิวขาว รูปร่างผอม แสดงออกทางอารมณ์ได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 3.16 ภาพนางแบบ Liza

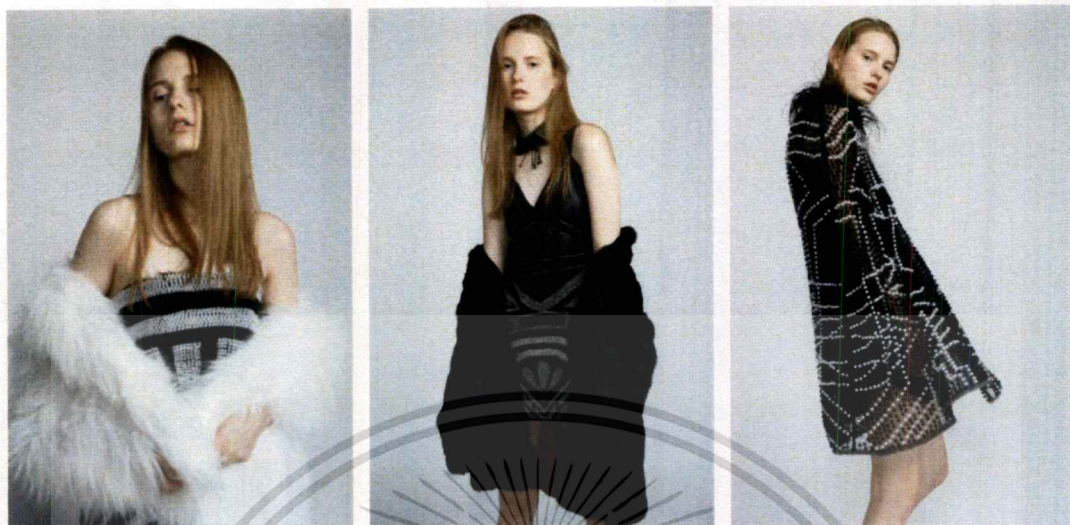
3.3.2 เสื้อผ้า

หยิบยกลักษณะเด่นของเครื่องแต่งกายมาจากยุค 20s มาปรับให้เข้ากับยุคสมัยในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

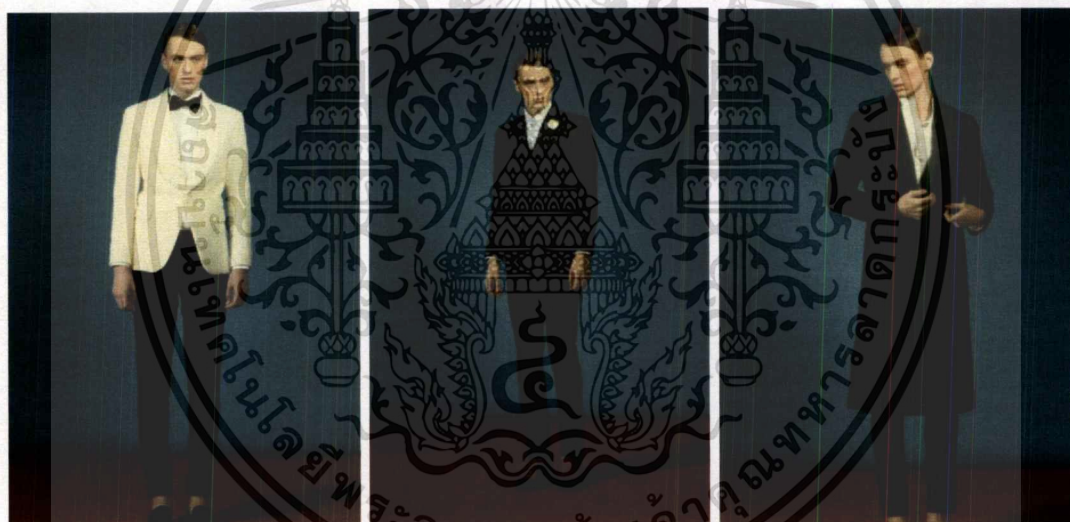

ภาพที่ 3.17 ตัวอย่างเสื้อผ้าผู้หญิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.18 ตัวอย่างเสื้อผ้าผู้หญิง

ภาพที่ 3.19 ตัวอย่างเสื้อผ้าผู้ชาย

3.3.3 รูปแบบการแต่งหน้า

ข้าพเจ้าได้ตั้งเอกลักษณ์การแต่งหน้าในยุคนั้นมาปรับใช้ คือ การแต่งหน้าสีตาเข้ม ปากสีแดง เขียนคิ้วเส้นเล็ก มีการจุดไฟที่บริเวณแก้มและคางสองจุดและได้เพิ่มกลิตเตอร์เข้าไปที่เปลือกตา เพื่อเติมลูกเล่นให้กับดวงตา โดยจะเน้นไปสีทองเพื่อให้ดูร่ารวย หลรุหรา ตามแบบฉบับปี ค.ศ.1920

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.20 รูปแบบการแต่งหน้า

3.3.4 รูปแบบทรงผม

ข้าพเจ้าเลือกเป็นผมบ๊อบสั้น หน้าม้าเต๋อซึ่งลักษณะผมบ๊อบเป็นที่นิยมกันอย่างมากในยุคนั้น และถือเป็นทรงผมที่เป็นเอกลักษณ์ของยุค 20s และรูปแบบทรงผมผู้ชายจะเน้นไปทางเรียบง่าย หวีผมเรียบไปด้านหลังเพื่อเปิดเผยใบหน้าให้เห็นได้ชัดเจน ถือว่าเป็นทรงผมที่อมตะทรงหนึ่งของผู้ชาย

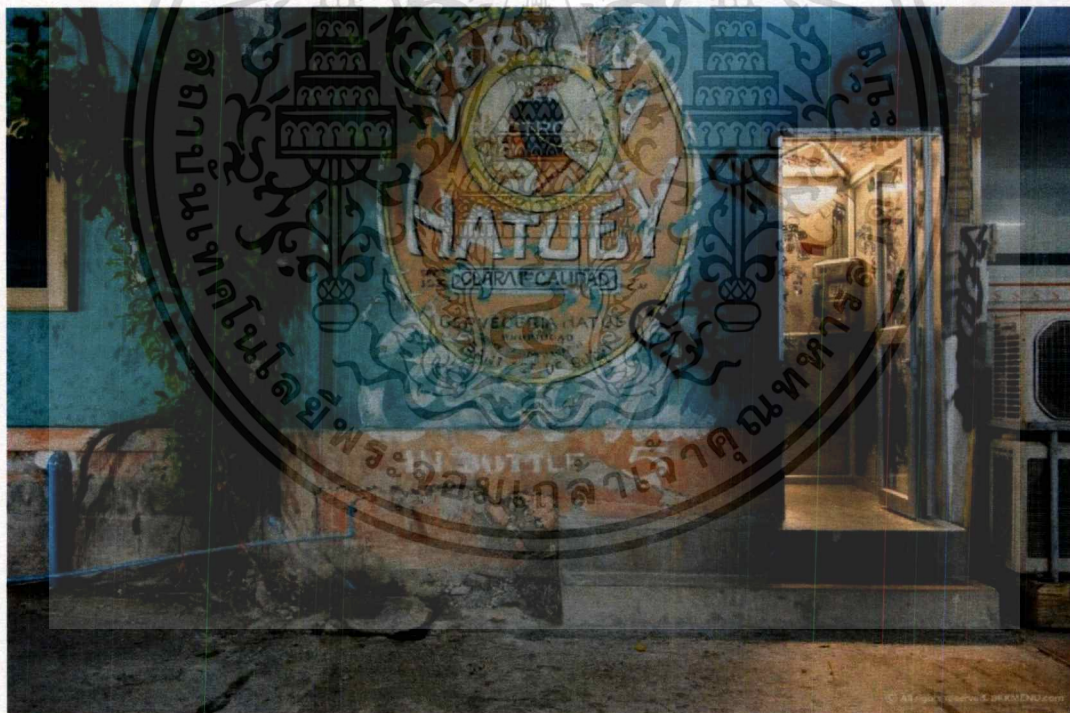
ภาพที่ 3.21 รูปแบบทรงผมของหญิงและชาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

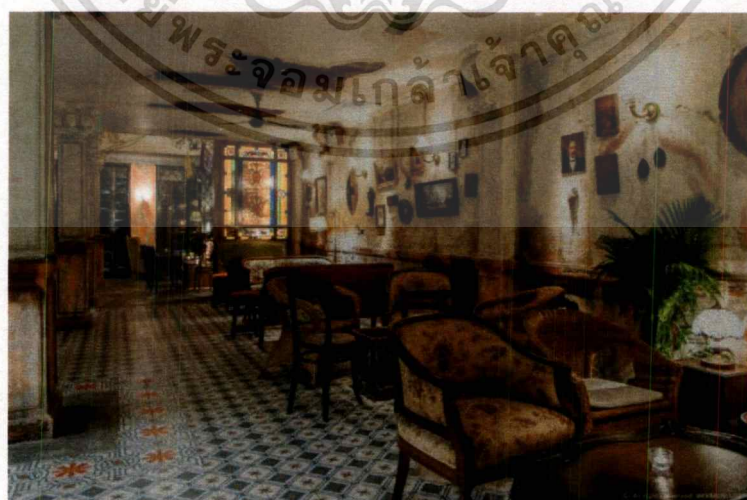
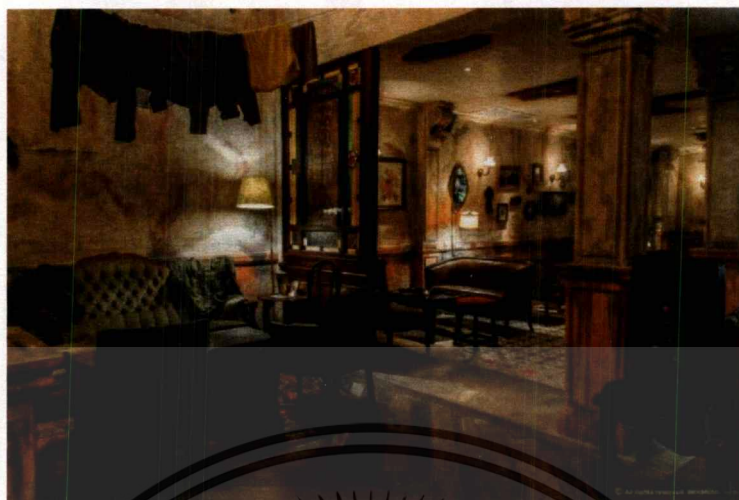
3.3.5 การเลือกใช้สถานที่ในการถ่ายภาพ

สถานที่คือ Havana Social บาร์สุดชิคลับในซอยซอย สุขุมวิท 13 ภายใต้แสงสลัวในบาร์นี้สัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่แปลกตา บาร์ไม้ขนาดใหญ่และเก้าอี้สตูลหวายให้ลุคขริม ๆ ปนกับความหรูหราเล็กน้อย ผนังของร้านถูกทำให้ดูเก่าด้วยสีทึมๆ พื้นห้องก็เล่นกับเท็กซ์เจอร์ที่แตกต่าง มีทั้งพื้นไม้และกระเบื้องลวดลายสวยงาม เพิ่มสีสัน ส่วนเฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งอื่นๆ เช่น กรอบรูป โคมไฟ ก็จะเป็นของวินเทจ ที่ช่วยทำให้บรรยากาศโดยรวมของร้านให้ดูน่าสนใจ

เหตุผลที่เลือกใช้สถานที่ คือต้องการนำเสนอเรื่องราวในบาร์ การเที่ยวราตรีของสาวในยุคนั้น โดยบรรยากาศของร้านน่าสนใจตามที่ข้าพเจ้าต้องการและที่สำคัญสิ่งหนึ่งที่ทำให้ตัดสินใจเลือกที่นี่คือการเข้าร้านของที่นี่ที่ต้องใส่หมวกสำหรับร้าน เป็นเพียงตุ๊กตาทรงเล็ก ๆ ทำให้คนภายนอกไม่รู้ว่าที่นี่คือสถานบันเทิงยามราตรี ด้วยเหตุนี้ไปตรงกับเรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาว่า ในยุค 1920 นั้นสถานบันเทิงก็ได้เปิดกันอย่างลับๆ หลบซ่อนตามสถานที่ต่างๆ

ภาพที่ 3.22 สถานที่ที่ใช้ในการถ่ายภาพ

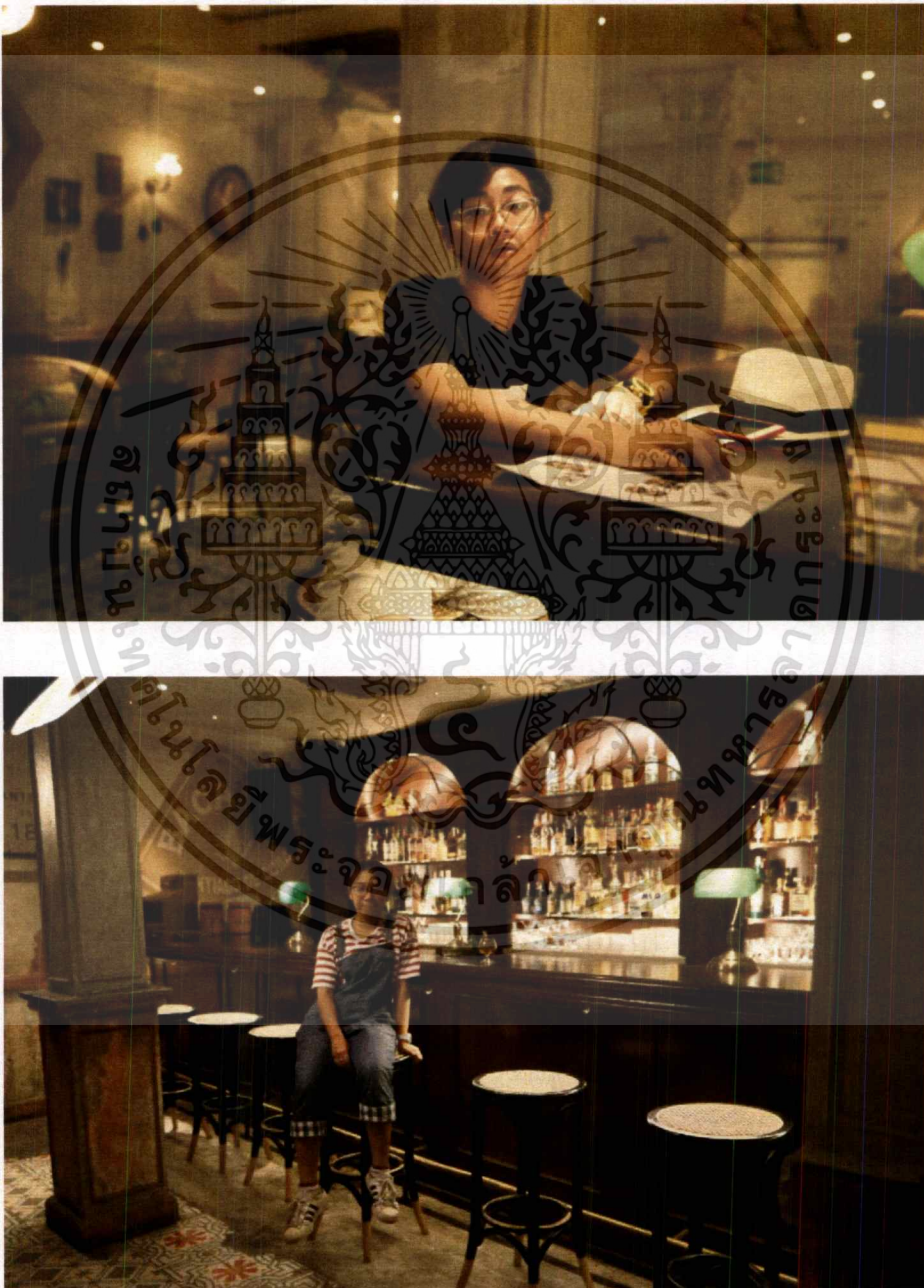

ภาพที่ 3.23 บรรยากาศสถานที่ด้านใน ที่ใช้ในการถ่ายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.6 การเลือกใช้แสงในการถ่ายภาพ

บรรยากาศภายในร้านจะมีแสงไฟสลัวๆ ไฟจะมีเพียงบ้างจุดเท่านั้น จึงจำเป็นต้องใช้ไฟสตูดิโอเข้ามาช่วยในการถ่ายทำ แต่การจัดแสงจะไม่จัดแสงให้ทำลายบรรยากาศภายในร้าน ยังคงแสงภายในร้านไว้อยู่

ภาพที่ 3.24 ภาพตัวอย่างการจัดแสง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผนผังการจัดไฟ

การเลือกใช้แสงในการจะแบ่งออกเป็นไฟ 2 ประเภท คือ 1. profoto d1 500w ใส่ soft light พร้อมติดเจลสีส้ม 2.ไฟต่อเนื่อง

ภาพที่ 3.25 ภาพแผนผังการจัดไฟ

ใช้ไฟหลักหนึ่งดวงทำมุม 45 องศา ด้านหน้าของแบบ โดยเป็นมุมสูงจากตัวแบบ อีกหนึ่งดวงที่เป็นไฟต่อเนื่อง จะส่องไปทางด้านหลังแบบเพื่อให้เกิดแสงริมไลท์ โดยไฟทั้งสองจะติดเจลสีส้มไว้ที่หน้าไฟ และการจัดไฟทั้งสองตัวนี้จะผสมผสานกับแสงบรรยากาศภายในห้อง โดยการใช้ความไวชัตเตอร์ต่ำ และรูรับแสงที่กว้างเพื่อยังรักษาแสงภายในร้านไว้

3.3.7 การเตรียมความพร้อมก่อนถ่ายภาพ

- 1) จัดหาเครื่องประดับ วิกผมทรงبوبและจัดแยกเป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกต่อการค้นหา
- 2) ทำการทดลองการจัดแสง เพื่อให้เห็นปัญหาที่จะเกิดขึ้น และหาแนวทางการแก้ปัญหาก่อนถ่ายจริง
- 3) ติดต่อจัดหาสถานที่ พร้อมนัดวันเวลาการถ่าย
- 4) ติดต่อจัดหานางแบบนายแบบ
- 5) ติดต่อสไตลิสต์ ช่างแต่งหน้าและผู้ช่วยเพื่อชี้แจงหน้าที่ก่อนวันถ่ายทำจริง
- 6) เช็ควงเล็บต่างๆ ที่ต้องใช้ในการถ่ายทำ
- 7) เขียนตารางเวลาที่จะต้องใช้ในการถ่ายทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 ขั้นตอนการทำงาน

ภาพที่ 3.26 เบื้องหลังการถ่ายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่างภาพ (ทีฟ้า)	ทีมไฟ (อาม)	ทีมไฟ (โป้ง)	ทีมเซท (ไหม)	Operate (เทห์)
099-9232945	091-4081413	092-5733730	092-7205358	088-4035530
ทีมเซท (ฝน)	สไตลิสต์ (กอฟ)	ผู้ช่วยสไตลิสต์ (พิง)	แต่งหน้า/ทำผม (มีมี)	นางแบบ
092-7205358	092-7205358	088-0114809	083-0835331	090-8809322
นายแบบ	จัดการเวลา (เล็ก)	จัดการกอง (ซี)		
098-4326456	083-708808	095-6142249		
Monday 3rd April 2017 : จันทร์ที่ 3 เมษายน 2560				
สถานที่ถ่ายทำ: Havana สุขุมวิท11			ออกจากลาตกระบะบัง : 06.30 น.	
			แต่งหน้า/ทำผมแบบชาย : 09.00-09.30 น.	
			แต่งหน้า/ทำผมแบบหญิง : 09.30-11.00 น.	
			เริ่มถ่ายโดยประมาณ : 09.30 น.	
			เลิกกองโดยประมาณ : 17.00 น.	
SHOT	Start time	End Time	Cast	Prop
1	9.30 น.		นายแบบ	ซิก้า
2	10.00 น.		นายแบบ	
3	10.30 น.		นายแบบ,นางแบบ	แก้ว,บุหรี
4	11.00 น.		นายแบบ,นางแบบ	ซิก้า
5	11.30 น.		นายแบบ,นางแบบ	
6	12.00 น.		นางแบบ	บุหรี,ที่ต่อบุหรี
7, 8	12.30 น.		นางแบบ	
9, 10	13.00 น.		นายแบบ,นางแบบ	
BREAK 13.30				
11, 12	14.00 น.		นางแบบ	แก้ว
13, 14	14.30 น.		นางแบบ	บุหรี,ไฟแช็ค
15	15.00 น.		นายแบบ,นางแบบ	
16	15.30 น.		นางแบบ	
17	16.00 น.		นางแบบ	เครื่องประดับ
18	16.30 น.	17.00 น.	นายแบบ,นางแบบ	

ภาพที่ 3.27 ตารางการทำงานและเบอร์โทรติดต่อ

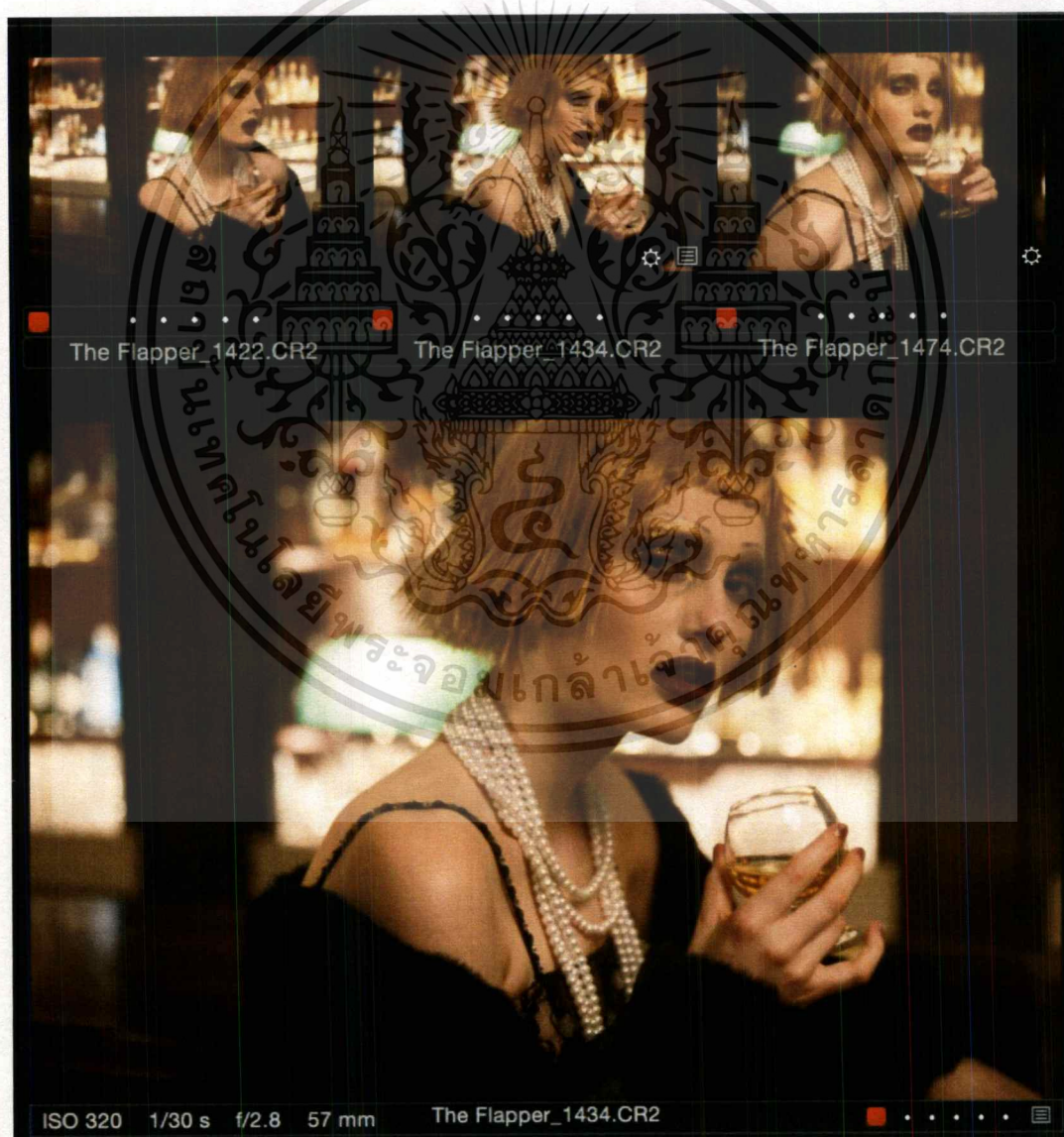
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 ขั้นตอนการเลือกภาพ

ภาพที่คัดเลือกออกมายังไม่ผ่านการตกแต่งภาพ โดยการเลือกภาพจะพิจารณาจากองค์ประกอบท่าโพสและคุณภาพแสงที่ดีที่สุดในแต่ละรูป

3.5.1 ภาพที่ 1

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ องค์หน้าของแบบดูเชื่อเชิญให้มาดื่มกับแบบ และอีกนัยหนึ่งภาพนี้แบบดูสง่า มั่นใจกว่าภาพอื่น เพราะจะสังเกตเห็นว่าอีกสองรูปหน้าของแบบจะดูมีเมามากจนเกินไป

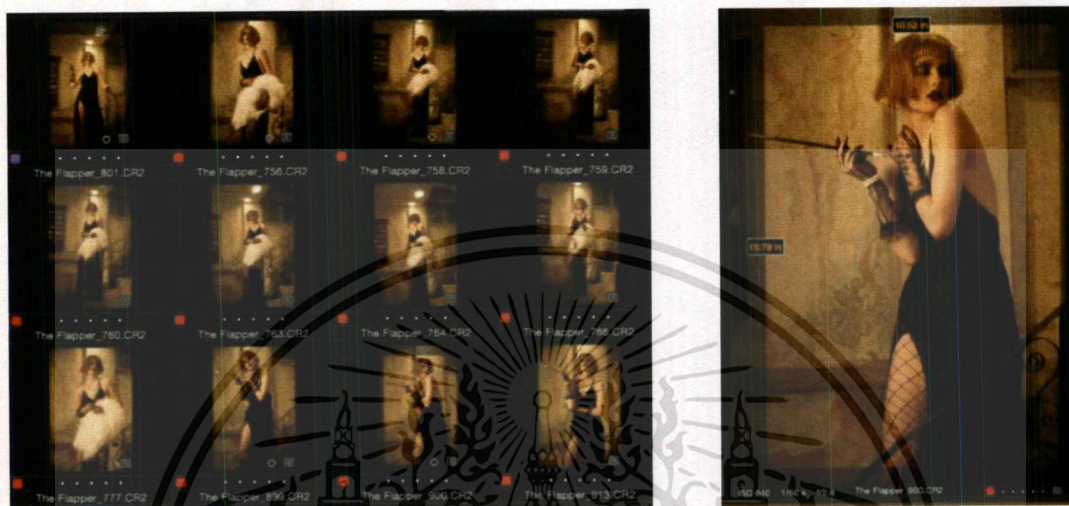

ภาพที่ 3.28 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.2 ภาพที่ 2

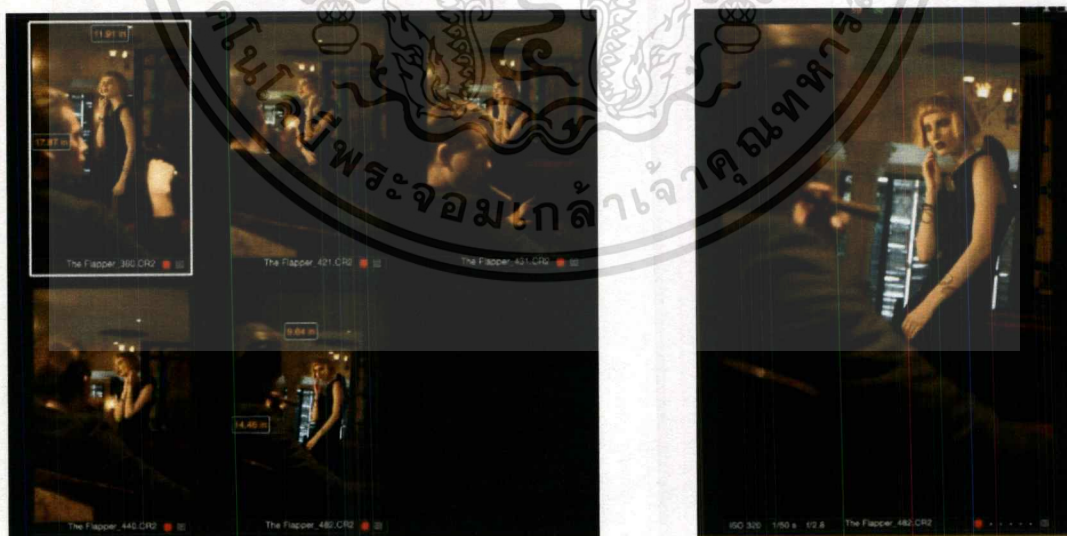
เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะชอบรูปร่าง ทรวดทรงของแบบที่เห็นชัด และการแสดงความรู้สึกผ่านสีหน้าของแบบสื่ออารมณ์ออกมาได้ดีกว่าภาพอื่นๆ

ภาพที่ 3.29 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 2

3.5.3 ภาพที่ 3

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะชอบรูปร่าง ทรวดทรงของแบบผู้หญิง และท่าทางของแบบผู้ชายดูเชื่อมโยงกับแบบผู้หญิง เหมือนกำลังจ้องมองเธออยู่ อย่างที่ต้องการจะนำเสนอ

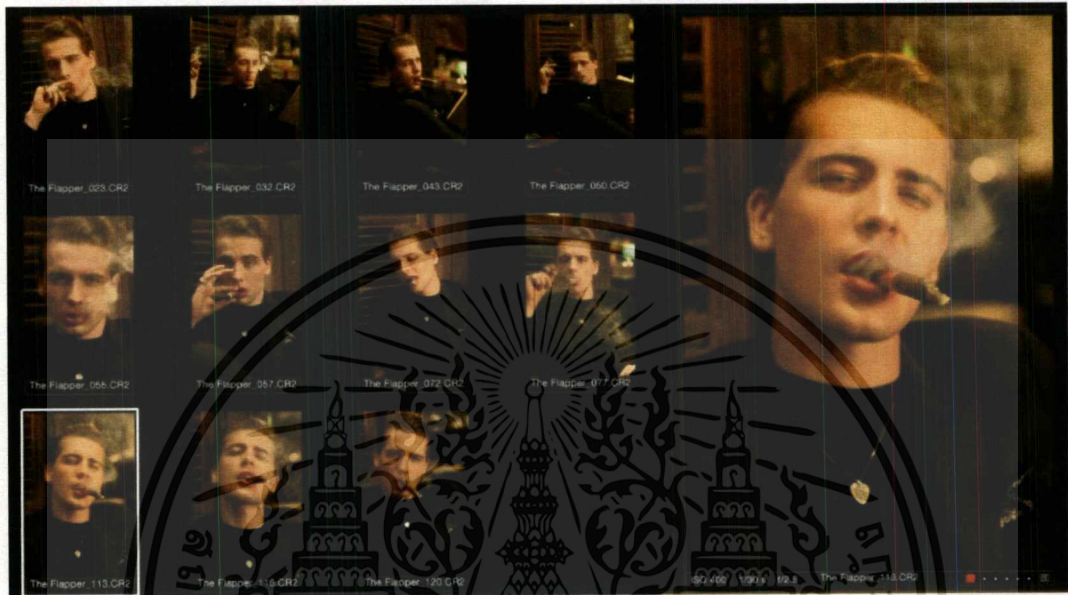

ภาพที่ 3.30 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.4 ภาพที่ 4

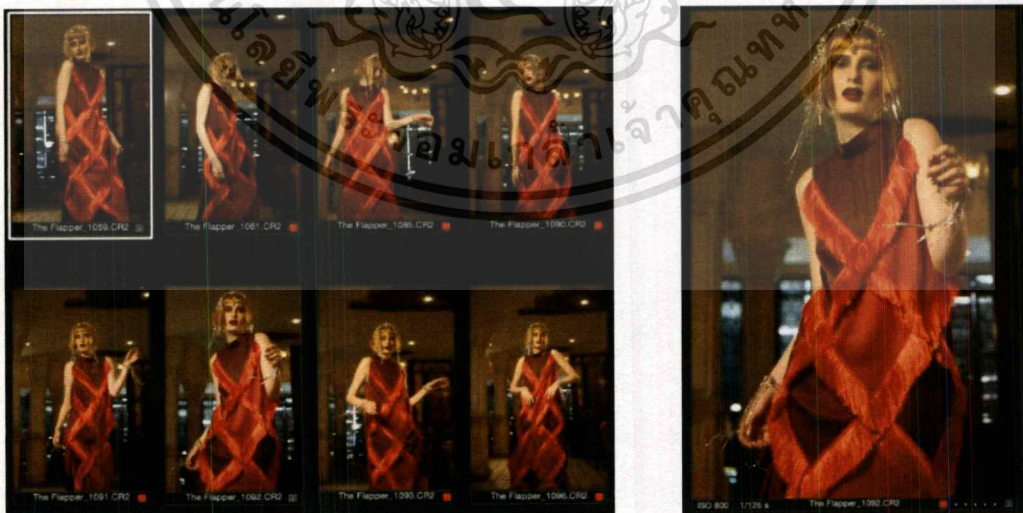
เหตุผลที่เลือกภาพนี้ทำทางของแบบดูเจ้าชู้กว่ารูปอื่น และจังหวะของควันออกมาได้กำลังพอดี สีหน้าของแบบดูสื่ออารมณ์ได้ดีกว่ารูปอื่น

ภาพที่ 3.31 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 4

3.5.5 ภาพที่ 5

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะท่าทางการเคลื่อนไหวของตัวแบบดูสนุก สดส่วนของแบบดูสวยกว่ารูปอื่น และองค์ประกอบของแบบสวยกว่ารูปอื่นๆ

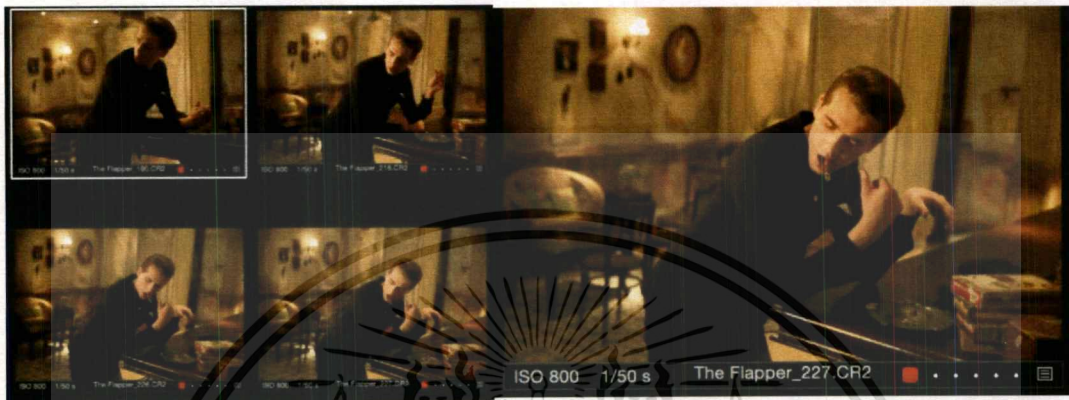

ภาพที่ 3.32 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.6 ภาพที่ 6

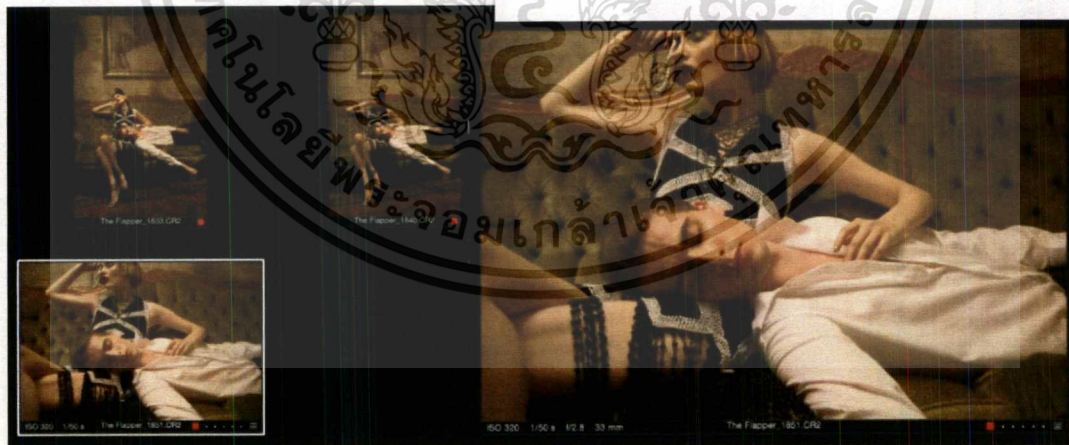
เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ สีหน้าของแบบดูสื่ออารมณ์ของตีกว่ารูปอื่น จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของแบบส่วนใหญ่จะเห็นด้านข้างทั้งหมด แต่รูปนี้หน้าแบบจะไม่ค่อยกังวลเหมือนรูปอื่น

ภาพที่ 3.33 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 6

3.5.7 ภาพที่ 7

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ ชอบมุมมองของภาพที่ดูแปลกกว่าอีกสองรูป ทำให้ภาพดูน่าสนใจและการแสดงออกทางสีหน้าของแบบ สามารถเห็นได้ชัดและส่งความรู้สึกให้ผู้ชมภาพได้ดีกว่าอีกสองภาพที่ไม่ได้ถูกเลือก

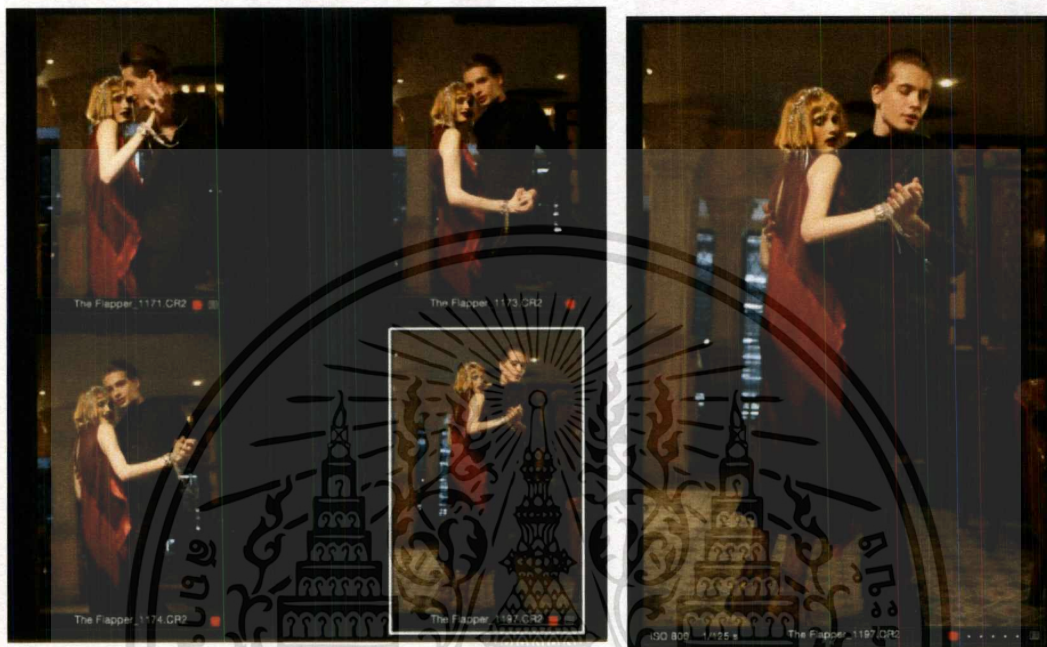

ภาพที่ 3.34 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.8 ภาพที่ 8

เหตุผลที่เลือกภาพนี้ เพราะท่าทางของแบบจะเห็นได้ว่า ท่าทางจะคล้ายกับการเต้นรำทั้งสี่ภาพ แต่ที่เลือกภาพนี้เพราะภาพอื่นๆ แขนของแบบดูรบกวนภาพ จังหวะของการแกว่งแขนดูแปลก

ภาพที่ 3.35 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 8

3.5.9 ภาพที่ 9

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะท่าทางของแบบดูสวยงาม เป็นไปตามที่ต้องการ

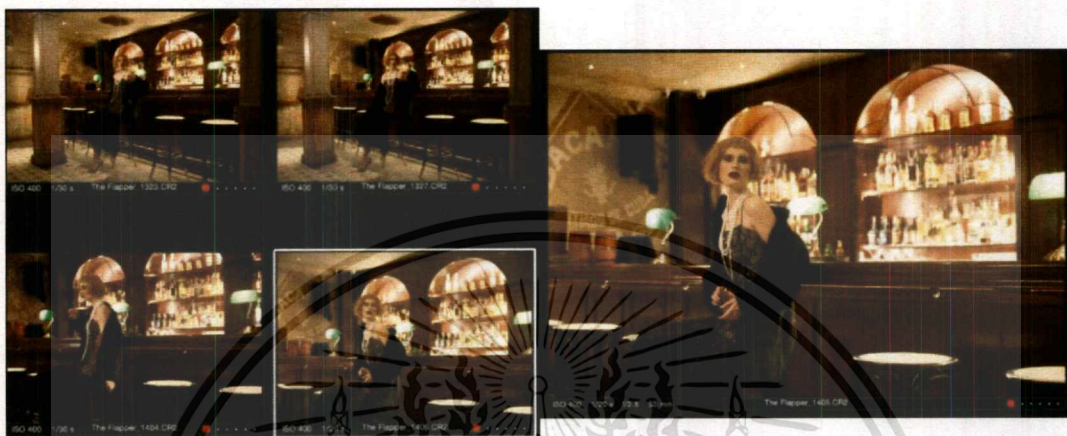

ภาพที่ 3.36 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.10 ภาพที่ 10

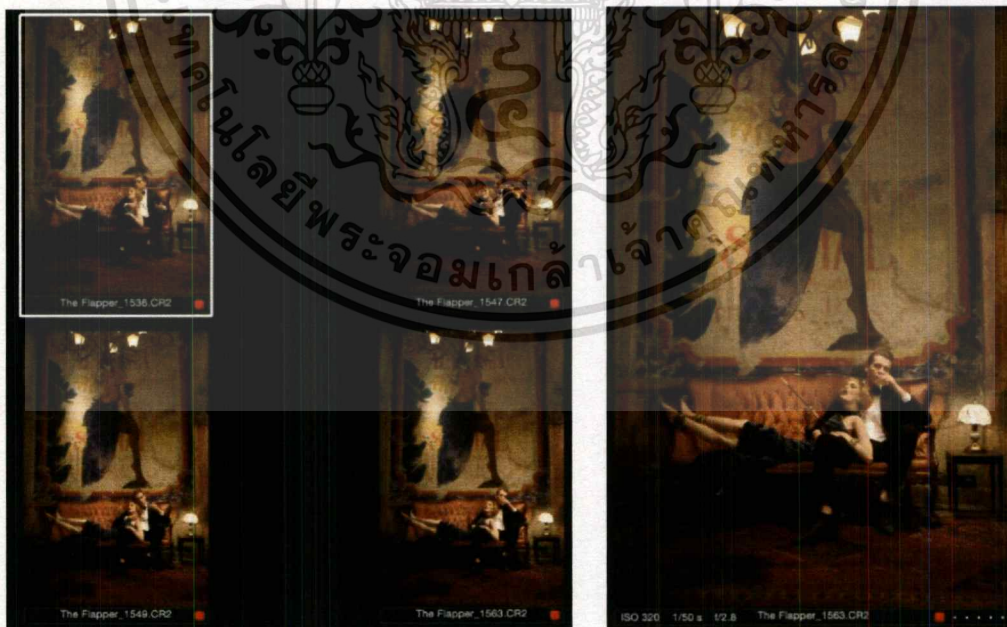
เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ ท่าทางของแบบดูสวยงาม ประกอบกับองค์ประกอบต่างๆ ในภาพทั้งแสงและมุมของภาพดูสวยงามกว่ารูปอื่น

ภาพที่ 3.37 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 10

3.5.11 ภาพที่ 11

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ การสื่ออารมณ์ของแบบทั้งสองคนสามารถสื่อออกมาได้ดีทั้งคู่ และไม่ทำให้เกิดความรู้สึกคนใดคนหนึ่งเด่นกว่ากันในภาพ

ภาพที่ 3.38 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 11

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.12 ภาพที่ 12

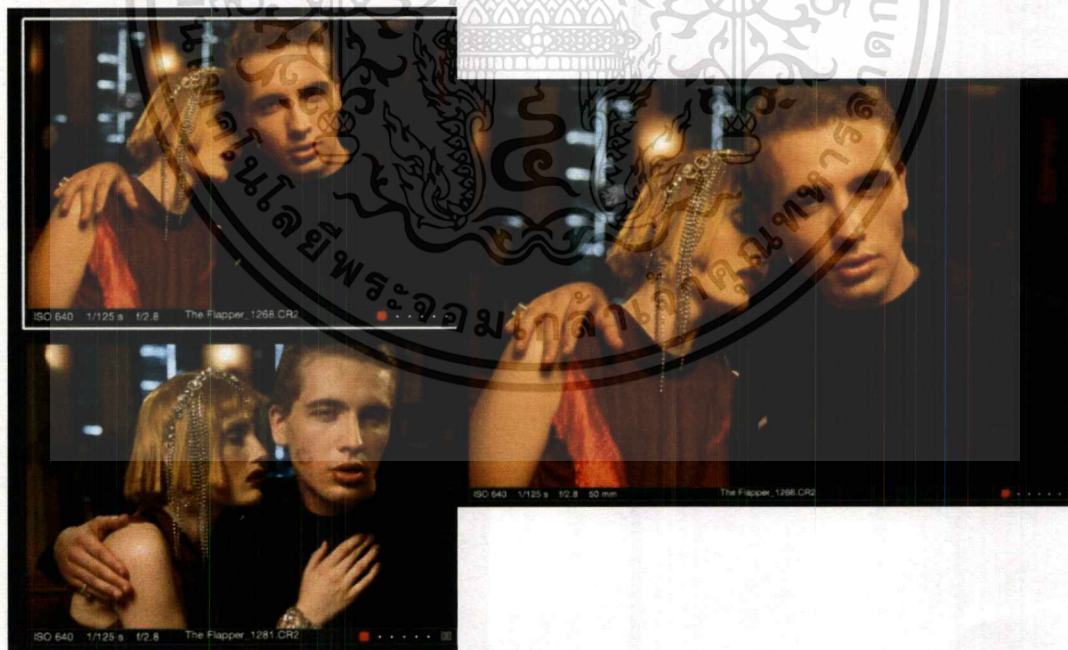
เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ ชอบการสื่ออารมณ์ผ่านทางสีหน้าของแบบ การสื่ออารมณ์ในภาพนี้ดูน่าสนใจกว่าภาพอื่นๆ

ภาพที่ 3.39 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 12

3.5.13 ภาพที่ 13

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ แบบดูใกล้ชิดกันทำให้รู้สึกถึงการเชื่อมโยงระหว่างแบบทั้งสอง และด้วยแสงในภาพที่ไม่สว่างเท่าอีกภาพ

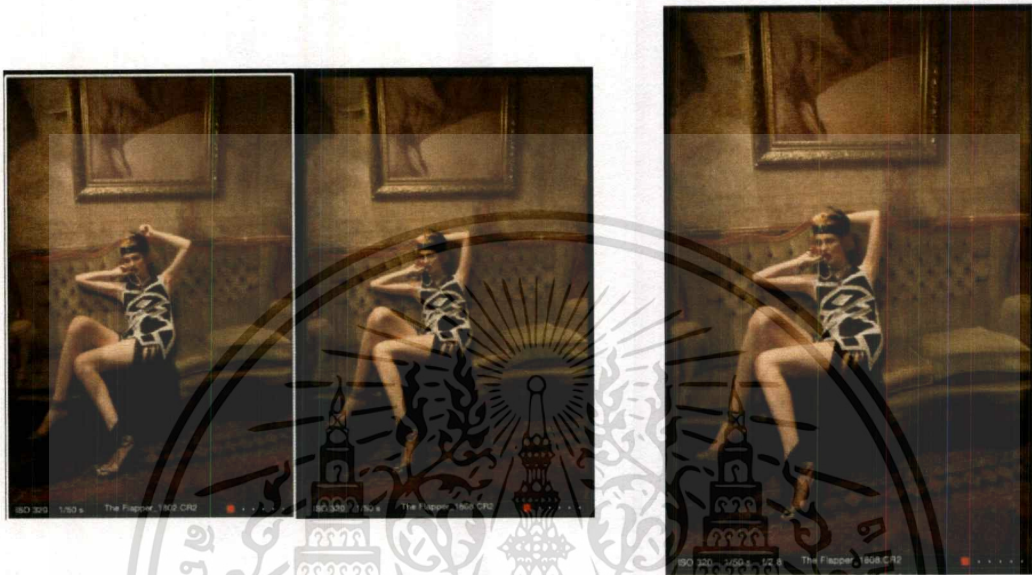

ภาพที่ 3.40 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.14 ภาพที่ 14

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ ทำโพสของแบบที่เห็น สัดส่วนของแบบ แต่จะสังเกตเห็นว่าทั้งสองภาพมีลักษณะคล้ายกันต่างกันเพียงที่มือซ้ายของแบบ

ภาพที่ 3.41 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 14

3.5.15 ภาพที่ 15

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ การสื่ออารมณ์ และทำโพสของแบบดูสื่อความหมายได้ดีคล้ายกับการรอคอยใครสักคนในบาร์ ประกอบกับแสงภายในภาพดูลงตัวเป็นอย่างมาก

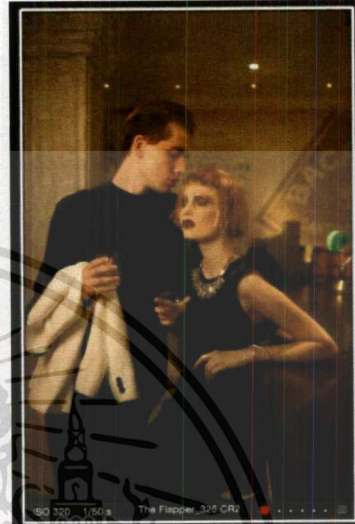
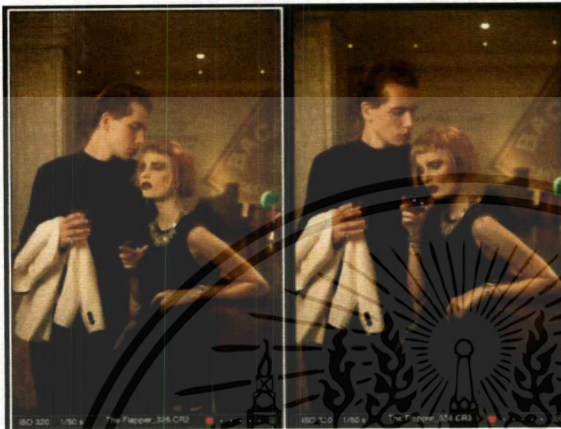

ภาพที่ 3.42 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 15

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.16 ภาพที่ 16

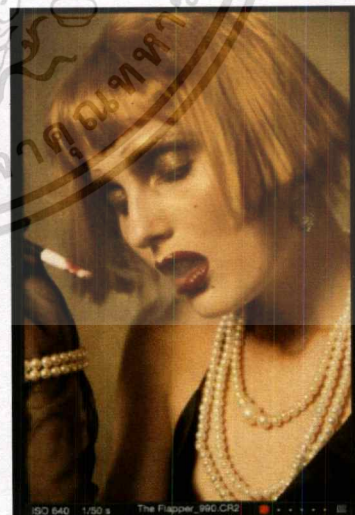
เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ ท่าทางของแบบทั้งสองดูมีการเชื่อมโยงกันเป็นอย่างดี คล้ายกับหญิงชายกำลังชนแก้วกันในบาร์ พูดคุยกับคนที่หยาบปอง

ภาพที่ 3.43 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 16

3.5.17 ภาพที่ 17

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ หน้าแบบดูมีเสน่ห์ ประกอบกับควันที่ออกมาอย่างสวยงาม

ภาพที่ 3.44 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.18 ภาพที่ 18

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ ขอบการเชื่อมโยงกันของแบบทั้งสอง ที่เชื่อมกันจากการต่อบุหรี่ ทำให้ภาพดูมีลูกเล่นน่าสนใจ

ภาพที่ 3.45 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 18

3.5.19 ภาพที่ 19

เหตุผลที่เลือกภาพนี้เพราะ องค์หน้าของแบบที่หันไปทางด้านขวา ประกอบกับการยกมือขึ้นมาเล่นกับใบหน้าทำให้รู้สึกว้าแบบกำลังมีเมามา

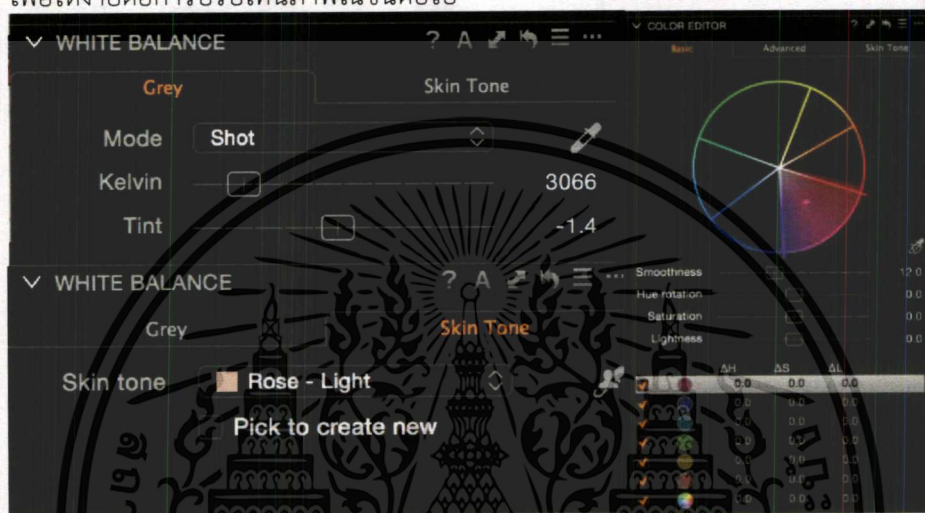
ภาพที่ 3.46 ภาพขั้นตอนการเลือกภาพที่ 19

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.6 ขั้นตอนการตกแต่งภาพ

3.6.1 การปรับโทนสีเบื้องต้น

ขั้นตอนแรกการปรับโทนภาพเบื้องต้นระหว่างการถ่ายภาพ ด้วยโปรแกรม Capture One Pro 9 เพื่อให้่ายต่อการปรับโทนภาพในขั้นต่อไป

ภาพที่ 3.47 ภาพตัวอย่างการปรับโทนเบื้องต้น

3.6.2 การแปลงไฟล์

เนื่องจากภาพที่ถ่ายมาเป็น RAW File ไม่ใช่ไฟล์ภาพมาตรฐาน จึงต้องทำการแปลงไฟล์ให้เป็น TIFF File จากการ Out Put Tap เพื่อทำการตกแต่งภาพในขั้นตอนต่อไป โดยมีการตั้งค่าดังนี้

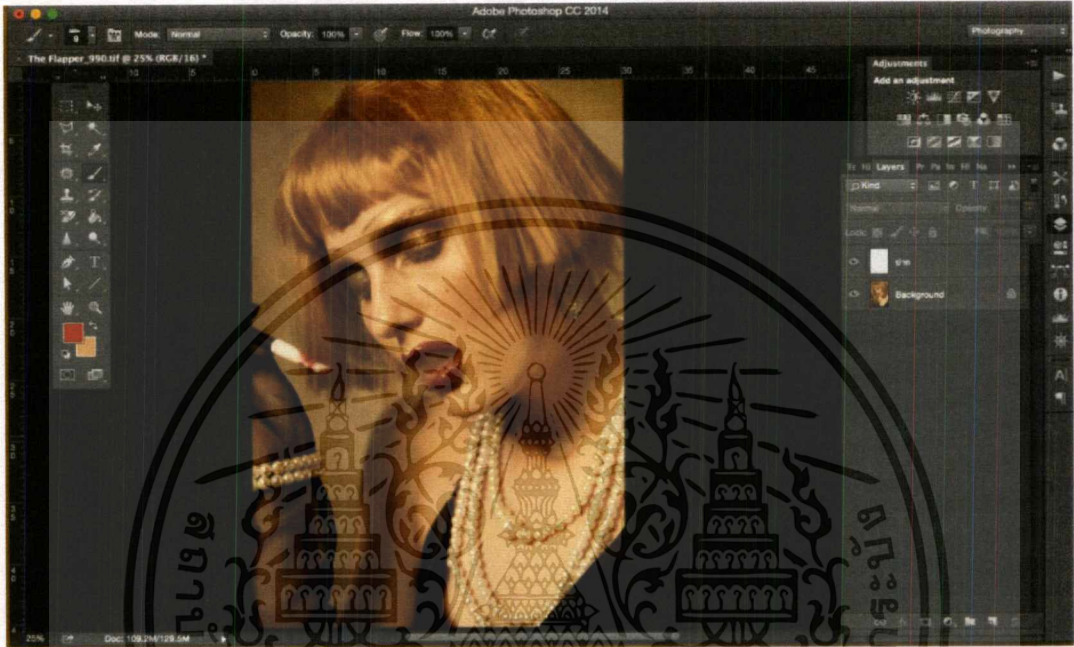

ภาพที่ 3.48 ภาพตัวอย่างการตั้งค่าในการแปลงไฟล์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

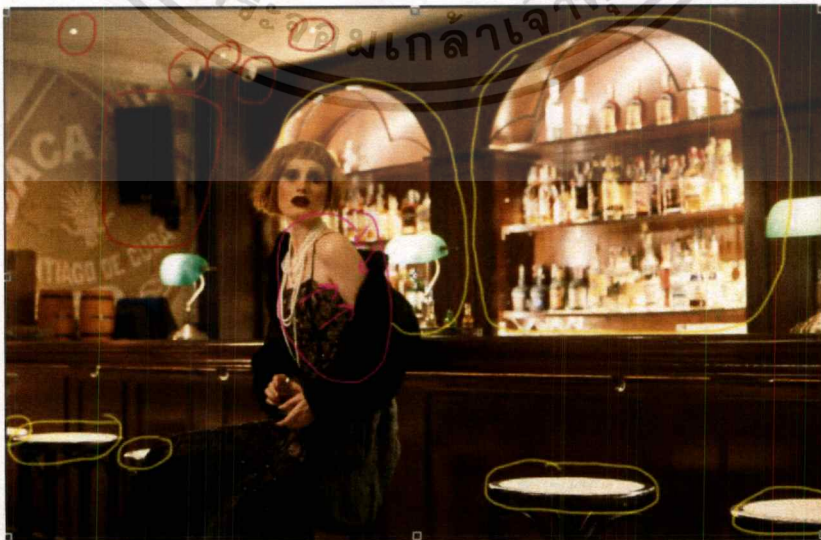
3.6.3 การตกแต่งภาพ

ขั้นตอนการตกแต่งภาพ ด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop cc 2014 เริ่มจากการจัดการเกี่ยวกับในส่วนต่างๆ ของร็วรอย สี และรายละเอียดต่างๆ โดยใช้เครื่องมือ Clone Stamp

ภาพที่ 3.49 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพในส่วนของรายละเอียดต่างๆ

เนื่องจากบางภาพองค์ประกอบยังไม่เป็นไปตามต้องการ มีบางส่วนในภาพรบกวนแบบจนเกินไป จึงมีการตกแต่งภาพเพิ่มเติม โดยอาจจะใช้วิธีการซ้อนภาพจากรูปอื่น หรือ การลบวัตถุนั้นออกไปจากภาพ

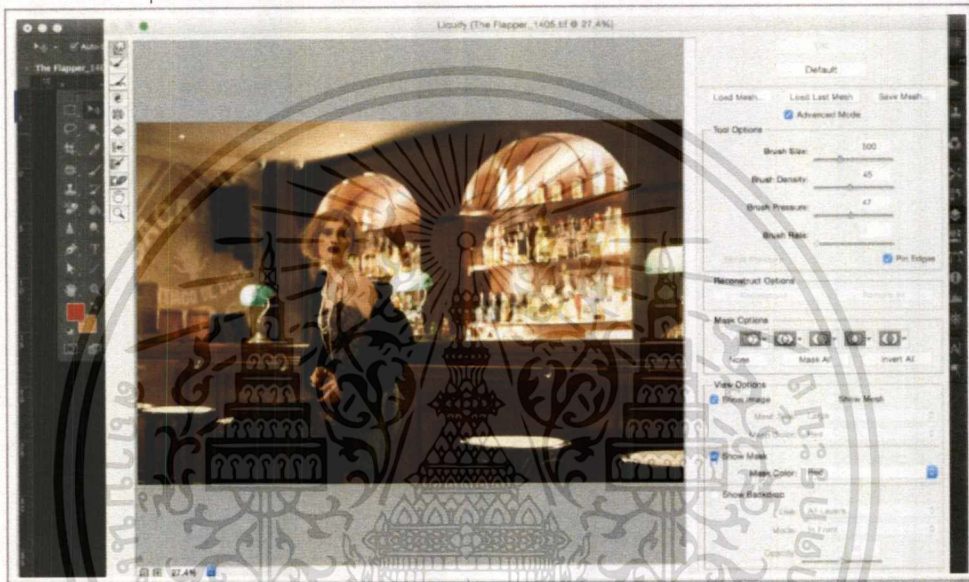

ภาพที่ 3.50 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

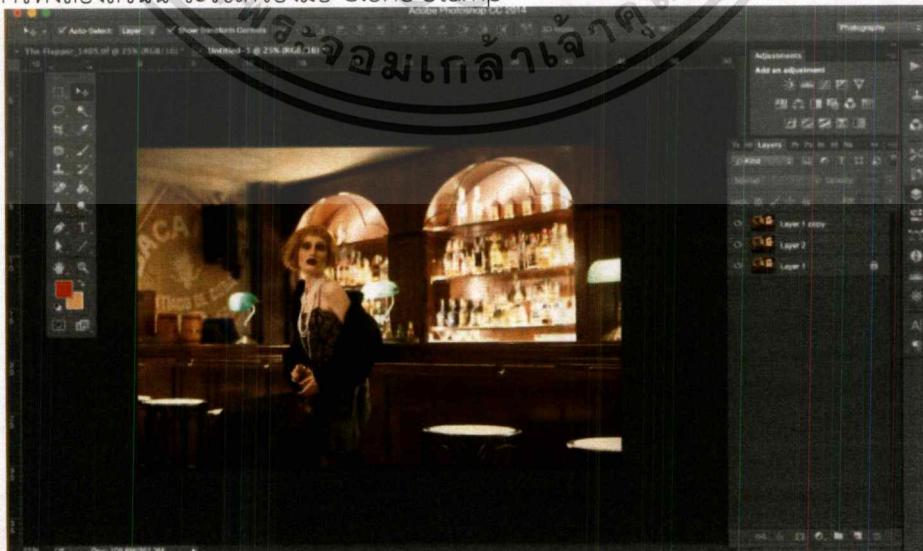
จากรูปข้างต้นจะเห็นได้ว่า ภาพถ่ายมีข้อบกพร่องหลายอย่าง อาทิเช่น ลำโพงที่ผนัง กล้องวงจรปิด ดวงไฟบนเพดาน แสงไฟที่บาร์ เก้าอี้สว่างจนเกินไป และแขนของแบบดูใหญ่เกินไป จากที่ได้กล่าวไปข้างต้น ทั้งหมดได้ใช้เทคนิคการตกแต่งภาพ เพื่อให้ภาพดูสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1) เริ่มจากการจัดการหุ่นนางแบบโดยการใช้เครื่องมือ Liquify โดยคลิกที่ Filter เลือก Liquify นอกจากจะมีหน้าต่างเหมือนภาพด้านล่าง ให้เลือกเครื่องมือด้านซ้ายมือของหน้าต่าง ในการจัดการส่วนเกินต่างๆ ที่ทำให้สัดส่วนของแบบไม่สวยงาม

ภาพที่ 3.51 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ

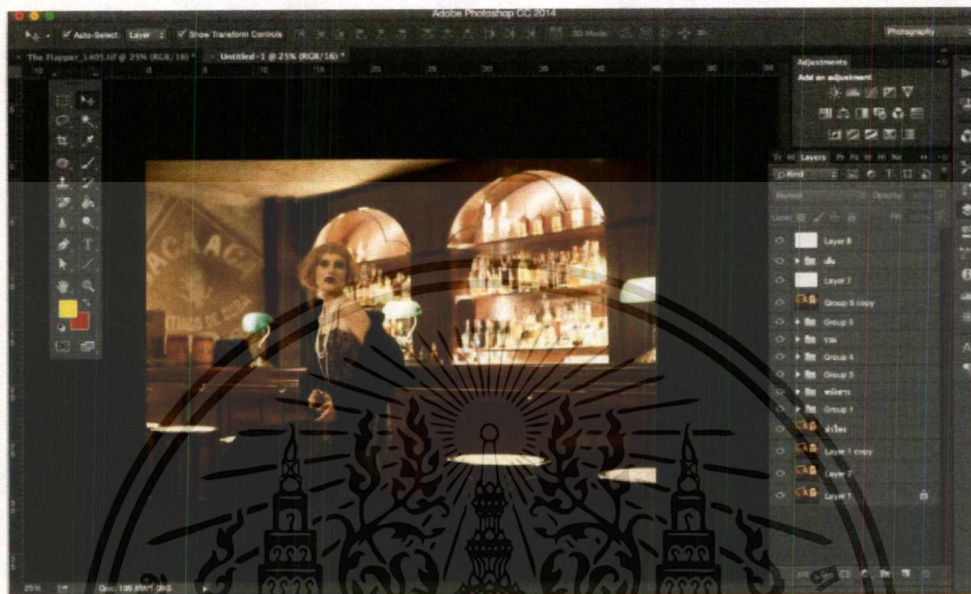
2) เริ่มเก็บรายละเอียดในภาพในส่วนเล็กๆก่อน คือ กล้องวงจรปิดและดวงไฟบนเพดาน โดยการจัดการทั้งสองส่วนนี้ จะใช้เครื่องมือ Clone Stamp

ภาพที่ 3.52 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ

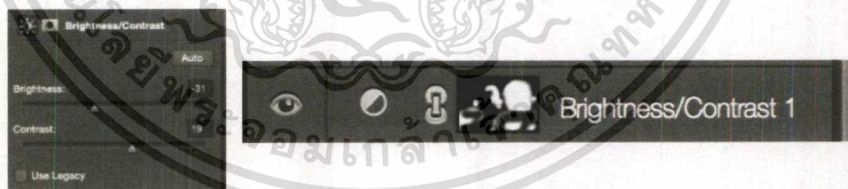
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ลบลำโพงที่ผนังออก โดยการซ้อนภาพจากผนังฝั่งซ้าย และการใช้เครื่องมือ Clone Stamp ช่วยในการเก็บรายละเอียดให้ดูสวยงาม

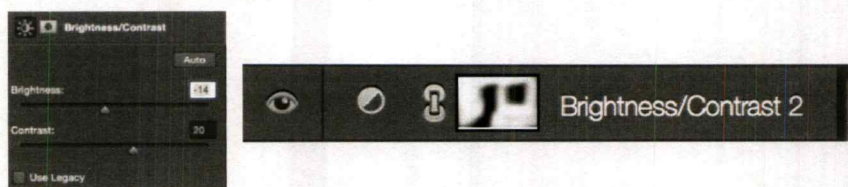
ภาพที่ 3.53 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ

4) จัดการความสว่างบริเวณ บาร์ เก้าอี้และความสว่างในภาพ โดยวิธีการดังต่อไปนี้
4.1 ลดแสงสว่างในภาพครั้งที่ 1 และเพิ่มคอนทราสต์ในภาพ โดยการลด Brightness -31 และเพิ่ม Contrast +19 จากนั้นปรับบริเวณตัวเบบออก

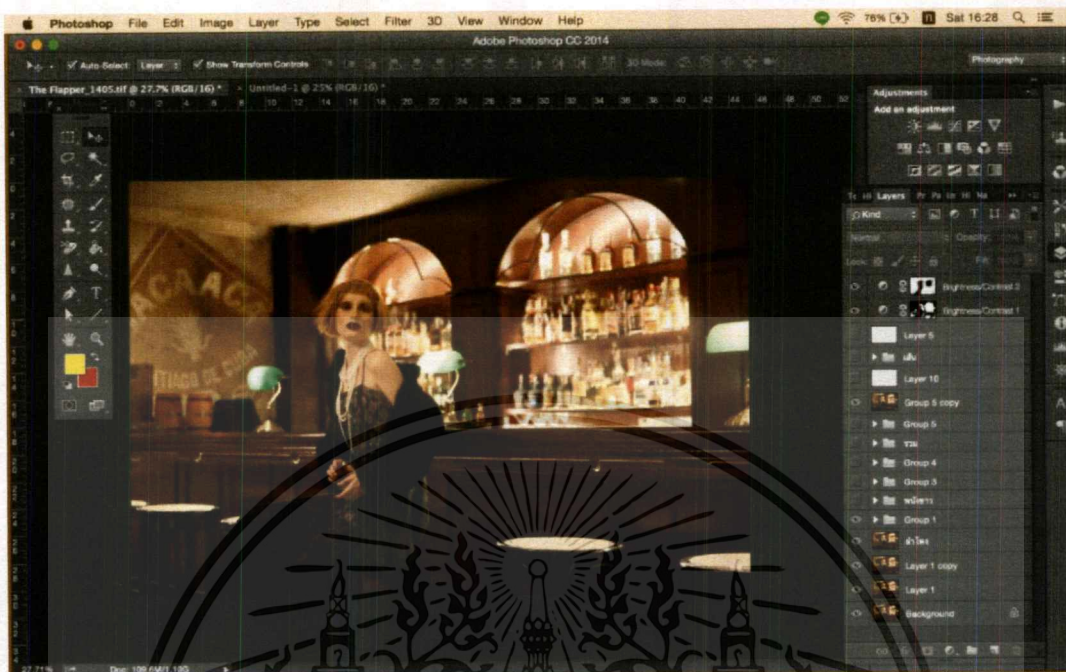
ภาพที่ 3.54 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ

4.2 ลดแสงสว่างครั้งที่ 2 เพื่อลดแสงสว่างในบาร์ให้มืดลงอีก โดยการลด Brightness -14 และเพิ่ม Contrast +20 จากนั้นปรับบริเวณที่ไม่ต้องการออก

ภาพที่ 3.55 ภาพตัวอย่างการตกแต่งภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.56 ภาพที่ผ่านการตกแต่งเสร็จสมบูรณ์

3.6.4 การปรับโทนสีขั้นที่สอง

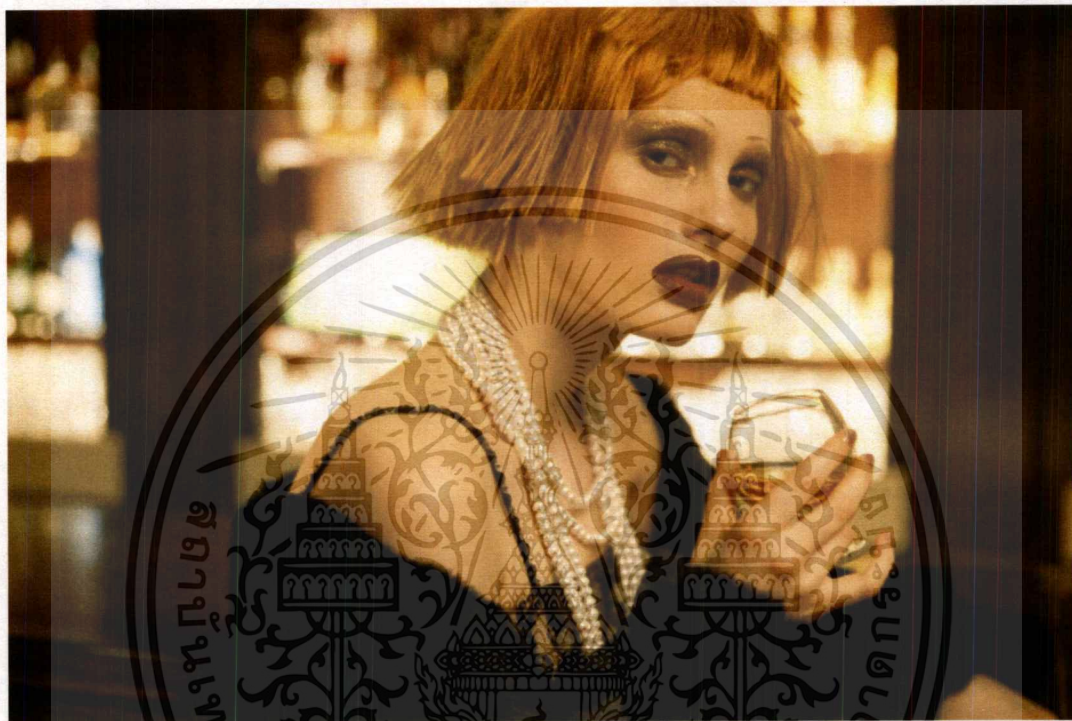
ขั้นตอนการปรับโทนภาพขั้นที่สอง ด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop Lightroom 5 จะเห็นได้ภาพภาพข้างต้น โทนสีค่อนข้างมืดแดง ทำให้ผิวของแบบไม่สวยงาม และด้วยต้องการให้โทนภาพเป็นโทนสีเหลือง โดยปรับที่ Tone Curve, Split Toning, Camera Calibration และในส่วนของ Hue, Saturation และ Luminance ปรับตามความเหมาะสมในแต่ละรูป

ภาพที่ 3.57 ขั้นตอนการปรับโทนสีขั้นที่สอง

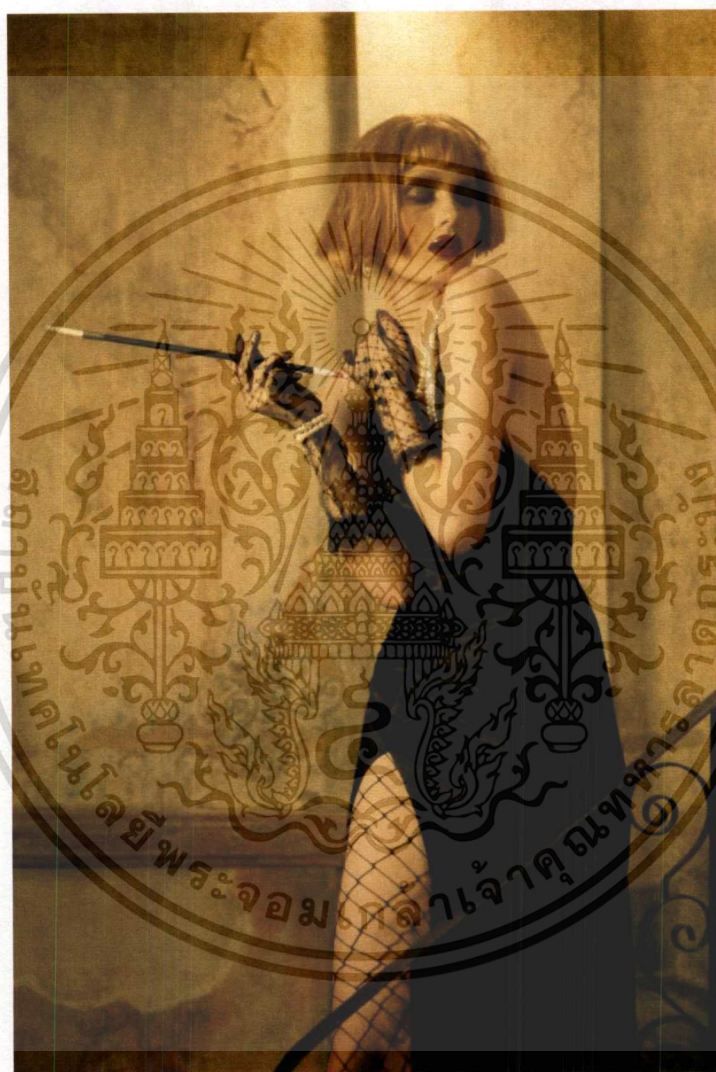
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.7 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์

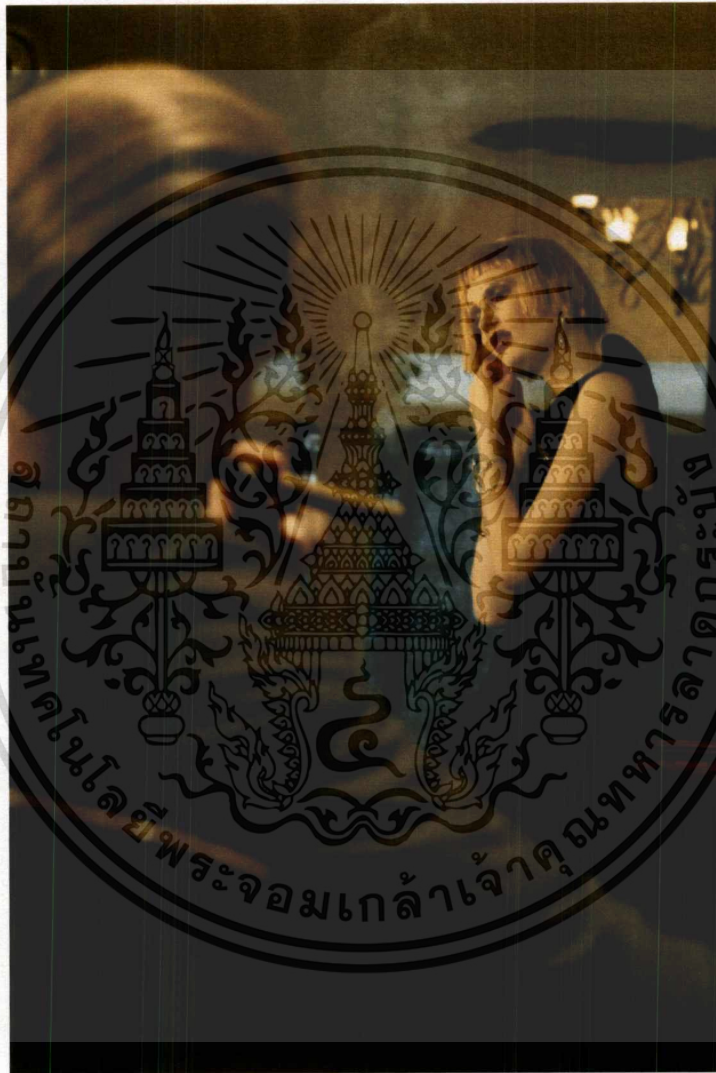
ภาพที่ 3.58 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

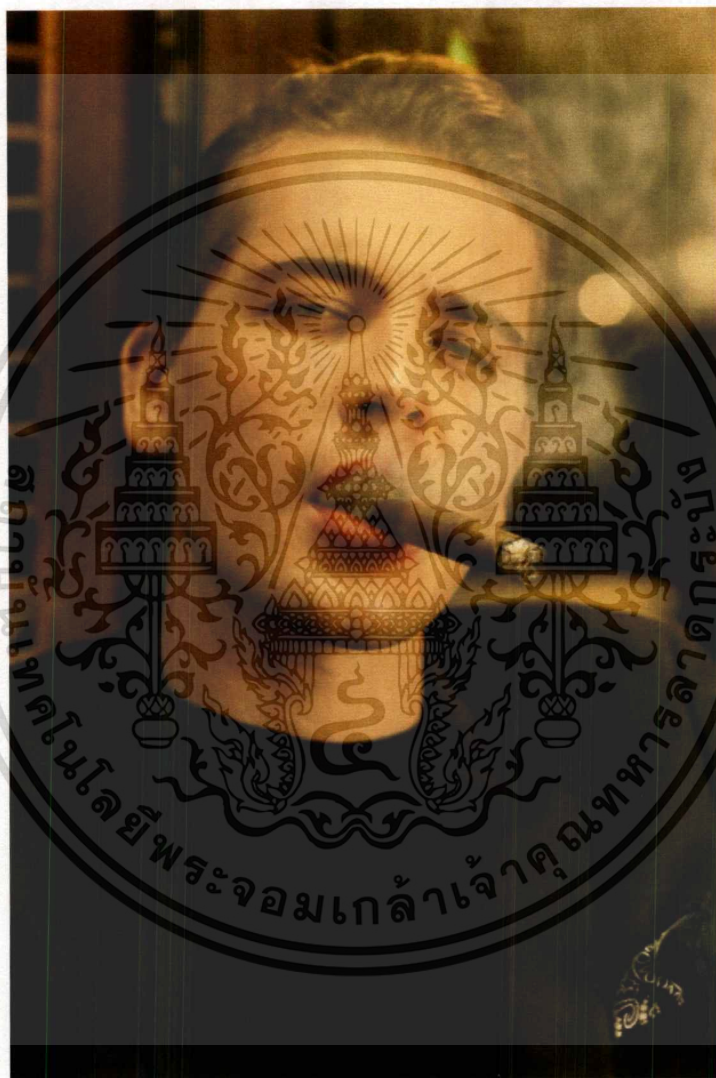
ภาพที่ 3.59 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.60 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.61 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.62 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

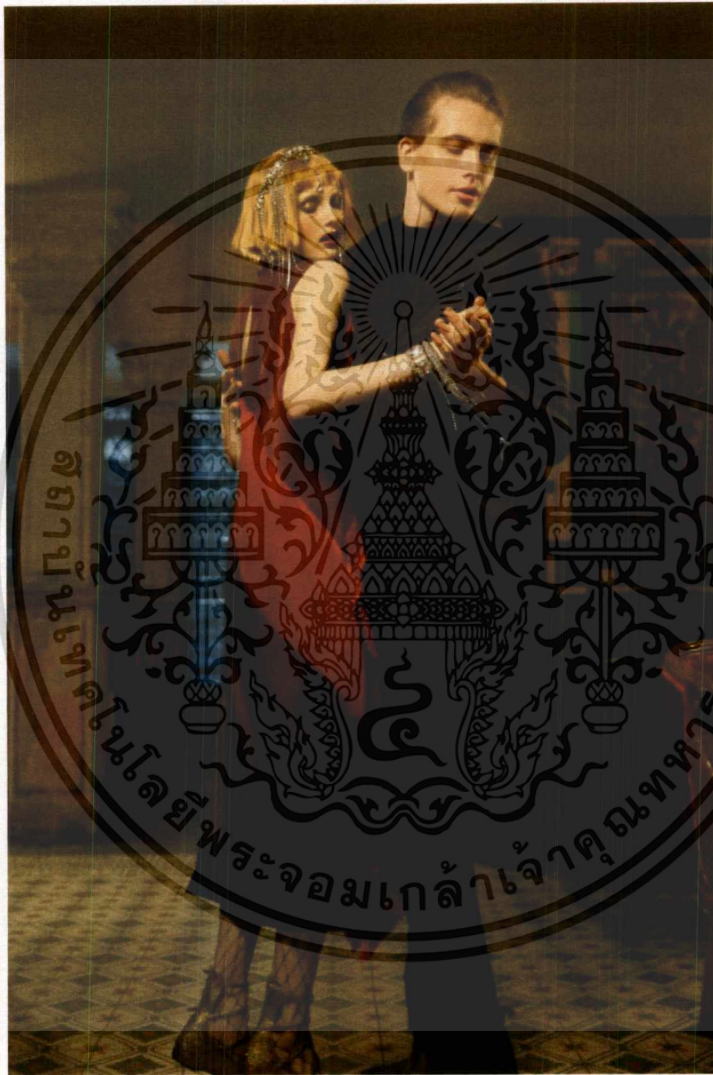
ภาพที่ 3.63 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

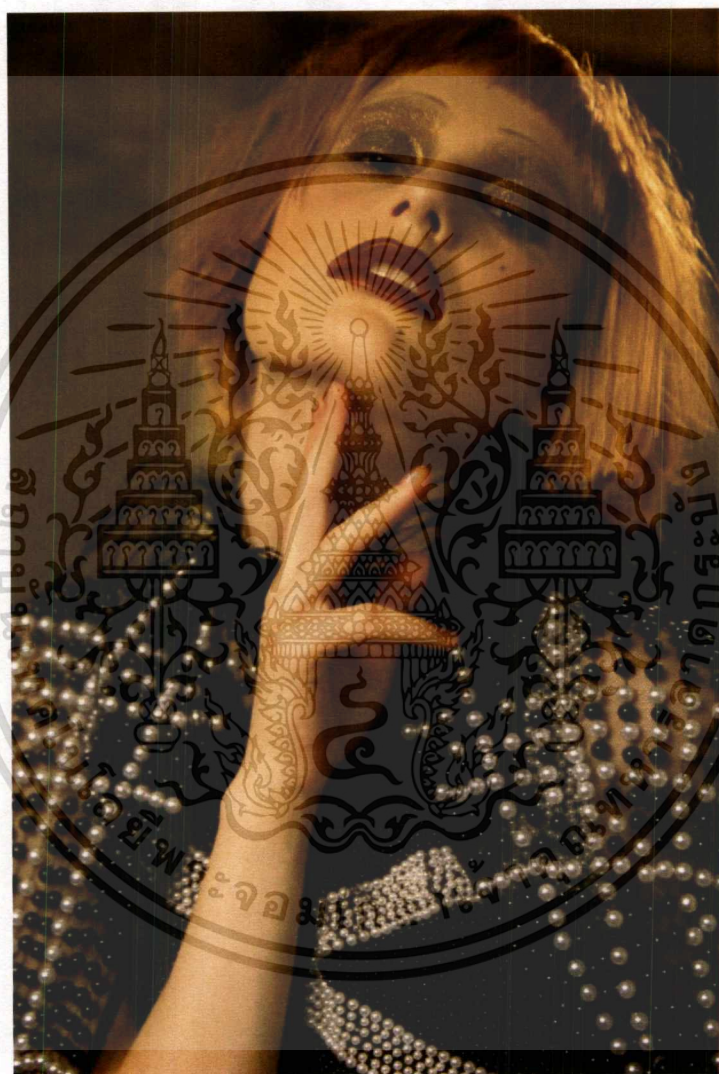
ภาพที่ 3.64 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

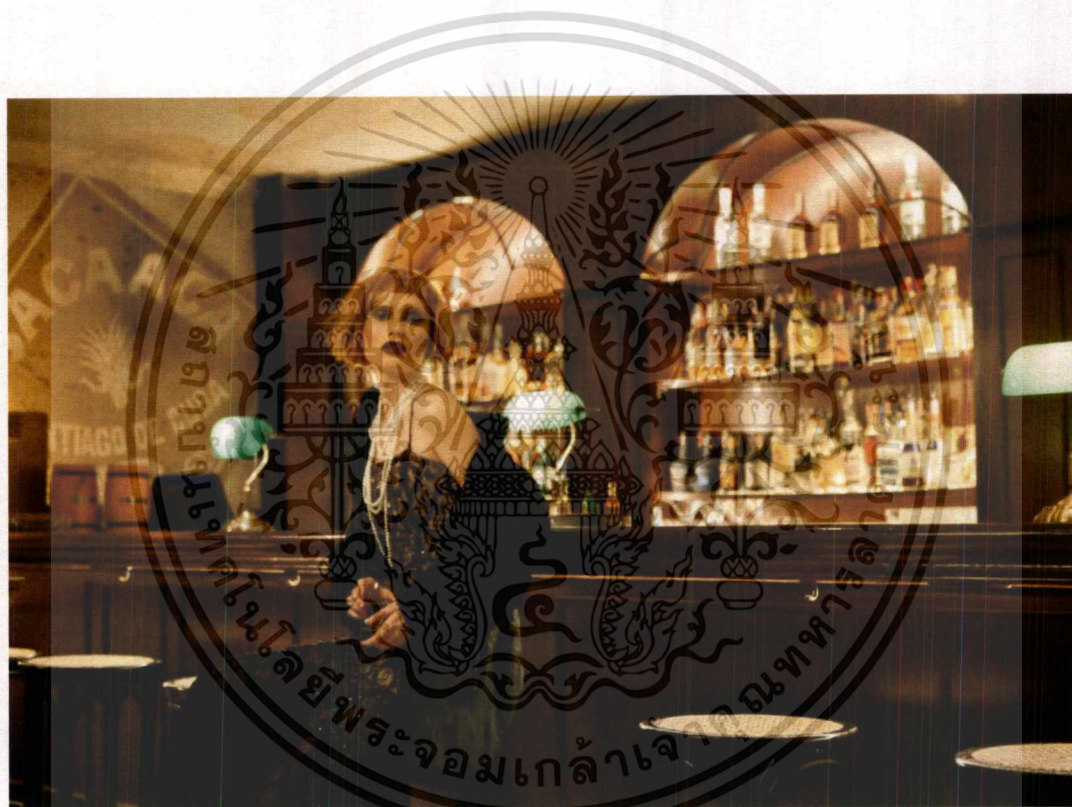
ภาพที่ 3.65 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

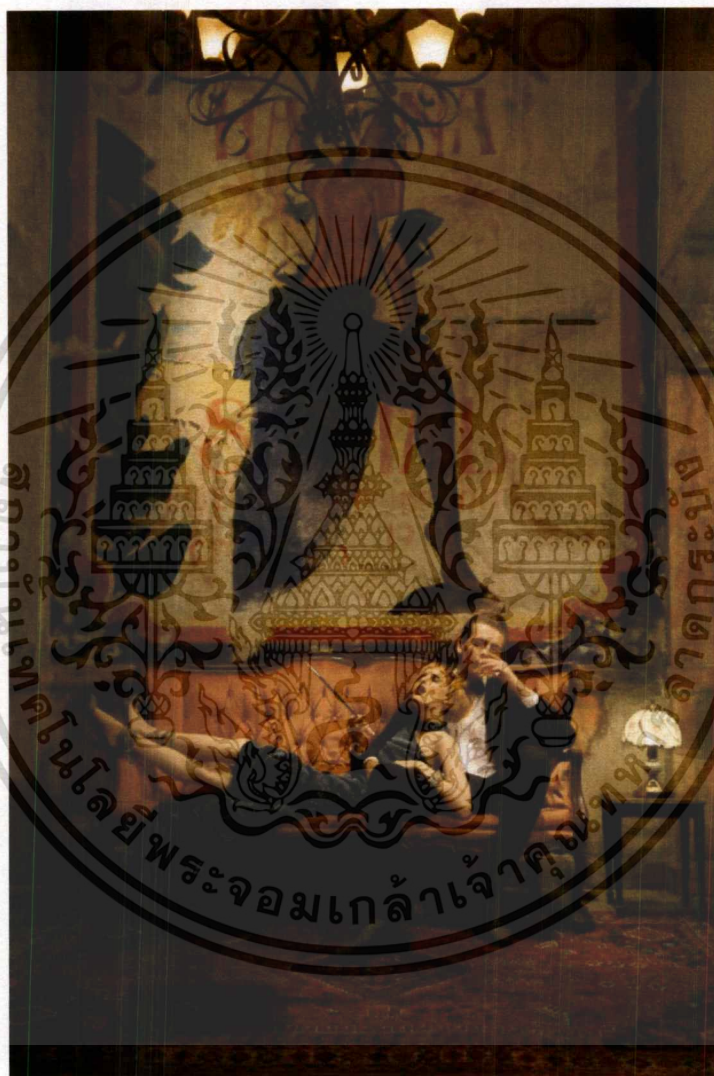
ภาพที่ 3.66 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.67 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่_10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.68 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 11

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

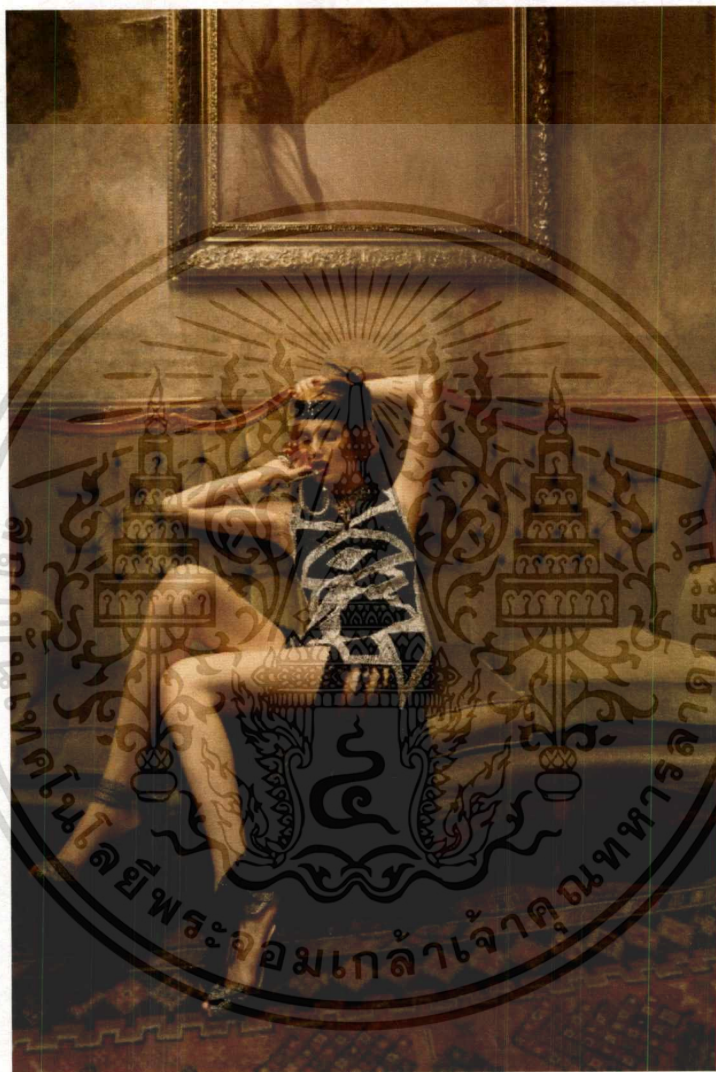
ภาพที่ 3.69 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 12

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

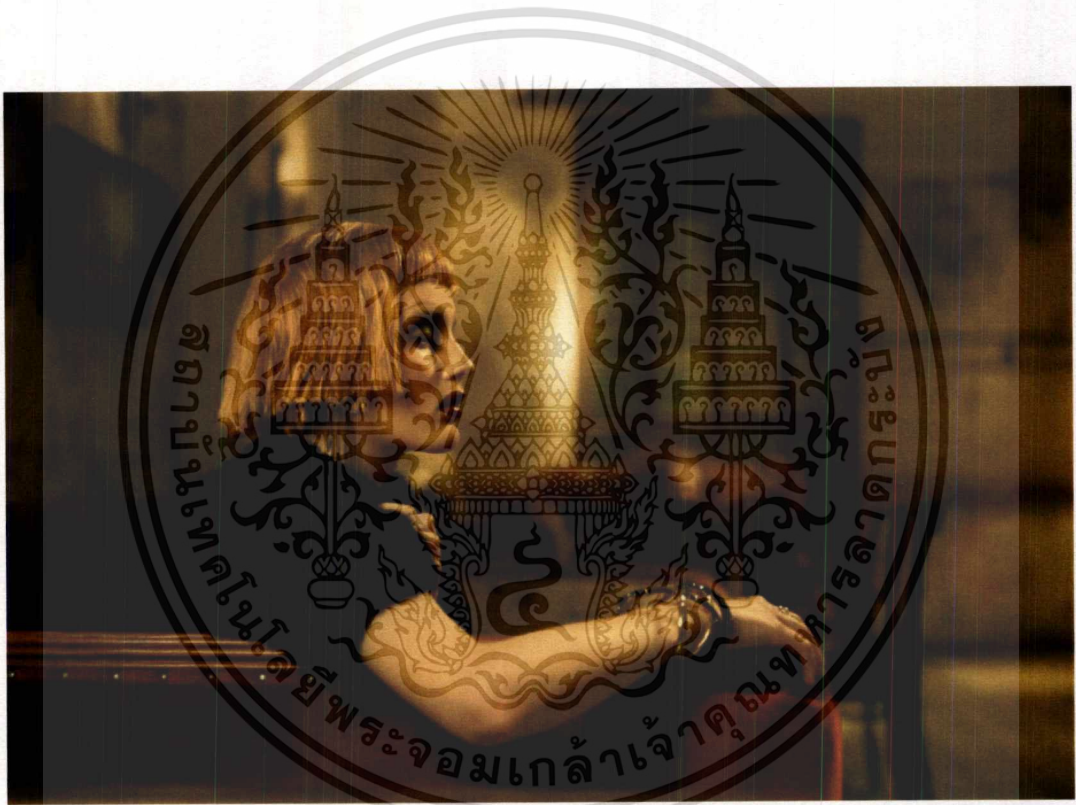
ภาพที่ 3.70 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

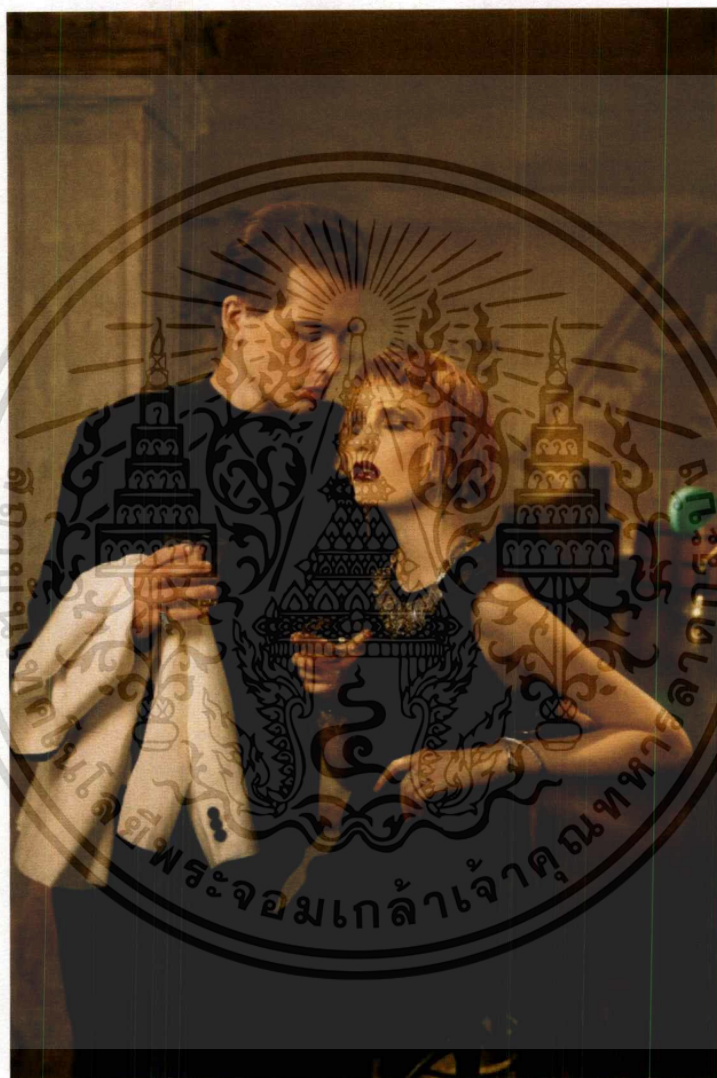
ภาพที่ 3.71 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

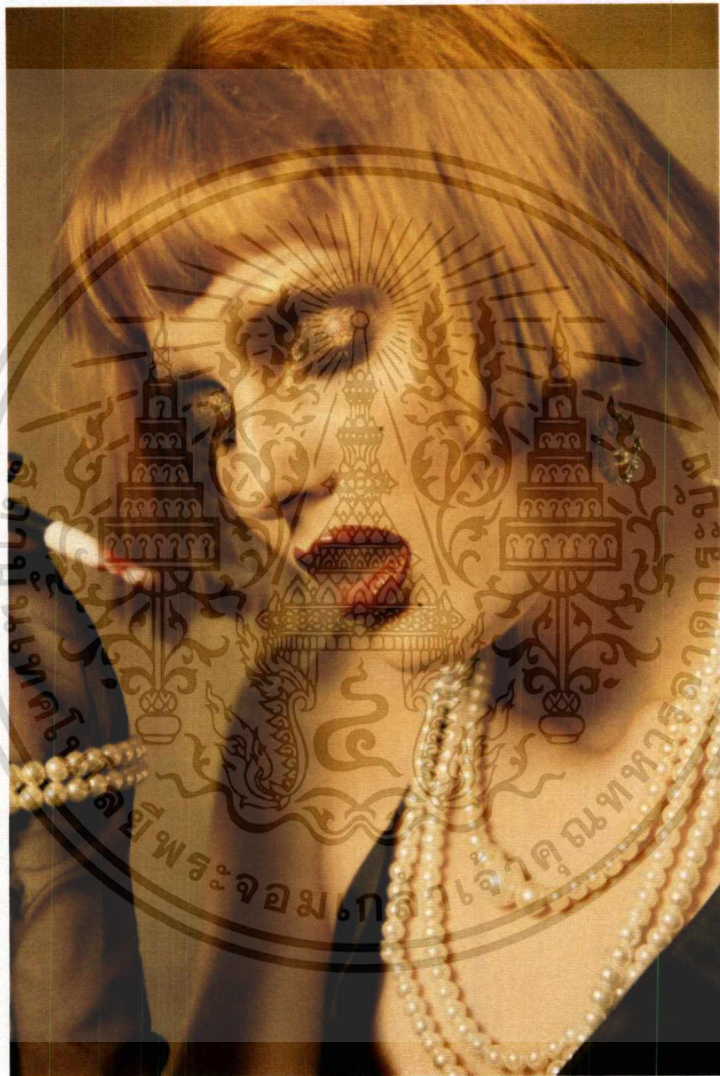
ภาพที่ 3.72 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 15

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.73 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 16

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.74 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.75 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 18

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.76 ผลงานภาพถ่ายที่เสร็จสมบูรณ์ภาพที่ 19

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

บทสรุป

4.1 สรุปผลการทำงาน

โครงการภาพถ่ายแฟชั่นนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์ตลกเงียบ เรื่อง The Flapper จึงได้เริ่มทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในยุคสมัยนั้น นั่นก็คือยุค 1920 ไม่ว่าจะเป็น ประวัติยุค 1920 เครื่องแต่งกาย เพลง และสาว ๆ ที่ถูกเรียกว่าแฟลลอปเปอร์ จากนั้นนำมาตีความหมาย ยุคสมัยนั้นในแบบของตัวเอง นำเสนอหญิงสาวที่ถูกเรียกว่าแฟลลอปเปอร์ ในแบบฉบับของตัวเอง

ทางด้านความคิดเห็นของอาจารย์เห็นว่าควรปรับปรุง เรื่องของแบบผู้ชาย ไม่ค่อนข้างเหมือนผู้ชายเท่าใด ค่อนข้างเหมือนเพื่อนสาวมากกว่า ที่ต้องการนำเสนอ เรื่องของบรรยากาศในภาพสว่าง จนเกินไปไม่ทำให้รู้สึกถึงการเป็นบาร์ในสมัยนั้น และยังไม่ค่อยเห็นความอิสระของผู้หญิงที่จะทำอะไรก็ได้ในบาร์นี้

4.2 ปัญหาในการทำงาน

4.2.1 ปัญหาด้านรายละเอียดของการติดต่อประสานงาน

เนื่องจากการทำงานชุดนี้ต้องใช้การติดต่อประสานงานหลายฝ่ายไม่ว่าจะเป็น สถานที่ ช่างแต่งหน้า สไตลิสและนางแบบ ซึ่งที่กล่าวมานั้นบางส่วนต้องใช้การสื่อสารภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็น สถานที่ และนางแบบ ซึ่งต้องใช้การติดต่อประสานงานเป็นพิเศษ เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน

4.2.2 ปัญหาด้านการเลือกใช้สถานที่

เนื่องจากสถานที่ที่ต้องการนั้นค่อนข้างหายาก และแต่ละสถานที่ไม่ค่อยให้ความสนใจในงานนักศึกษา ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการพูดคุยเรื่องขอใช้สถานที่ ส่วนใหญ่จะปฏิเสธหรือไม่ก็ไม่ได้ติดต่อกลับ รวมไปถึงสถานที่ที่ใช้จ่ายทำจริงขั้นต้นติดต่อเข้าไป ชั้นแรกให้เราทำฟรีเสนองานที่เราต้องการถ่ายเมื่อเสนอไปแล้วนั้น ไม่ได้รับการติดต่อกลับ จึงได้โทรไปสอบถามอีกครั้งแล้วก็ได้คำตอบที่ว่า ไม่มีนโยบายให้นักศึกษาถ่ายมีแต่ให้เช่าสถานที่ ด้วยสถานที่ที่เป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับงานที่สุด และน่าจะสะดวกในการทำงานจึงตัดสินใจใช้สถานที่นี้

4.2.3 เวลาในการถ่ายทำมีจำกัด

เนื่องจากสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำให้เวลาจำกัดในการถ่ายทำ เพราะทางร้านต้องเตรียมร้านเพื่อเปิดร้านในแต่ละวันจึงทำให้ เวลาในการถ่ายทำค่อนข้างมีจำกัด ด้วยเหตุนี้จึงต้องเตรียมแผนการทำงานให้ชัดเจน กำหนดเวลาในการถ่ายแต่ละภาพ มีการระบุรายละเอียดว่าในแต่ละภาพถ่ายมุมไหน จัดฉากอย่างไร มีพรอบประกอบฉากเป็นแบบไหน ท่าทางของแบบ และต้องการจะสื่ออะไรในแต่ละภาพเพื่อให้สะดวกในการทำงาน

4.2.4 การถ่ายแบบ 2 คน ทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมแบบ

เนื่องจากการถ่ายภาพที่ใช้แบบสองคนจะพบปัญหา ในแต่ละภาพจะเกิดปัญหาในการควบคุมแบบ ทั้งท่าทางในการโพส การสื่ออารมณ์ของแบบ และบ่อยครั้งที่รูปใช้ไม่ได้เพราะคนใดคนหนึ่งหลุดออกจากอารมณ์ที่ต้องการจะสื่อสาร

4.2.5 นายแบบค่อนข้างเอาแต่ใจ และไม่ค่อยฟังตามคำสั่ง

เนื่องจากแบบชายขณะถ่ายทำจริงค่อนข้างเรื่องมาก ไม่ทำตามคำสั่ง และขณะถ่ายทำมักป่วนป่วนในงาน จึงแก้ปัญหาโดยก็ขยับภาพที่ต้องถ่ายผู้ชายให้ขึ้นมาถ่ายให้เร็วที่สุด แล้วให้แบบกลับไปก่อน เพื่อความสะดวกในการถ่ายทำภาพอื่นๆ

4.3 ข้อเสนอแนะ

จากการทำงานถ่ายภาพชุดนี้ได้ประสบการณ์ในการทำงานมากยิ่งขึ้น คือการวางแผนที่ชัดเจนและการพูดคุยกับผู้คนในทีม ให้มีความเข้าใจกันมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็น ผู้ช่วยช่างภาพ สไตลิสต์ ช่างแต่งหน้า คนจัดการเวลา จัดการฉากและนางแบบ หากทุกคนพูดคุยกันวางแผนการทำงานอย่างชัดเจน ผลงานจะสามารถออกมาได้ตามที่คาดหวัง และการทำงานจะสะดวกราบรื่นเป็นอย่างมาก

บรรณานุกรม

Caroline Young. (2016). Style Tribes: The Fashion of Subcultures.

Frances: Lincoln Adult.

Charlotte J. Fiell. (2016). 1920s Fashion The Definitive Sourcebook.

Englisch: Carlton Books Ltd.

Jesse. 1920s Fashion: Style in The Jazz Age [ออนไลน์]. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์, 2560,
จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://www.1920s-fashion-and-music.com/1920s-fashion.html>

จรินทร์ สนิทวงศ์ ณ ออยุธยา. เปิดตำนานแบรนด์เนม - Coco Chane [ออนไลน์]. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์
, 2560, จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://widowonderland.blogspot.com/2007/02/coco-chanel.html>

Ties-Necktie.com Team. Mens Fashion 1920 – 1929 [ออนไลน์]. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์, 2560,
จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://www.ties-necktie.com/blog/mens-fashion-1920-1929/>

Saxony Dudbridge. History of Fashion 1920's – 1930's [ออนไลน์]. สืบค้น 3 กุมภาพันธ์,
2560, จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://www.catwalkyourself.com/fashion-history/1920s-1930s>

Vintage Dancre. 1920s Hat Styles for Women–History Beyond the Cloche Hat [ออนไลน์].
สืบค้น 3 กุมภาพันธ์, 2560, จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://vintagedancer.com/1920s/1920s-hats-styles/>

The People history. Fashions and Accessories From the 1920s [ออนไลน์]. สืบค้น

3 กุมภาพันธ์, 2560, จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://www.thepeoplehistory.com/20sclothes.html>

Glamourdaze. Brief History of Women's Fashion – The 1920s – A concise illustrated
history of 1920's women's fashion -1920 to 1929. 1920s [ออนไลน์]. สืบค้น

3 กุมภาพันธ์, 2560, จาก ชื่อเว็บไซต์: <http://glamourdaze.com/history-of-womens-fashion/1920-to-1929>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้แต่ง

ชื่อ นางสาวฐิติชญาณ์ แผลงกุล
 เกิด วันที่ 12 สิงหาคม 2537
 ที่อยู่ 49/205 ม.6 มบ.บุศรินทร์ ถ.เสมาฟ้าคราม ต.คูคต อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี
 ประวัติการศึกษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านคลองตาล (กระจ่างจินดา) จ.สุโขทัย
 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนศรีสำโรงชนูปถัมภ์ จ.สุโขทัย
 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนปรางโมชวิทยาทานรามอินทรา กทม.
 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย กทม.
 ระดับอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปะ สาขาการถ่ายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้